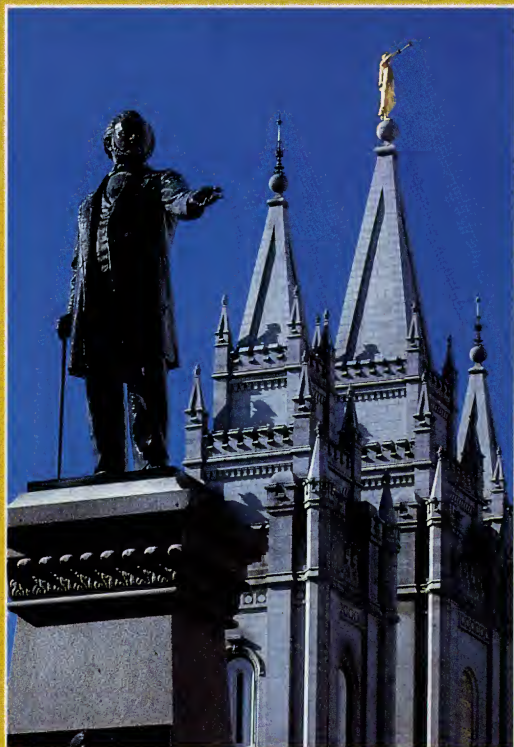

DE STER

Verslag van de 154ste jaarlijkse conferentie
van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen
op 7 en 8 april 1984 in de Tabernakel te Salt Lake City

Oktober 1984 84ste jaargang Nummer 10

Verslag van de 154ste jaarlijkse conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Lijst van sprekers in alfabetische volgorde:

Abrea, Angel, 142
Ashton, Marvin J., 15
Bangerter, W. Grant, 55
Benson, Ezra Taft., 94
Cannon, Elaine A., 51
Carmack, John K., 152
Clarke, J. Richard, 124
Cook, Gene R., 62
Durham, G. Homer, 27
Durrant, Devin G., 73
Faust, James E., 135
Fyans, J. Thomas, 79
Haight, David B., 21
Hinckley, Gordon B., 5, 100,
106

Hunter, Howard W., 130
Kapp, Ardeth G., 155
Kikuchi, Yoshihiko, 147
Maxwell, Neal A., 40
McConkie, Bruce R., 67
Monson, Thomas S., 31
Nelson, Russell M., 112
Packer, Boyd K., 88
Perry, L. Tom, 157
Simpson, Robert L., 118
Smith, Barbara B., 59
Tuttle, A. Theodore, 46
Winder, Barbara W., 116
Wirthlin, Joseph B., 83

Eerste Presidium

Spencer W. Kimball
Marion G. Romney
Gordon B. Hinckley

Raad der Twaalf

Ezra Taft Benson
Howard W. Hunter
Thomas S. Monson
Boyd K. Packer
Marvin J. Ashton
Bruce R. McConkie
L. Tom Perry
David B. Haight
James E. Faust
Neal A. Maxwell
Russell M. Nelson
Dallin H. Oaks

Adviseurs

M. Russell Ballard
Loren C. Dunn
Rex D. Pinegar
Charles Didier
George P. Lee

Redacteur

M. Russell Ballard

International Magazines

Zakelijk redacteur
Larry A. Hiller

Adjunct-redacteur
David Mitchell

Kinderster
Lois Richardson

Vormgeving
J. Scott Knudsen

Vertaling De Ster en nieuwsredacteur

Henri J. A. Tenthof
van Noorden
Kerkelijk Vertaalbureau
Parkstraat 38
NL-3581 PL Utrecht

Jaarabonnement:

Fl. 21,60 storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266041434,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
Bfr. 408 storten op Citibank Antwerpen, rekeningnummer 570-0157-600-33,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10.00

© 1984 by the Corporation of the President of The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints. All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

INHOUDSOPGAVE

Zaterdagmorgenvergadering

- 5 Steunverlening aan functionarissen van de kerk,
president Gordon B. Hinckley
- 9 Advies aan de heiligen, *president Ezra Taft Benson*
- 15 Kies het goede deel, *ouderling Marvin J. Ashton*
- 21 Huwelijk en echtscheiding, *ouderling David B. Haight*
- 27 Jezus de Christus: de woorden en hun betekenis, *ouderling G. Homer Durham*
- 31 Het bouwen van uw eeuwig thuis, *ouderling Thomas S. Monson*

Zaterdagmiddagvergadering

- 37 Verslag van het kerkelijk verificatiecomité
- 38 Statistisch rapport 1983
- 40 Het grote plan van de eeuwige God, *ouderling Neal A. Maxwell*
- 46 Verbonden, verordeningen en dienstbaarheid, *ouderling A. Theodore Tuttle*
- 51 Een generatie die verstandige beslissingen kan nemen, *Elaine A. Cannon*
- 55 Door de mist heen komen, *ouderling W. Grant Bangerter*
- 59 Verward door de gloed van hun leven, *Barbara B. Smith*
- 62 Thuis en gezin: een goddelijk, eeuwig plan, *ouderling Gene R. Cook*
- 67 Gebedspatronen, *ouderling Bruce R. McConkie*

Priesterschapsvergadering

- 73 Een zending — alleen jij kunt beslissen, *Devin G. Durrant*
- 79 Wie speelt er in het team van de Heer? *ouderling J. Thomas Fyans*
- 83 De verloren schapen terugbrengen, *ouderling Joseph B. Wirthlin*
- 88 Weid mijn schapen, *ouderling Boyd K. Packer*
- 94 Onze opdracht om het evangelie aan de gehele wereld te brengen,
president Ezra Taft Benson
- 100 Het wonder dat door geloof mogelijk is geworden,
president Gordon B. Hinckley

Zondagmorgenvergadering

- 106 Bijzondere getuigen van Christus, *president Gordon B. Hinckley*
- 112 Geroepen tot het heilig apostelschap, *ouderling Russell M. Nelson*
- 116 „Ik heb de zusters van de kerk lief,“ *Barbara W. Winder*
- 118 De eenvoud van evangeliewaarheden, *Robert L. Simpson*
- 124 De toepassing van waarheid, *bisschop J. Richard Clarke*
- 130 De farizeeër en de tollenaar, *ouderling Howard W. Hunter*

Zondagmiddagvergadering

- 135 Het schitterende visioen bij Palmyra, *James E. Faust*
- 142 Het duidelijke geluid van de bazuin, *Ouderling Angel Abrea*
- 147 Tel uw zegeningen, *ouderling Yoshitiko Kikuchi*
- 152 Ondersteund door het gebed der kerk, *ouderling John K. Carmack*
- 155 „O, jong'ren vol edel streven,“ *Ardeth Greene Kapp*
- 157 „Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen,“
ouderling L. Tom Perry
- 164 Kleine daden hebben grote gevolgen, *president Gordon B. Hinckley*

Verslag van de 154ste jaarlijkse conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

*Toespraken en gang van zaken zoals die plaatsvonden
op 7 en 8 april in de tabernakel te Salt Lake City*

De gebeurtenissen die verband houden met deze algemene conferentie zijn inderdaad opvallend geweest:

Ten eerste vond op woensdag 4 april, voorafgaand aan de conferentie, de inwijding plaats van het nieuwe Museum of Church History and Art (museum voor kerkgeschiedenis en kunst). Het gebouw, met zijn granieten façade, staat direct tegenover de westgevel van de tabernakel en heeft een vloeroppervlakte van bijna 6000 vierkante meter.

Ten tweede werd er op zaterdag 7 april bekendgemaakt dat er vijf nieuwe tempels gebouwd zullen worden: drie in de Verenigde Staten en één in zowel Canada als Zuid-Amerika. De tempels komen in Las Vegas (Nevada); Portland (Oregon); San Diego (Californië); Toronto (Ontario, Canada); en Bogota (Colombia), waarmee het aantal tempels van de kerk op 47 wordt gebracht.

Tijdens de algemene openingsbijeenkomst op zaterdagochtend, werden twee nieuwe leden van het Quorum der Twaalf — ouderling Russell M. Nelson en ouderling Dallin H. Oaks — gesteund. Zij zullen

de open plekken opvullen die zijn ontstaan door het overlijden van ouderling LeGrand Richards in 1983 en ouderling Mark E. Petersen in 1984. Dit is de eerste keer dat er twee nieuwe leden van de Twaalf gelijktijdig op een algemene conferentie werden gesteund sinds de steunverlening aan ouderling Spencer W. Kimball en ouderling Ezra Taft Benson in oktober 1943.

Dit werd gevolgd door een bekendmaking van grote betekenis voor het Quorum der Zeventig: „De kerk huldigt het principe van het rouleren van verantwoordelijkheid,” zei president Gordon B. Hinckley. „Wat de Zeventig betreft gaan wij er toe over om ook op hen de procedure toe te passen, die sinds lang aanvaard en gevolgd wordt in de kerk met betrekking tot andere functies . . . Tot dusver hield dat een permanente roeping in, en voor de quorumleden, die nu in functie zijn, blijft dat ook van kracht. Echter, de duur van een roeping is, voor wat het werk betreft, niet belangrijk . . . Na dit onder gebed overwogen te hebben, hebben wij zes mannen, die met de loop der jaren

gerijpt en gelouterd zijn door het vele werk dat zij verzet hebben, geroepen, zitting te nemen in het Eerste Quorum der Zeventig, voor een periode van drie tot vijf jaar, om daarna . . . eervol en met een woord van waardering te worden ontheven. Zo lang zij in deze functie werken zijn zij algemene autoriteiten, met alle noodzakelijke rechten, macht en gezag om te kunnen fungeren. Zo lang zij in deze functie werken, wordt van hen verwacht dat zij zich daar volledig aan geven. Wij zijn van mening dat met het volgen van deze procedure voortdurend nieuw talent wordt toegevoegd en zullen veel meer mannen met geloof en capaciteiten de gelegenheid krijgen om in deze functie hun krachten te geven.

De zes zojuiste gesteunde leden van het Eerste Quorum der Zeventig zijn: ouderling John K. Carmack uit Los Angeles (Californië); ouderling Russell C. Taylor uit Denver (Colorado); ouderling Robert B. Harbertson uit Farmington (Utah); ouderling Devere Harris uit Idaho Falls (Idaho); ouderling Spencer H. Osborn uit Salt Lake City (Utah); en ouderling Philip T. Sonntag uit Salt Lake City (Utah).

Hierop volgde de bekendmaking van de eervolle ontheffing van de algemeen presidente van de zustershulpvereniging, zuster Barbara B. Smith, alsmede van haar raadgeefsters en algemeen bestuur, en van de eervolle ontheffing van de algemeen presidente van de

jonge-vrouwen, zuster Elaine A. Cannon, alsmede van haar raadgeefsters en algemeen bestuur. Zuster Barbara Woodhead Winder en zuster Ardeth Greene Kapp werden respectievelijk gesteund als algemeen presidente van de zustershulpvereniging en algemeen presidente van de jonge-vrouwen. Hun raadgeefsters en algemeen bestuur worden op een later tijdstip geroepen.

President Spencer W. Kimball woonde drie van de vijf bijeenkomsten van de algemene conferentie bij. President Hinckley wees erop dat „er met betrekking tot dit werk geen belangrijke beslissing genomen wordt zonder dat hij daar het nodige in te zeggen heeft gehad en zijn goedkeuring daaraan heeft gegeven.

President Kimball, die nu in zijn negentigste jaar is, zag er sterker uit dan het afgelopen jaar het geval is geweest.

De verschillende bijeenkomsten van de algemene conferentie werden geleid door president Hinckley en president Ezra Taft Benson, president van het Quorum der Twaalf. President Marion G. Romney was niet aanwezig wegens ziekte en zijn hoge leeftijd.

Voorafgaande aan de algemene conferentie werd er op vrijdag 6 april overdag een instructiebijeenkomst voor regionale vertegenwoordigers en 's avonds een leiderschapsvergadering voor regionale vertegenwoordigers en ringpresidenten gehouden. □ *De redactie*

Verdere deelname: In de zaterdagmorgenvergadering werden de gebeden uitgesproken door de ouderlingen Hartman Rector jr. en Charles Didier; in de middagvergadering van die dag door de ouderlingen Loren C. Dunn en William R. Bradford; in de priesterschapsvergadering door de ouderlingen Rex D. Pinegar en Jacob de Jager; in de zondagmorgenvergadering door de ouderlingen Robert D. Hales en James M. Paramore; en in de zondagmiddagvergadering door de ouderlingen Adney Y. Komatsu en F. Burton Howard.

De foto's in dit nummer zijn van Public Communications Photo Services: Eldon K. Linschoten, hoofdfotograaf; Michael M. McConkie en Marty Mayo.

Steunverlening aan functionarissen van de kerk

*President Gordon B. Hinckley
Tweede raadgever in het Eerste Presidium*

Mijn geliefde medewerkers in het werk des Heren: Nu het herstelde evangelie in zo'n negentig landen wordt gepredikt, kunnen wij met recht spreken van een wereldconferentie. Het is verbazingwekkend en wonderlijk wat zich heeft voltrokken. En het werk gaat maar voort. Dit zal zo doorgaan en zich over de gehele aarde verbreiden omdat dit het werk van God is, in deze bedeling van de volheid der tijden hersteld, opdat de doeleinden van de Almachtige met betrekking tot zijn zonen en dochters mogen worden volbracht.

Dit werk is een omvangrijk en belangrijk deel van zijn groots en eeuwig plan. Het is de kerk van Jezus Christus. Het draagt zijn naam. Hij staat aan het hoofd; wij zijn slechts zijn dienstknechten. Het is ons verlangen zijn wil te doen; gevoelig te zijn voor de influisteringen van de Heilige

Geest, en dan voorwaarts te gaan met het geloof dat, wat Hij ook geboden heeft, volbracht zal worden. Hij heeft een profeet op aarde geplaatst. Hoewel hij hoogbejaard is, is hij toch de profeet des Heren en hij zal bij ons zijn zolang als dat de Heer behaagt. En aangezien hij de aangevoerde dienstknecht des Heren is, wordt er met betrekking tot dit werk geen belangrijke beslissing genomen zonder dat hij daar het nodige in te zeggen heeft gehad en zijn goedkeuring daaraan heeft gegeven. Bij aanvang van deze conferentie zullen wij, in overeenstemming met zijn uitdrukkelijk verlangen en met zijn goedkeuring, u verscheidene aangelegenheden voorleggen. De kerk huldigt het principe van het rouleren van verantwoordelijkheid. Aan elke roeping is een ontheffing verbonden, die na een welge-

dane taak verwacht, en met genoeg geaccepteerd dient te worden. In die geest worden nu de volgende functionarissen eervol van hun taak ontheven: zuster Barbara B. Smith, als presidente van de zustershulpvereniging, te zamen met haar raadgeefsters, zuster Marian R. Boyer en zuster Ann Reese, alsmede alle leden van het algemeen bestuur van de zustershulpvereniging. Zuster Elaine A. Cannon als presidente van de jongevrouwen, te zamen met haar raadgeefsters, Arlene B. Darger en Norma B. Smith, alsmede alle leden van het algemeen bestuur van de jonge-vrouwen. Gedurende de jaren waarin zij in deze taken werkzaam zijn geweest hebben deze vrouwen opmerkelijk veel werk verzet. Met het oogmerk het werk des Heren te bevorderen, offerden zij talloze uren, veel van hun kracht en middelen, en reisden zij veel en ver, zonder zich te bekommeren om hun eigen gemak. Zij worden nu met onze liefde en zegen van deze taak

ontheven, en het is ons gebed dat de Heer zijn Geest over hen en hun familie zal blijven uitstorten. Allen die deze geliefde zusters hun waarderling kenbaar willen maken voor de toewijding die zij hebben betoond en het effectieve werk dat zij hebben gedaan, kunnen dit doen door het opsteken van de rechterhand.

Zoals u wel bekend is zijn er op dit moment, als gevolg van het overlijden van ouderling LeGrand Richards en ouderling Mark E. Petersen, twee open plaatsen in het Quorum der Twaalf Apostelen. Deze open plaatsen worden deze ochtend weer bezet en tevens worden er enige leden aan het Eerste Quorum der Zeventig toegevoegd.

Wat de Zeventig betreft gaan wij er toe over om ook op hen de procedure toe te passen, die sinds lang aanvaard en gevolgd wordt in de kerk met betrekking tot andere functies. Leden van het Eerste Quorum van Zeventig zijn alleszins algemene autoriteiten: in hun roeping, verantwoordelijkheid, macht en gezag. Tot dusver hield dat een permanente roeping in, en voor de quorumleden, die nu in functie zijn, blijft dat ook van kracht. Echter, de duur van een roeping is, voor wat het werk betreft, niet belangrijk. Roepingen zoals bisschop, ringpresident, regionaal vertegenwoordiger, zendingspresident, tempelpresident en president van de hulporganisaties zijn altijd voor een bepaalde tijd. Betrokkene wordt daarna eervol ontheven en een ander krijgt de gelegenheid om die functie te vervullen.

Na dit onder gebed overwogen te hebben, hebben wij zes mannen, die met de loop der jaren gerijpt en gelouterd zijn door het vele werk dat zij verzet hebben, geroepen, zitting te nemen in het Eerste Quorum der Zeventig, voor een periode van drie tot vijf jaar, om daarna, net zoals

Algemene autoriteiten verzamelen zich voor een vergadering.

dit met een zedingspresident of een tempelpresident gebeurt, na het verstrijken van hun ambtstermijn, weer eervol en met een woord van waardering te worden ontheven. Zo lang zij in deze functie werken zijn zij algemene autoriteiten, met alle noodzakelijke rechten, macht en gezag om te kunnen fungeren. Zo lang zij in deze functie werken, wordt van hen verwacht dat zij zich daar volledig aan geven. Wij zijn van mening dat met het volgen van deze procedure voortdurend nieuw talent wordt toegevoegd en zullen veel meer mannen met geloof en capaciteiten de gelegenheid krijgen om in deze functie hun krachten te geven.

Ik zal u nu de namen van de algemene autoriteiten en algemene functionarissen van de kerk ter steunverlening voorlezen.

Wij stellen u voor president Spencer W. Kimball steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Wie hier voor zijn, make dit kenbaar; wie tegen zijn, met hetzelfde teken.

Marion G. Romney als eerste raadgever in het Eerste Presidium en Gordon B. Hinckley als tweede raadgever in het Eerste Presidium. Wie hier voor zijn, make dit kenbaar; zo er tegen zijn, met hetzelfde teken.

Wij stellen u ter steunverlening voor: ouderling Ezra Taft Benson als president van de Raad der Twaalf. Wie hier voor zijn, make dit kenbaar; wie tegen zijn, met hetzelfde teken.

Als leden van het Quorum der Twaalf Apostelen: de ouderlingen Ezra Taft Benson, Howard W. Hunter, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson en Dallin H. Oaks.

Leden van het Quorum der Twaalf volgen via monitors hoe president Gordon B. Hinckley, tweede raadgever in het Eerste Presidium, de vergadering leidt.

Wie hier voor zijn, make dit kenbaar, wie tegen zijn, zo die er zijn, met hetzelfde teken.

Voor wat betreft Dallin Oaks moet ik u er op wijzen dat, hoewel wij hem vandaag wel voordragen en steunverlenen, hij nog niet tot het apostelambt zal worden geordend, noch als lid van de Raad der Twaalf zal worden aangesteld en zijn werk in deze taak zal beginnen, totdat hij van zijn huidige verplichtingen als rechter in het hooggerechtshof in Utah kan worden ontheven. Dit zal waarschijnlijk nog enige weken duren. Hij is momenteel niet in de stad en daarom ook niet in de conferentie aanwezig, waar wij hem voor verontschuldigen.

Wij stellen u voor de raadgevers in het Eerste Presidium en de twaalf apostelen steun te verlenen als profeten, zieners en

openbaarders. Wie hier voor zijn, make dit kenbaar; zo er tegen zijn, met hetzelfde teken.

Als het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig: J. Thomas Fyans, Carlos E. Asay, M. Russell Ballard, Dean L. Larson, Royden G. Derrick, G. Homer Durham en Richard G. Scott. Als nieuwe leden van het Eerste Quorum der Zeventig, zoals ik dat zojuist besproken heb: John K. Carmack, Russell C. Taylor, Roberts B. Harbertson, Devere Harris, Spencer H. Osborn en Philip T. Sonntag. Voorts alle leden van het Eerste Quorum der Zeventig, de presiderende bisschop en de emiritus broeders, zoals die nu in functie zijn. Wie hier voor zijn, make het kenbaar; zo er tegen zijn, met hetzelfde teken.

De zustershulpvereniging: Barbara Ann Woodhead Winder als presidente. De jonge-vrouwen: Ardeth Greene Kapp als presidente. Wie hier voor zijn, make dit bekend; wie er tegen zijn, met hetzelfde teken. Ik moet hier wel opmerken dat

deze zusters hun roeping nog maar enkele uren geleden hebben ontvangen en dat zij dus enige tijd zullen krijgen om hun raadgeefsters en bestuursleden te kiezen.

Voorts alle andere leden van de algemene besturen zoals zij thans in functie zijn. Wie hier voor zijn, make dit bekend; wie er tegen zijn, met hetzelfde teken.

Voor zover ik het kon waarnemen was de steunverlening van de algemene autoriteiten en deze algemene functionarissen éénparig.

Er is nog een andere zaak die ik u voor wil leggen. Vanmorgen hebben wij bekendgemaakt dat er vijf nieuwe tempels zullen worden gebouwd, en wel in Bogota, Colombia; San Diego, Californië (VS); Portland, Oregon (VS); Las Vegas, Nevada (VS); en Toronto, Ontario (Canada). Vanmorgen om 7.30 uur hebben wij een vergadering gehad met functionarissen uit de ringen in die gebieden en zij allen betuigden hun enthousiaste steun voor deze projecten. □

President Spencer W. Kimball, president Gordon B. Hinckley (midden) en andere algemene autoriteiten op het podium.

Advies aan de heiligen

*President Ezra Taft Benson
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Tien jaar geleden stond president Spencer W. Kimball op dit spreekgestoelte. Tijdens die conferentie werd hij door heiligen uit de gehele wereld gesteund als de president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

In de tien jaar die daarop volgden hebben wij, onder zijn leiding een groei en vooruitgang in de kerk gezien, die in haar geschiedenis zijn weerga niet vindt.

In zijn eerste conferentietoespraak als president van de kerk verklaarde president Kimball dat het programma van de kerk is: „het werk van God te bevestigen en in reinheid en gerechtigheid stoutmoedig uit te dragen; om dat evangelie van waarheid aan de wereld te geven, die het goddelijke leven zo zeer van node heeft.” (*Ensign* van mei 1974, blz. 8.)

Mijn boodschap vandaag is een woord van advies met betrekking tot de vraag hoe wij als kerk en als individu het werk van God in de wereld uit kunnen dragen.

In de eerste plaats is het nodig om de gezinnen te sterken.

Wij moeten inzien dat het gezin de hoeksteen van onze beschaving is en dat de kracht van een land wordt bepaald door de kwaliteit van zijn gezinnen. Het gezin is het fundament van de kerk. Daarom moedigen wij elk gezinshoofd aan om zijn gezin te sterken.

Wij geloven dat het huwelijk, voor een wijs en eeuwig doel, door God werd ingesteld. Het gezin vormt de grondslag van een rechtschapen leven. Vanaf het begin is de rol van man, vrouw en kind van Godswege gegeven.

God heeft bepaald dat vaders hun gezin presideren. Vaders moeten hun gezin liefde geven, onderwijzen en leiden.

Ook de rol van de vrouw is door God voorgeschreven. De taak van moeders bestaat uit het baren, verzorgen, liefhebben en opvoeden van kinderen. Zij is de hulp en raadgeefster van haar man.

In Gods plan bestaat er geen verschil

tussen de seksen. Er is slechts sprake van een verdeling van verantwoordelijkheid.

Evenzo wordt het kind in de Schriften ten aanzien van zijn plichten jegens zijn ouders onderwezen.

„Kinderen, weest uw ouders gehoorzaam (in de Here), want dat is recht. Eer uw vader en uw moeder — dit is immers het eerste gebod, met een belofte — opdat het u welga en gij lang leeft op aarde,” (Efeziërs 6:1-3), zei de apostel Paulus.

Wanneer ouders eensgezind en met liefde hun van Godswege gegeven verantwoordelijkheid nakomen, en de kinderen hen liefdevol en gehoorzaam volgen, zal daar veel vreugde uit voortkomen.

Onlangs ontving ik een brief waarin een kerklid beschreef voor welke moeilijkheden en uitdagingen hij en zijn vrouw stonden bij het opvoeden van hun kinderen.

Zij waren wel in de tempel getrouwd,

maar daarna inactief geworden. Het was nog niet zo heel lang geleden dat zij weer actief begonnen deel te nemen aan het kerkleven. Zij verlangden persoonlijk advies, zodat zij ervoor konden zorgen, dat hun kinderen het evangelie getrouw zouden blijven, en niet in dezelfde val zouden lopen als zij hadden gedaan en zij andere gezinnen hadden zien doen.

Zij vroegen met andere woorden: „Hoe kunnen wij ons gezin een hogere spiritualiteit bijbrengen?”

Ik zou het fijn vinden als u eens heel goed over deze veelzeggende vraag nadenkt. Verder zou ik u willen vragen eens goed over de veel beproefde en toegepaste formule na te denken; de formule die vele gezinnen door de jaren heen met succes hebben gebruikt om liefde, eenheid en loyaliteit jegens elkaar te verkrijgen en de beginselen van het evangelie te begrijpen.

In een succesrijk gezin hebben de le-

President Ezra Taft Benson, van het Quorum der Twaalf, begroet twee leden van het Eerste Quorum der Zeventig.

den liefde en eerbied voor elkaar. De gezinsleden weten dat de anderen van hen houden en waardering voor hen hebben. Kinderen voelen duidelijk dat hun ouders van hen houden; daardoor voelen zij zich veilig en krijgen zij zelfvertrouwen.

Een sterk gezin kenmerkt zich door een goede onderlinge communicatie. De leden daarvan bespreken hun moeilijkheden met elkaar, maken gezamenlijk hun plannen en werken hecht samen om een gezamenlijk doel te bereiken. Hiertoe houden zij op doeltreffende wijze hun gezinsavond en familieraad.

In een sterk gezin houden vader en moeder een nauw contact met hun kinderen. Zij praten met elkaar. Sommige vaders hebben geregeld een formeel gesprek met elk kind, anderen een meer informeel gesprek en weer anderen maken er een gewoonte van geregeld met elk kind een poosje alleen op te trekken.

Elk gezin heeft moeilijkheden en moet uitdagingen onder ogen zien. Maar een succesrijk gezin probeert samen te werken om tot een oplossing te komen in plaats van in kritiek en twist te vervallen. De gezinsleden bidden voor elkaar, bespreken dingen en moedigen elkaar aan. Af en toe vasten deze gezinsleden gezamenlijk om één van hen ergens mee te helpen.

In een sterk gezin helpen de leden elkaar.

In een sterk gezin doen de leden verschillende dingen met elkaar: gezinsprojecten, bepaalde werkjes, vakanties, reünies, en reünies.

Een succesvol ouderpaar heeft terdage ondervonden dat het niet eenvoudig is om kinderen op te voeden in een omgeving, die door allerlei kwaad vergiftigd wordt. Daarom verschaffen zij hun kinderen doelgericht de best mogelijke, gezon-

de invloeden. Zij onderwijzen zedelijke beginselen. Zij zorgen ervoor dat de kinderen goede boeken lezen. Zij letten er goed op naar welke tv-programma's er wordt gekeken. Zij zorgen voor goede en verheffende muziek. Maar het allerbelangrijkste is dat zij, om spiritualiteit te ontwikkelen, met hen de Schriften lezen en bespreken.

In een succesrijk gezin van heiligen der laatste dagen leren de ouders hun kinderen geloof in God te hebben, leren zij hen over bekering, de doop en de gave van de Heilige Geest. (Zie Leer en Verbonden 68:25.)

In deze gezinnen is het gezinsgebed een vaste gewoonte. In het gebed uiten wij onze dankbaarheid voor verkregen zegeningen en, erkennen wij nederig dat wij van de almachtige God afhankelijk zijn voor het verkrijgen van kracht, voor de mogelijkheid in ons onderhoud te voorzien en onszelf te helpen.

Het is een waar gezegde dat een gezin dat gezamenlijk neerknielt oprecht voor de Heer staat!

Dit is dan de veelvuldige en met succes beproefde formule voor het vormen van succesrijke gezinnen. Ik kan u deze aanbevelen.

Als ouders en grootouders in Zion koesteren mijn vrouw en ik altijd de hoop dat wij allemaal eenmaal in de eeuwigheid bij elkaar zullen zijn — dat we daar allemaal waardig voor zullen zijn en er geen enkele open plaats zal zijn.

Dat is ook mijn innige hoop en gebed voor elk gezin in de kerk.

Mag ik nu enkele woorden richten tot de leden van de kerk, individueel.

Broeders en zusters, meer dan ooit in onze geschiedenis hebben wij behoefte aan een hogere spiritualiteit. Wij ontwikkelen die door ons te verheugen op het in

de Schriften geopenbaarde woord van Christus.

Eén van de belangrijkste gebeurtenissen in onze recente kerkgeschiedenis is de uitgave van de standaardwerken met nieuwe voetnoten en andere hulpmiddelen. Ik geloof dat, zonder te overdrijven, gezegd kan worden dat nog nimmer in enige bedeling de heiligen zo overvloedig gezegend zijn met het woord van de Heer en zijn profeten als nu.

Het is nu aan ons om te doen wat de Heer ons geboden heeft: „Bestudeer Mijn woord dat onder de mensenkinderen is uitgegaan.” (Leer en Verbonden 11:22.)

In de zondagsschoolklas voor volwassenen bestuderen we dit jaar het Boek van Mormon. De profeet Joseph Smith heeft over dit heilig verslag eens gezegd: „. . . het Boek van Mormon (is) het nauwkeurigste boek op aarde en de hoeksteen van onze godsdienst; de mens zal nader tot God komen door de voorschriften daarin op te volgen dan die van enig ander boek.” (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 174.)

Wij dringen er met klem bij u op aan om het Boek van Mormon voor uzelf en in het gezin te bestuderen, en dan te doen wat de profeet Nephi heeft gezegd: de Schriften op uzelf toe te passen, zodat u er nut en lering uit moge trekken. (Zie 1 Nephi 19:23-24.)

Wij hebben de priesterschapsleders verzocht leidersvergaderingen op de sabbatdag tot een minimum te beperken, zodat men zich in gezinsverband kan wijden aan God en naaste. Wij hopen dat u de sabbat zult gebruiken voor het bijwonen van kerkvergaderingen, het vervullen van christelijk dienstbetoon, het opzoeken van familieleden, het houden van gezinsavond, en het bestuderen van de Schriften.

Wij raden u aan een roeping in de kerk te aanvaarden en u daarin ijverig van uw taak te kwijten. Help elkaar. eer uw roeping. Door dat te doen bent u een ander tot zegen en zult u een steeds hogere spiritualiteit krijgen.

Wij dringen er op aan, in het bijzonder bij de priesterschapdragere en ZHV-zusters, oog te hebben voor de noden en behoeften van armen, zieken en behoeftigen. Het is onze christelijke verantwoordelijkheid ervoor te zorgen dat weduwen en wezen de nodige hulp krijgen. „Zuivere en onbevleete godsdienst voor God, de Vader, is: oezien naar wezen en weduwen in hun druk en zichzelf onbesmet van de wereld bewaren.” (Jakobus 1:27.)

Wij dringen er bij u op aan Gods geboden te onderhouden. Daarmee ontloopt u de slavernij der zonde.

„Gij moet de Here, uw God, liefhebben met uw ganse hart, en met uw ganse macht, verstand en sterkte; en gij moet Hem in de naam van Jezus Christus dienen.” (Leer en Verbonden 59:5.)

Erken de hand van God in alle dingen. (Zie Leer en Verbonden 59:21.)

„Wees geduldig in bezoekingere.” (Leer en Verbonden 24:8.)

„Weest goedsmoeds.” (Leer en Verbonden 61:36.)

Geef de priesterschap zowel thuis als in de kerk uw steun. (Zie Leer en Verbonden 107:22.)

Betaal een eerlijke tiende en een royale vastengave. (Zie Leer en Verbonden 119:4; Mosiah 4:21.)

„Gij moet uw naasten liefhebben als uzelf.” (Leer en Verbonden 59:6.)

Onderwijs uw kinderen. Voed hen op in licht en waarheid. (Zie Leer en Verbonden 93:40, 42-43.)

„Houdt op bij elkander fouten te zoeken.” (Leer en Verbonden 88:124.)

Vergeef elkaar. (Zie Leer en Verbonden 64:9.) Geef wat betreft bewindslieden, uw steun aan goede, eerlijke en wijze mannen. (Zie Leer en Verbonden 98:10.)

Steun en gehoorzaam „die wet die volgens de grondwet van het land is”. (Leer en Verbonden 98:6.)

Wees ijverig. Vermijd schulden. (Zie Leer en Verbonden 19:35.)

Wees niet hebzuchtig. (Zie Leer en Verbonden 88:123.) Wees oprecht en eerlijk jegens anderen. (Zie Leer en Verbonden 51:9.)

Gedenk de sabbatdag en houd deze heilig. (Zie Leer en Verbonden 59:10, 12-13.)

Gebruik geen sterke drank, tabak en hete dranken. (Zie Leer en Verbonden 89:5-9.)

„Houdt op onrein te zijn.” Houdt u ver van alle pornografie. (Zie Leer en Verbonden 88:124.)

„Put wijsheid uit de beste boeken.” (Leer en Verbonden 88:118.) Vermijd literatuur en films waarin het kwaad als goed en het goede als kwaad wordt voorgesteld.

Bedrijf geen overspel en „doe nimmer iets dergelijks”. (Zie Leer en Verbonden 59:6.) Dat wil zeggen: geen onzedelijk vrijen, geen homoseksualiteit of welke andere vorm van onzedelijkheid ook.

„Laat deugd zonder ophouden uw gedachten versieren.” (Leer en Verbonden 121:45.)

„Laat een ieder (voortdurend) deugd en heiligheid voor Mij betrachten.” (Leer en Verbonden 38:24.)

„Bekleedt uzelf . . . met de mantel der naastenliefde.” (Leer en Verbonden 88:125.)

Leef naar elk woord dat uit de mond van God voortkomt. (Zie Leer en Verbonden 98:11.)

Wees kloekmoedig in het getuigenis van Christus. (Zie Leer en Verbonden 76:51, 79.)

„Houd vast aan de verbonden die gij hebt gesloten.” (Leer en Verbonden 25:13.)

Volhardt tot het einde toe. (Zie Leer en Verbonden 14:7.)

Met andere woorden: wees niet van de wereld hoewel u in de wereld leeft!

De zending van de kerk is om zielen te behouden door het evangelie te prediken, de heiligen te vervolmaken en de doden te verlossen.

Wij sporen u aan om alles wat in uw vermogen ligt, te doen om Gods koninkrijk op aarde tot bloei te brengen. Probeer altijd uw volledige steun te geven aan de opbouw van Gods koninkrijk.

Tenslotte een woord van lof en aanmoediging.

Meer dan veertig jaar geleden werden president Kimball en ik tot leden van het Quorum der Twaalf Apostelen geroepen. Onze ordeningen tot apostel geschieden een paar minuten na elkaar.

Toen wij in het quorum kwamen waren

„In de eerste plaats is het nodig om de gezinnen te sterken,“ en „meer dan ooit in onze geschiedenis hebben wij behoefte aan een hogere spiritualiteit“.

er 146 ringen. Nu zijn er 1460 — en meer dan 800 daarvan werden georganiseerd sedert president Kimball in functie kwam.

In 1943 waren er minder dan een miljoen leden. Nu zijn het er meer dan vijf miljoen. Bijna twee miljoen daarvan traden in de afgelopen tien jaar tot de kerk toe.

De kerk heeft er nimmer zo goed voor gestaan als nu. Er zijn meer toegewijde leden dan ooit tevoren. Door het zendingswerk is de kerk over de gehele wereld snel gegroeid. Het genealogisch en tempelwerk is beduidend toegenomen. Het leiderschap in de kerk is verbeterd. Onze jeugd is beter geestelijk voorbereid dan ooit tevoren.

Het verheugt ons dat vele broeders en zusters weer tot activiteit zijn gebracht. Wij sporen onze priesterschaps- en hulporganisatieleiders aan daar mee door te gaan.

Heiligen der laatste dagen, wij prijzen u! Wij prijzen uw getrouwheid. Nimmer tevoren zijn onze mogelijkheden en zegeningen zo groot geweest. Om met de profeet Joseph Smith te spreken: „zullen wij in zulk een groot werk niet voorwaarts gaan? Gaat voorwaarts, en wijkt niet terug. Moed . . . en voort, voort ter overwinning!“ (Leer en Verbonden 128:22.)

Sommige leden zijn verontrust omdat er soms kwalijke dingen over de kerk en

haar leiders worden gezegd, of omdat onze leerstellingen of gewoonten verkeerd worden begrepen.

Tegenstand is de kerk echter niet vreemd. Die hebben we in het verleden gehad en zullen we ook in de toekomst wel blijven ondervinden. Laat u echter niet ontmoedigen door wat anderen zeggen of doen. Blijf op het enge en nauwe pad. Dat kunt u doen door u aan de ijzeren roede vast te houden — aan Gods woord zoals dat in de Schriften te vinden is en door zijn op aarde levende dienstknechten wordt gegeven.

Ik heb hier een uitspraak van de Heer uit het Boek van Mormon; mijn broeders van de Twaalf hebben mij die wel meer horen aanhalen. Die uitspraak luidt:

„Geen wapen, dat tegen u wordt bereid, zal gelukken; en elke tong, die in het gericht tegen u opstaat, zult gij veroordelen. Dit is het erfdeel van de dienaren des Heren, en hun gerechtigheid is uit Mij, spreekt de Here.“ (3 Nephi 22:17.)

Broeders en zusters, dit is het werk van de Heer. Dit is zijn kerk op aarde. Hij heeft zijn kerk aan de hoede van nederige mannen toevertrouwd, die een buitengewone verantwoordelijkheid hebben ontvangen. Wij hebben uw geloof, uw steun en uw voortdurend gebed nodig.

Ik getuig tot u dat God leeft en dat Hij heden ten dage zijn wil aan zijn dienstknechten bekendmaakt. President Kimball is nu zijn gekozen profeet op aarde. Ik getuig dat dit de kerk van Jezus Christus is — Gods koninkrijk op deze aarde.

Het is mijn innig gebed dat Gods welgevallen en zegen met u, uw gezin en alle goede mensen in de gehele wereld, moge zijn, want wij zijn allemaal kinderen van één Vader.

Dit getuig ik, en ik geef u mijn zegen, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Kies het goede deel

*Ouderling Marvin J. Ashton
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Toen ik onlangs in Idaho een nieuw ringpresidium moest aanstellen, ontmoette ik daar niet alleen enige bijzondere priesterschapsleiders, van wie ik er drie aanstelde als het nieuwe ringpresidium, maar ook een zeer bijzondere vrouw die ik niet licht zal vergeten. Het nieuwe presidium, waarvan er een ten tijde van de roeping nog als bisschop diende, vroeg of ik een onderhoud wilde hebben met een kandidaat-bisschop, zodat als hij waardig werd bevonden, hij de volgende zondag aangesteld zou kunnen worden. De afspraak werd gemaakt en we ontmoetten elkaar in een klein kantoor. Na een korte kennismaking keek ik de echtgenote aan en vroeg haar: „Vertel me eens iets over uw man.” Ze aarzelde en zei uiteindelijk: „Broeder Ashton, ik ken hem eigenlijk nog niet zo goed.” Daar dit een zeer ongewoon antwoord was vroeg ik meteen of ze dat wilde uitleggen. Zij antwoordde: „We zijn pas drie weken getrouwd.”

Dit jonge echtpaar, beiden voor in de dertig — hij advocaat en zij onderwijzeres — waren nog in hun wittebroodsdagen en hun prille liefde voor elkaar was zeer duidelijk. Toen ik hun vertelde dat ik met hen wilde praten over een roeping als bisschop, zei ze: „Van de week droomde ik dat Randy bisschop zou worden. Ik hoopte alleen dat het nog even zou duren.” Ze vertelde verder: „Ook al zijn we pas getrouwd (en ze vertelden me terloops dat ze pas getrouwd waren omdat ze er zo lang over gedaan hadden om elkaar te vinden), als u zich geïnspireerd voelt om Randy te roepen als bisschop, zal hij een goede bisschop zijn en zal ik hem steunen.” Wat een fijne geest. Wat een steun. Haar toewijding aan haar man, de kerk en zichzelf was er al lang voordat ik mijn vragen stelde. Ze had besloten het goede te kiezen en herinnerde mij aan de grootse verklaring over Maria in Lucas 10:42: „Maar weinige zijn nodig of slechts één; want Maria heeft het goede deel uit-

gekozen, dat van haar niet zal worden weggenomen.”

Hoe meer ik betrokken raak bij het werk in de kerk en de gemeenschap, hoe groter mijn respect en waardering wordt voor eerbare vrouwen. Vandaag wil ik graag oprechte hulde brengen aan deze bijzondere jonge vrouwen en hen aanmoedigen. Mijn definitie van een eerbare vrouw is de vrouw die in de juiste richting gaat. Ik dank God nederig voor hun moed, kracht en toewijding. Door u, edele zusters, die elk in andere omstandigheden verkeert, door uw voorbeeld en moed, leiding en integriteit, gaat Gods werk voorwaarts.

Laat ik u enige ervaringen vertellen die ik de laatste tijd heb opgedaan met alleenstaande zusters. De meesten maken het goed in de omstandigheden waarin zij zich bevinden. Zij hebben echter onze oprechte liefde, steun en respect nodig. Zij, en wij allen, moeten niet ontmoedigd raken door de omstandigheden waarin zij zich momenteel mogelijk in bevinden. Eeuwige vooruitgang is een fundamenteel onderdeel van het evangelie van Jezus Christus. Geluk, enthousiasme en vreugde in het dagelijks leven zijn vereisten om vooruit te komen en om het goede te kunnen kiezen.

De beginselen van het evangelie van Jezus Christus zijn onveranderlijk, maar de omgeving, omstandigheden, wetten en culturele patronen wel. Onze uitdaging is om met toewijding en enthousiasme vooruitgang te maken in ons huidige bestaan. Wij moeten ons deel doen om vooruitgang te kunnen maken en van het leven te kunnen genieten, daarbij moeten wij onze situatie wel nuchter onder ogen zien.

De moeder van een Filippijnse zending schreef laatst aan de zendingspresidi-

dent van haar zoon: „Ik wil u heel hartelijk danken voor de steun en raad die u mijn zoon geeft . . . Het valt niet mee om nu al bijna acht jaar als alleenstaande ouder door het leven te gaan, maar het zou veel moeilijker zijn geweest zonder de zekerheid van het evangelie. Ik weet dat God leeft en dat Hij van mij houdt. Hij hoort en verhoort mijn vurige en oprechte gebeden. Ik voorzie helemaal zelf in het onderhoud van mijn zeven kinderen, waaronder onze zending. De Heer heeft mij gezegd met een talent dat mij door de jaren geholpen heeft mijn gezin te onderhouden. Ik verdien de kost met naaiwerk. Ik ben zeer dankbaar voor mijn „kerkfamilie”, zij inspireren en helpen mij om opgewekt en vol vertrouwen het alleenstaand ouderschap te dragen.”

Dit is een zuster die heeft geleerd dat God vreugde heeft in gezinnen als zij Hem in hun leven betrekken en zijn leringen gehoorzamen.

Hoe machtig zijn eerbare vrouwen die het goede kiezen.

En hoewel Hij altijd aan onze kant zal staan als we Hem maar uitnodigen, zal Hij zijn kinderen nooit de grote gave, de vrije wil — de macht om te kiezen — afnemen. Jonge moeders (dus ook alleenstaande) moeten leren deze macht wijs te gebruiken. Soms moeten we tussen meerdere goede handelingen kiezen. Dan zullen wijze besluiten genomen worden, waarbij leeftijd en ter zake doende feiten in ogenschouw moeten worden genomen.

Sommige moeders schijnen het talent en de energie te bezitten om kleren voor hun kinderen te naaien, te bakken, pianoles te geven, naar de ZHV te gaan, een zondagsschoolles te geven, vergaderingen van oudercommissies te bezoeken enzovoorts. Andere vrouwen kijken op

naar deze modelmoeders en voelen zich onbekwaam, ontmoedigd en denken dat zij gefaald hebben als zij zich met deze vrouwen gaan vergelijken.

We moeten niet toestaan dat wij onszelf zo'n minderwaardigheidscomplex aanpraten. Ook dat is een wapen van satan. Velen schijnen zichzelf onder een te grote druk te plaatsen om een „supermam” of „supervrouw” te worden.

Zusters, sta u zelf niet toe u ontoereikend of gefrusteerd te gaan voelen omdat u niet alles kunt wat anderen wel schijnen te kunnen. Een ieder moet eerder haar eigen situatie beoordelen, haar eigen energie en talenten, en dan de beste manier kiezen om haar gezin te organiseren tot een eenheid die samenwerkt en waarin iedereen elkaar ondersteunt. Alleen u en uw Hemelse Vader kennen uw noden en krachten. Rond deze kennis moet uw persoonlijke wandel worden opgebouwd en moeten uw keuzen worden gemaakt.

Laat mij u nog een voorbeeld geven van een moedige alleenstaande moeder die het goede koos en in haar eigen omstandigheden doelmatig leeft. Ze is rond de vijftig en heeft in haar leven veel hartzeer ondervonden. Kort nadat zij en haar man in de tempel waren getrouwd, verviel hij tot inactiviteit. Hij verkoos zijn tijd met mannelijke collega's door te brengen. Hij bekommerde zich niet om het welzijn van zijn gezin en koesterde geen verlangen een goede relatie met zijn vrouw op te bouwen. Kerkactiviteiten bestonden voor hem niet meer en al spoedig was hij op het pad van de zonde.

Uit noodzaak voorziet deze vrouw zichzelf en haar kinderen in het onderhoud. Haar voornaamste doel is om thuis een blijde omgeving te creëren waar haar kinderen emotionele, financiële en geestelijke geborgenheid voelen. Tien jaar lang al

De ouderlingen Marvin J. Ashton (links) en Bruce R. McConkie van het Quorum der Twaalf begroeten quorumpresident Ezra Taft Benson.

is hun huis doordrongen van deze ingrediënten van geluk.

Hoewel ze hoopt in de toekomst nog eens te trouwen, gaat haar zorg op dit moment uit naar haar kinderen en bouwt ze een sterke gezinseenheid.

Als alleenstaande ouder heeft zij het goede gekozen.

In tijden van smart en ontmoediging is het voor haar en voor ons allen een geruststelling om te weten dat niemand ons iets kan aandoen dat tot in de eeuwigheid voortduurt. Wij kunnen alleen zelf onze eeuwige vooruitgang beïnvloeden.

Sommige zusters die nooit getrouwd zijn, komen in de verleiding om het op te geven. Om maar niet meer te proberen. Zich te concentreren op wat ze niet heb-

ben, liever dan op wat ze wel hebben. Het is voor hen belangrijk om nooit op te geven, om nooit op te houden met leven. Zoals zuster Carol Clark zo mooi heeft gezegd: „De persoonlijke uitdaging is niet succesrijk wachten, maar intens, ten volle en vreugdevol te leven. Het doel is niet op de juiste persoon te wachten maar de juiste persoon te zijn.” (*A Singular Life: Perspectives for the Single Women*, blz. 9.) Mag ik de nadruk leggen op het woord *leven*? Leef intens, ten volle en vreugdevol. Heb vreugde in de kansen om te groeien en ontwikkel uw talenten. Heb vreugde in het leven en de mogelijkheden en voorrechten die de Heer u biedt.

Besluit wat voor persoon u wilt zijn, zonder op uw omstandigheden te letten. De eerste uitdaging in het leven is te leren, te accepteren en u te realiseren wie u bent. Als dit zorgvuldig wordt nagevorst in de Schriften en in de leringen van de kerk, wordt het belang van iedere ziel bevestigd. Een goed beeld van zichzelf is een van de belangrijkste en noodzakelijkste stappen bij het tegemoet treden van de uitdagingen in het leven. We geloven zo vaak alleen maar datgene over onszelf wat anderen te vertellen hebben. Iedere vrouw binnen of buiten de kerk is een geliefd kind van God.

In Psalm 8:5-6 lezen we: „Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt, en het menskind, dat Gij naar hem omziet?”

Toch hebt Gij hem bijna goddelijk gemaakt, en hem met heerlijkheid en luister gekroond.”

Maar satan is altijd paraat en probeert onze heerlijkheid te vernietigen en ons onze kroon te ontnemen. Een van zijn machtigste wapens is ontmoediging. Alleenstaande zusters, laat uw ontmoediging satan niet verheugen.

Soms zijn alleenstaanden geneigd ge-

heel in zichzelf op te gaan, eerder dan een manier te zoeken die hun toekomst beïnvloed. Oriënteer u op succes. Weet dat u kan slagen. Geloof dat u kan slagen. Stap de organisaties van de kerk en de gemeenschap binnen en zorg dat uw aanwezigheid gevoeld wordt.

Vandaag de dag schrijven denkende en handelende vrouwen geschiedenis in een van de grootste tijdperken van de mens. Hun bijdragen maken niet alleen nu verschil, maar hun goede werken hebben ook een enorme invloed op de toekomst. Als de cirkels van activiteit groter worden, wordt ook het aantal vrienden en kennissen groter. En dan heeft de invloed van eerbare vrouwen zelfs een nog grotere inwerking op hen met wie zij omgaan.

We moeten onszelf constant voor ogen houden dat niet de omstandigheden of problemen ons ongelukkig maken, maar ons verzuim om ze goed op te lossen.

Iemand heeft eens opgemerkt: „Geluk is als een vlindertje. Hoe meer je er achter aanjaagt, hoe meer het u zal ontluchten. Maar als u uw aandacht op andere zaken richt, strijkt het op uw schouder neer.” (Nathaniel Hawthorne, geciteerd in *Reader's Digest*, april 1982, blz. 148.)

In de kerk hebben onze leiders een groot verlangen richtlijnen uit te geven die helpen bij het vinden van oplossingen; zij denken en bidden daar veel over. Met betrekking tot een brief die het Eerste Presidium onlangs schreef en waarin richtlijnen staan voor lidmaatschap in een wijk voor alleenstaanden, wil ik nadrukkelijk stellen dat het niet in de bedoeling ligt abrupte veranderingen in te voeren in bestaande programma's, zonder de invloed te overwegen op het leven van hen die nu profijt hebben van de programma's in wijken voor alleenstaanden. Ringpresidenten zijn nu gemachtigd om na

overleg en met instemming van de betrokken bisschop uitzonderingen te maken op het algemene beleid.

Niemand kan worden gevraagd om te vertrekken. Hoewel er zeker voordelen zijn, met vergelijkbare dingen, voor een oudere alleenstaande om actief te zijn in zijn eigen wijk, moet niemand zich uitgesloten of ongewenst voelen wanneer de juiste omstandigheden voor een huwelijk zich niet aandienen. In de beleidslijnen staan enige restricties voor de leeftijd, maar niemand behoort zich uitgesloten te voelen door plotselinge veranderingen.

De programma's worden met liefde en zorg voor iedereen gepland. Het verlangen is om gelegenheden te bieden voor groei, ontwikkeling en geluk voor alle leden. Elk jaar wordt de waarde van onze zusters die zonder echtgenoot leven duidelijker. Sterke leidsters, goede lerares-

sen en toegewijde moeders duiken constant op uit deze groep zusters. Zij leven en dienen met moed en vindingrijkheid. Door volharding vinden zij succes.

Ik raad u aan, indien u uw leven in de hand wilt hebben, indien u succes wilt hebben — ongeacht of u nu een gelukkig dan wel een ongelukkig huwelijk hebt, een alleenstaande ouder, een weduwe of de vrouw van een inactieve man bent — uw Vader in de hemel te leren kennen. Laat liefde voor Hem ontluiken en denk er altijd aan dat Hij van u houdt en u leiding en steun zal geven als u zich daarvoor openstelt. Vraag Hem om hulp bij het nemen van beslissingen. Zoek zijn raad als u uw persoonlijke waarde taxeert. „Want ziet, dit leven is de tijd voor de mens om zich voor te bereiden God te ontmoeten; ja, ziet, de tijd van dit leven is de tijd voor de mensen om hun arbeid te volbrengen.” (Alma 34:32.)

„Hoe meer ik betrokken raak bij het werk in de kerk en de gemeenschap, hoe groter mijn respect en waardering wordt voor eerbare vrouwen.”

Stel uw doelen — zonder doelen kunt u uw vooruitgang niet meten. Maar raak niet gefrustreerd omdat er geen duidelijke overwinningen zijn. Herinner uzelf eraan dat het streven naar een doel belangrijker kan zijn dan het bereiken er van. Als u naar uitmuntendheid streeft — als u dag aan dag uw best probeert te doen met het wijste gebruik van uw tijd en energie om een realistisch doel te bereiken, bent

u geslaagd. Spreek dagelijks met uw Hemelse Vader, Hij kent u het beste. Hij kent uw talenten, uw krachten en uw zwakheden. U bent hier in deze tijd op aarde om deze eigenschappen te ontwikkelen en te verfijnen. Ik beloof u dat Hij u zal helpen.

Hij is zich bewust van uw behoeften. Hij is zich bewust van uw onbeantwoorde gebeden.

God zegen onze moedige zusters. U bent uitgelezen in zijn en onze ogen. Wij bidden dat met zijn hulp en onze inspanning, geluk bereikt zal worden. Het is zeker dat als wij het goede kiezen, ongeacht onze huidige omstandigheden, het leven ten volste geleefd zal worden.

Dat God ons moge helpen dit te doen, bid ik in de waardige naam van Jezus Christus, onze Verlosser en Vriend. Amen. □

Huwelijk en echtscheiding

*Ouderling David B. Haight
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Ik bid om de leiding van de Heilige Geest opdat mijn woorden in overeenstemming mogen zijn met de geopenbaarde waarheid, en onder diezelfde hemelse invloed mogen worden ontvangen en begrepen.

Meer dan vijftig jaar lang zien wij nu al dat het klassieke „gezin” aan allerlei aanvallen bloot staat. Heilige waarden van menselijke goedheid, discipline en liefde voor, en eren van God, onze Eeuwige Vader, worden aangetast.

Een nieuwe, egocentrische generatie is er constant op uit om het zo kwetsbare gezin te kleineren en belachelijk te maken.

Het huwelijk wordt omlaag gehaald of geheel uit de weg gegaan; het ouderschap wordt bespot en vermeden. Deze, en andere hoogst zorgwekkende invloeden hebben geleid tot een stroom van kwalijke verleidingen die een zogenaamde directe bevrediging voorgeven, alsmede tot het volkomen bagatelliseren van

het huwelijk en de heilige rol van de vrouw en moeder.

Ongelukkigerwijs zijn er vele goede mensen die zeker een ander leven zouden leiden, als zij maar iets van Gods eeuwig plan voor zijn kinderen zouden afweten. Uit de Schriften leren we dat, volgens goddelijke opzet, het huwelijk een eeuwige vereniging is waar eeuwige gezinsbanden uit voortvloeien.

De Schriften openbaren ons ook dat God, na het scheppen van de aarde, de mens naar zijn eigen beeld en gelijkenis had geschapen en hem als heerser op aarde had geplaatst. Aan de zijde van de man werd de vrouw geplaatst, die met hem deel heeft in de door God geschonken eer en waardigheid om over alle andere scheppingen te heersen. God zei: „Het is niet goed, dat de mens alleen zij. Ik zal hem een hulp maken, die bij hem past.” (Genesis 2:18.)

„Naar Gods beeld schiep Hij hem; man en vrouw schiep Hij hen.” (Genesis 1:27.)

De Heer gaf verder de opdracht: „Daarom zal een man zijn vader en zijn moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen, en zij zullen tot één vlees zijn.” (Genesis 2:24.) Daarmee gaf Hij toestemming en machtiging voor een huwelijksverbintenis tussen man en vrouw, welke tevoren reeds in de hemelse plannen was opgenomen om het scheppen van sterfelijke lichamen mogelijk te maken.

Het eerste gebod voor Adam en Eva dat in de Schriften te vinden is, was dat om „vruchtbaar te zijn, talrijk te zijn en de aarde te vervullen”. (Zie Genesis 1:28.)

Wij beschouwen kinderen als een gift van God, die in onze zorgen worden toevertrouwd om hen lief te hebben, te verzorgen en zorgvuldig op te voeden.

De Heer gaf ook de opdracht: „En zij moeten hun kinderen eveneens leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen.” (Leer en Verbonden 68:28.)

Zij mogen nimmer mishandeld of misbruikt worden omdat zij, met hun ouders, deel van een mogelijk eeuwig gezin vormen.

President Spencer W. Kimball heeft eens verklaard:

„De Heer heeft het gehele programma van het begin af georganiseerd, met een vader die herschept, in de behoeften voorziet en zijn gezin lief heeft en leiding geeft; en een moeder die de kinderen draagt en ter wereld brengt, voedt en verzorgt en opvoedt. De Heer zou het ook wel anders georganiseerd kunnen hebben, doch Hij gaf de voorkeur aan een eenheid waarin verantwoordelijkheidszin aanwezig is en de leden een doelbewuste omgang met elkaar hebben, waarin de kinderen elkaar opvoeden en elkaar discipline bijbrengen, en leren elkaar lief te hebben, elkaar te respecteren en te waarderen. Het gezin is het grote plan

des levens, bedacht en georganiseerd door onze Hemelse Vader.” (*Ensign* van juli 1973, blz. 15.)

Het doel van het huwelijk is een liefdevolle, vaste en harmonieuze band tussen man en vrouw te creëren, en die kan er zijn.

Het is droevig te zien hoe in deze tijd meer en meer gezinnen door echtscheiding uit elkaar gerukt worden, en dan te bedenken dat de Heer eenmaal tot Mozes had gezegd: „Dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.” (Mozes 1:39.)

Het komt mij voor dat één van de redenen die aan al die echtscheidingen ten grondslag liggen het niet begrijpen is, dat het huwelijk en het gezin ons door God zijn gegeven en verordineerd. Als goed werd begrepen wat dat wil zeggen, zouden er minder echtscheidingen met alle bijkomende narigheden zijn. Dan zouden echtparen meer gaan streven naar een gelukkige huwelijksband, die op goddelijke aanwijzingen is gebaseerd. Als een echtpaar al van het begin van zijn verkeer af zou begrijpen dat hun huwelijksband gezegend kan worden met beloften die tot in de eeuwigheid reiken, zou bij eventuele moeilijkheden er geen moment over echtscheiding worden gepekerd. De huidige filosofie — ga maar scheiden als het niet lukt — is voor een goed huwelijk al een struikelblok voordat het goed en wel begonnen is.

Het feit dat het aantal echtscheidingen zo enorm toeneemt wijst er duidelijk op dat dit een populaire en alleszins aanvaarde oplossing is voor ongelukkige huwelijken of huwelijken die niet helemaal aan de verwachtingen voldoen.

Maar ongeacht hoe algemeen aanvaard scheiden ook geworden is — hoe

snel en gemakkelijk tegenwoordig een echtscheiding ook kan worden verkregen — het is en blijft een tragische en pijnlijke zaak, niet alleen op het moment van scheiden zelf, maar ook in de jaren die daarop volgen.

Een echtscheiding kan nimmer helemaal absoluut zijn. Hoe kan een moeder of een vader nu werkelijk geheel afstand doen van zijn of haar kind, het produkt van eigen vlees en bloed, of de herinnering aan samen doorgebrachte dagen en jaren, die een deel van hun leven zijn geworden, zo maar geheel uitwissen.

Het komt maar zelden voor, dat een echtscheiding niet met enorme emotionele, maatschappelijke en financiële ellende gepaard gaat. De meeste mensen onderschatten de vervreemding, bitterheid, scheuring en frustratie die optreedt tussen de echtelieden en tussen hun kinderen, vrienden en verwanten. Er zijn er die zelfs nooit meer goed met de emotio-

nele gevolgen daarvan kunnen verder leven.

Het meest tragische van alles is misschien nog wel dat bij meer dan 60% van alle echtscheidingen kinderen onder de achttien jaar zijn betrokken. Kinderen uit gescheiden gezinnen vervallen maar al te vaak tot jeugdmisdrijven, hebben veel minder zelfvertrouwen, hebben veelal de neiging veel losser van zeden te zijn en zijn meestal zelf ook niet erg gelukkig in hun eigen huwelijk.

Als we overwegen hoe belangrijk het huwelijk is, dan is het gewoon verbazingwekkend dat wij ons daar niet beter op voorbereiden. Meestal heeft een jong paar eerst gedurende enige maanden, of misschien een jaar of twee, verkering, gedurende welke tijd zij elkaar beter leren kennen en vreugde in de romantiek ervan vinden; daarna trouwen zij dan. Als zij eenmaal getrouwd zijn komen zij er al snel achter dat de romantiek echter ook

Ouderling Robert L. Backman van het Eerste Quorum der Zeventig (links) met het nieuwe quorumlid Philip T. Sonntag.

gepaard zal moeten gaan met het elkaar op geestelijk terrein in geloof vinden, met goede betrekkingen met de schoonfamilie, met geldzaken en met ernstige gesprekken over ethiek, kinderen en hoe een huishouden te besturen.

Te veel van de jongelui blijken echter op deze verheven verantwoordelijkheid niet behoorlijk voorbereid te zijn.

„Men studeert jaren om zich op een vak of beroep voor te bereiden . . . wat echter niet half zo belangrijk is als het huwelijk.” (Zie Lovell S. Bennion, „Conference on Utah Families”, artikel in de *Salt Lake Tribune* van 6 april 1980, blz. F-9.)

Uit zowel de ernstige overtredingen als de schade die in vele levens wordt toegebracht, die soms in het kantoor van een bisschop aan het licht komen, blijkt maar al te vaak dat aan een goede verhouding tussen man en vrouw veel meer aandacht, veel meer gebed moet worden

besteed dan meestal het geval is. Het aantal huwelijksmoeilijkheden zou veel geringer, en veel meer huwelijken zouden werkelijk gelukkig zijn, als man en vrouw tevoren eens een goed gesprek zouden hebben met een goede, meevolende en oprechte bisschop, die hun kan adviseren hoe verschillende moeilijkheden voorkomen kunnen worden, die man en vrouw aanspoort om attent te zijn op een zekere zelf-discipline en de nodige matigheid, en in alles een liefdevolle onzelfzuchtigheid te ontwikkelen.

Enige jaren geleden ontving president Harold B. Lee de volgende brief van een getrouwde vrouw: „Toen wij het gevoel hadden dat ons huwelijk muurvast zat en dat er nog maar één uitweg voor ons open stond, namelijk een echtscheiding, werd ons gezegd eens met onze bisschop te gaan praten. Aanvankelijk . . . zagen we daar niet zoveel in want het was nog maar

een jongeman . . . Maar hij was tenslotte onze bisschop en we gingen dus toch maar eens naar hem toe. Wij stortten gewoon ons hart eens uit bij onze jonge bisschop. Hij bleef maar stil zitten luisteren; toen wij eindelijk uitgepraat waren zei hij heel eenvoudig: 'Wel, mijn vrouw en ik hebben ook moeilijkheden gehad, en wij hebben ook geleerd hoe ze opgelost kunnen worden. Dat is alles.' . . . Maar weet u, door deze woorden van die jonge bisschop gebeurde er iets met ons. Wij liepen weer naar buiten en zeiden tegen elkaar: 'Als zij kans hebben gezien hun moeilijkheden op te lossen, waarom zouden wij dat dan niet kunnen doen?'" (*Ensign* van januari 1974, blz. 100.)

Een bekende filmproducent heeft kort geleden eens gezegd:

„Wij zijn er altijd een beetje huiverig voor . . . om het huwelijk op het bioscoop- of tv-scherm te brengen . . . behalve wanneer het om de komische kant daarvan gaat en in heel lange familieseries. Wij leggen liever de nadruk op het seksuele element . . . en houden ons niet bezig met dat . . . 'en zij leefden nog lang en gelukkig' . . . zoals in kinderverhaaltjes." (Karl E. Meyer, in *The Wife of Your Youth*, Palos Heights, Illinois: n.p. 1977.)

Onze grote zorg is niet alleen dat de producenten nooit gelukkige en vruchtbare huwelijken op het doek brengen, maar dat vele echtparen hun huwelijk niet ernstig genoeg opvatten — om 'daar dag in dag uit, week in week uit, een jaar, 25 jaar, 50 jaar, honderd jaar, eeuwig, aan te werken, het te beschermen, te verzorgen en te cultiveren.

In het bijzonder baren die echtscheidingen op middelbare leeftijd grote zorgen, want dat wijst erop dat volwassen mensen, die de ruggegraat van onze maatschappij vormen, er niet genoeg aan

doen om hun huwelijk in stand te houden. De cijfers van echtscheidingen van mensen boven de vijfenveertig jaar zijn op alarmerende wijze omhoog gegaan. Wanneer een echtpaar op middelbare leeftijd — een echtpaar dus dat waarschijnlijk zelf al kinderen heeft grootgebracht, dat mogelijk zelfs kleinkinderen heeft — er zelfs maar over begint te denken om hun huwelijksband te verbreken en elk hun eigen weg te gaan, dan mag dat paar zich daar wel bij bedenken dat elke scheiding voortkomt uit zelfzuchtigheid van één of beide echtelieden.

In Maleachi lezen we:

„Omdat de Heer getuige geweest is tussen u en de vrouw uwer jeugd, aan wie gij ontrouw geworden zijt, terwijl zij toch uw gezellin en uw wettige vrouw is . . .

Weest dan op uw hoede voor uw hartstocht, en dat men niet ontrouw worde aan de vrouw zijner jeugd." (Maleachi 2:14-15.)

„Onze grote zorg is . . . dat vele echtparen hun huwelijk niet ernstig genoeg opvatten — om daar dag in dag uit aan te werken, het te beschermen, te verzorgen en te cultiveren.”

Het huwelijk is een verbond. Twee van de tien geboden hebben direct betrekking op de heiligheid van het huwelijk: „Gij zult niet echtbreken” en „gij zult niet begeren uws naasten vrouw”. (Exodus 20:14, 17.)

Jezus legde in het bijzonder de nadruk op de wet tegen overspel:

„Maar Ik zeg u: Een ieder, die een vrouw aanziet om haar te begeren, heeft in zijn hart reeds echtbreuk met haar gepleegd.” (Matteüs 5:28.)

In het ideale huwelijk zijn man en vrouw elkaar volkomen getrouw, een getrouwheid die zijn oorsprong vond op het moment dat zij elkaar hadden verkozen. In Spreuken lezen we: „Uw bron zij gezegend, verheug u over de vrouw uwer jeugd.” (Spreuken 5:18.) Laten haar liefkozingen u immer in verrukking brengen en wees bestendig verrukt over haar liefkozingen. (Zie Spreuken 5:19.)

Het is inderdaad een groot voorrecht om ons leven met de vrouw van onze jeugd door te brengen, samen vreugde te vinden in de gulden jaren — waarbij rimpels en grijs haar nauwelijks worden opgemerkt — en gezamenlijk een steeds iniger liefde, eenheid en wijsheid te verwerven die tot in de eeuwigheid voortduurt.

Het huwelijk vindt zijn steun in het geloof en in de wetenschap dat het van god-

delijke oorsprong is, en in de dagelijkse, door liefde gedreven, inspanningen. Een wijs man heeft eens gezegd: „Wanneer het voldaan zijn of de veiligheid van een ander net zo belangrijk is als het eigen gevoel van voldaan zijn en eigen veiligheid, dan is er sprake van liefde.” (Harry Stack Sullivan, *Concepts of Modern Psychiatry*, blz. 42.)

Een sterke, wederzijdse overtuiging dat de huwelijksband iets eeuwig kostbaars is, ontwikkelt de kracht om het kwaad te weerstaan. Het huwelijk kan prachtig zijn en in vreugde en vervulling onze stoutste dromen overtreffen, want „in de Here is evenmin de vrouw zonder man iets, als de man zonder vrouw”. (1 Korintiërs 11:11.)

Heiligen der laatste dagen behoeven helemaal niet te scheiden, er bestaan andere oplossingen voor huwelijksmoeilikheden. Als u als man en vrouw een ernstig probleem heeft, of als u het gevoel krijgt dat uw huwelijk meer en meer onder spanning komt te staan, dan doet u er goed aan om samen nederig op uw knieën te gaan en God, onze Vader, met oprechte bedoeling en een oprecht hart, te vragen die duisternis om u beiden heen weg te nemen, en u het zo nodige licht te schenken om te zien waarin u verkeerd bent gegaan, om u te kunnen bekeren van de dingen die u verkeerd hebt gedaan, elkander te kunnen vergeven en elkaar weer in de armen te kunnen sluiten zoals u in het begin had gedaan. Ik geef u de plechtige verzekering dat God leeft en uw nederig smeken zal verhoren, want Hij heeft gezegd: „(gij moet) om alles, wat gij ook wilt, bidden in de naam van Jezus, en het zal worden gedaan.” (Leer en Verbonden 50:29.)

In de naam van Jezus Christus. Amen.
□

Jezus de Christus: de woorden en hun betekenis

Ouderling G. Homer Durham
van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

Toen ik kort geleden ergens op de grote weg reed, werd ik door een andere auto ingehaald. Dat was niets bijzonders. De sticker op de achterbumper was wat ongewoon; daar stond op: „Red de mens.” Je ziet tegenwoordig nog al eens wat stickers op bumpers. Deze voerde mijn gedachten naar iets fundamenteels, het woord *red*. Ik dacht aan het plan van zaligheid. Ik dacht aan de wereld van de geleerden en aan de analyse van professor Arnold Toynbee van de vele zogenaamde „redders” die we in de geschiedenis tegenkomen. Wij weten dat er één redder is die werkelijk redt — de Heer Jezus Christus. Dit is zijn kerk. Wij hebben zijn naam op ons genomen.

Wat bedoelt de doorsnee mens eigenlijk wanneer hij getuigt dat Jezus de Christus is? Het is uiteraard het getuigenis van de Geest waar het op aankomt. Maar wat betekenen de woorden *Jezus*

en *Christus* eigenlijk? Een kort onderzoek naar de betekenis van deze twee woorden kan, vooral voor de jeugd in deze tijd, zeer nuttig zijn.

In de Oxford English Dictionary on Historical Principles staat dat het woord Jezus afkomstig is van het Latijnse *Jesus*, dat zelf weer afkomstig is van het Griekse *Jêsous*. Dit is de weergave van het Hebreeuws-Aramese *Jesjoea* of *Jehosjoea*, hetgeen weer oorspronkelijk afkomstig is van het woord *Jozua*. De naam *Jozua* vindt zijn oorsprong in *Jahweb*, of *Jehova*, hetgeen letterlijk betekent: „Jahweb redt.” De naam Jezus houdt dus nauw verband met het woord *Redder*, ofwel Zaligmaker of Heiland. Dr. David Flusser van de Hebreeuwse universiteit te Jeruzalem stelt eenvoudig dat „Jezus de eenvoudige Griekse vorm is van het Hebreeuwse *Jozua*.” (Encyclopedia Judaica, Jeruzalem: Keter Publishing House

Ltd., 1971, 10:10.) De onverkorte Webster *New 20th Century Dictionary of the English Language* (Cleveland: World Publishing Co., 1968) geeft een vergelijkbare definitie en stelt dat de Latijns-Griekse afleiding van het woord *Jozua* letterlijk „Jehova's hulp” betekent.

Maar deze bron vermeldt hier tevens bij dat het woord afstamt van het Hebreeuwse woord voor *de Here God*, hij die beschikbaar is om te helpen, om te redden. In dat verband betekent het woord *Jezus* dus eigenlijk: „God is een hulpe.” Hoe dan „de mensheid te redden” zoals op die bumpersticker stond? De woordenboeken en het evangelie geven het antwoord.

En hoe zit het nu met het woord *Christus*? Ook dit woord stamt van een Latijns woord af: *Christus*, dat weer afkomstig is van het Griekse *Christos*, hetgeen „de Gezalfde” betekent. Het woord is in feite de voltooid verleden tijd van het Griekse werkwoord „zalven”.

In Webster staat tevens dat het woord *Christus* oorspronkelijk de titel van Jezus was. Zoals ouderling James E. Talmage zijn boek betitelde is dus in feite de juiste naam: Jezus de Christus. In openbaring en gebruik zijn deze twee woorden tot een heilige en gewijde naam samengevoegd.

Ouderling Talmage gaf de twee woorden de volgende omschrijving:

„Jezus is de persoonlijke naam van de Heiland en aldus gespeld is hij van het Grieks afgeleid . . . Oorspronkelijk begreep men zeer wel dat de naam 'Hulp van Jehova' of 'Heiland' betekende.”

Ouderling Talmage wees er met nadruk op dat „Christus . . . een heilige titel en geen gewone naam (is). Hij is uit het Grieks afgeleid en heeft dezelfde betekenis als het Hebreeuwse *Messias*, wat de *gezalfde* betekent.” (*Jezus de Christus*, blz. 29.)

In welke ons nu nog ter beschikking staande geschriften wordt de heilige

Leden van het Quorum der Twaalf (links), met op de achtergrond het tabernakelkoor, zingen samen met de vergadering een lofzang.

naam van Jezus Christus het eerst als zodanig vermeld? (Volgens dr. Joseph Armitage Robinson, een vroegere hoogleraar aan de Cambridge University, is dat waarschijnlijk in het eerste vers van de eerste brief aan de Tessalonicenzen. (*Encyclopedia Britannica*, 11e uitgave, deel 15, onder „Jezus“).)

Stel u eens voor welk een indruk deze, ons nu zo bekende, woorden op die Tessalonicenzen maakten toen zij deze voor het eerst, mogelijk twintig jaar na de kruisiging, onder ogen kregen.

„Paulus, Silvanus en Timoteüs aan de gemeente der Tessalonicenzen in God, de Vader, en de Here Jezus Christus: genade zij u en vrede!“ (1 Tessalonicenzen 1:1.) Merk op dat de woorden *God de Vader* door het woordje *en* gescheiden is van de woorden *de Here Jezus Christus*. Dit feit illustreert duidelijk dat in de eerste eeuw na Christus werd geloofd dat de *Vader* en de *Zoon* twee gescheiden wezens waren, een geloof dat door de profeet Joseph Smith werd hersteld.

Het openingsvers van het evangelie van Marcus is ook veelbetekenend in dit historische geschrift:

„Begin van het Evangelie van Jezus Christus.“ (Marcus 1:1.)

Het evangelie van Johannes, de Geliefde is zelfs nog welsprekender. Hij beschrijft het getuigenis van Johannes de Doper, de voorloper van de Heiland, als volgt:

„De volgende dag zag hij Jezus tot zich komen en zeide: 'Zie, het lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt.' (Johannes 1:29.)

„Red de mens“? Denk eens aan dat getuigenis van de Doper: „Zie het lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt.“

Hoe kwam de Redder der mensheid tijdens zijn sterfelijk bestaan aan zijn

naam? Door openbaring. Een engel des Heren verscheen Jozef van Nazaret in een droom en zei hem:

„Jozef, zoon van David, schroom niet Maria, uw vrouw, tot u te nemen, want wat in haar verwekt is, is uit de Heilige Geest.

Zij zal een zoon baren en gij zult Hem de naam JEZUS geven. Want Hij is het die zijn volk zal redden van hun zonden.“ (Matteüs 1:20-21.) Deze woorden bevestigen dus de eigenlijke betekenis van deze naam, gezien het feit dat Matteüs had geschreven: „... gij zult Hem de naam JEZUS geven. Want Hij is het die zijn volk zal redden van hun zonden.“ (Matteüs 1:21.)

Uit het evangelie van Lucas blijkt dat ook Maria in een boodschap van een engel bevestigd werd wat de naam zou moeten zijn:

„En de engel zeide tot haar: Wees niet bevreesd, Maria; want gij hebt genade gevonden bij God. En zie, gij zult zwanger worden en een zoon baren, en gij zult Hem de naam JEZUS geven.“ (Lucas 1:30-31.)

Lucas heeft de officiële naamgeving in zijn verslag opgenomen:

„... ontving Hij ook de naam JEZUS, die door de engel genoemd was, eer Hij in de moederschoot was ontvangen.“ (Lucas 2:21.)

De naam betekent „God is een hulpe“, „de Gezalfde“, „de Beloofde Messias“. Zo hebben wij deze ontvangen.

Professor Arnold Toynbee voltooide dertig jaar geleden één van de doorwrochtste geschiedenisstudies die ooit gepubliceerd zijn. Hij geeft daarin een beschrijving van 's mensen zoeken naar een mogelijk ontkomen, naar „redders“. Hij onderscheidt in deze studie vier soorten van „redders“ of leiders: (1) een bril-

jant, „scheppend“ figuur; (2) de „redder met een zwaard“ (militaire macht); (3) de „redder met een tijdmachine“, de figuur die anderen inspireert met dromen over een hoopvolle toekomst, of een wondermooi verleden, dat nooit bestaan heeft; (4) de reddende „filosoof met een koningsmasker voor“. (Koningen of despoten die zo hun eigen ideeën over het redder van hun volk hebben.) De geschiedenis leert ons alle vier deze categorieën te verwerpen. Tenslotte wijst Toynbee op „de God die een sterfelijk mens wordt“, de Heer Jezus Christus. Toynbee schreef hierover:

„Dit is tenslotte het resultaat van ons zoeken naar redders. Toen wij aan deze speurtocht begonnen, moesten wij aanvankelijk vele ogenschijnlijk machtige en grote redders onder de loep nemen; maar door steeds verder te zoeken konden we deze uiteindelijk stuk voor stuk weer uit ons onderzoek elimineren. De eersten die voor ons afvielen waren de „zwaarddraggers“, de militairen, vervolgens die in de toekomst of het verleden leefden en

toen de filosofen. Er bleven tenslotte alleen nog maar goden over die in aanmerking zouden kunnen komen. Als we dus nu naar de toekomst kijken en proberen uit te maken waar we heengaan en wat er met ons gaat gebeuren, dan rijst er één figuur op die ons gehele gezichtsveld vult: De werkelijke Redder, de Heiland.“ (A *Study of History*, abridgement of vols. I-VI door D.C. Somervell, Oxford: Oxford University Press, 1957, blz. 547.)

Wij weten dat deze Heiland de Heer Jezus Christus is. Uit vele, vele ervaringen die ik in mijn leven heb gehad kan ik getuigen dat Hij werkelijk „een hulpe“ is, dat Hij werkelijk onze Redder, onze Heiland is; als wij tot de Vader bidden zoals de Zoon ons heeft geboden, zal het ons mogelijk worden gemaakt zonder vrees in dit leven voort te gaan. Moge de mens, waar ook ter wereld, tot het besef komen van het alles overheersend belang van *Jezus de Christus*, die reeds lang vóór de grondlegging van deze wereld werd geroepen. Dit geloof ik en getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het bouwen van uw eeuwig thuis

*Ouderling Thomas S. Monson
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Toen Jezus de stoffige wegen bewandelde van stadjes en dorpjes in een streek, die we nu eerbiedig het Heilige Land noemen en daar in het prachtige Galilea zijn discipelen onderwees, sprak Hij vaak in gelijkenissen, in een taal die het volk het beste begreep. In verband met het leven van zijn toehoorders had Hij het vaak over het bouwen van een huis.

Zo zei Hij: „... En geen . . . huis, tegen zichzelf verdeeld, zal stand houden.” (Matteüs 12:25.) Later gaf Hij de waarschuwing: „Zie, Mijn huis is een huis van orde . . . en niet een huis van verwarring.” (Leer en Verbonden 132:8.)

In een openbaring die via de profeet Joseph Smith op 27 december 1832 te Kirtland, Ohio (VS), werd gegeven, droeg de Meester het volgende op:

„Organiseert u, vervaardigt elk noodzakelijk voorwerp, en vestigt een huis, ja, een huis des gebeds, een huis van vasten, een huis des geloofs, een huis

van wetenschap, een huis van heerlijkheid, een huis van orde, een huis van God.” (Leer en Verbonden 88:119.)

Waar zou, wie dan ook, nu een betere blauwdruk kunnen vinden voor het op de juiste wijze bouwen van een huis waar we eeuwig in kunnen wonen?

Zo'n huis zou zeker aan de in Matteüs beschreven bouweisen voldoen — het zou zelfs een „op de rots” gebouwd huis zijn. (Matteüs 7:24.) Dit huis zou in staat zijn om de regens van tegenspoed, de stromen van weerstand en de altijd in onze wereld vol uitdagingen opstekende winden van twijfel, te weerstaan.

Sommigen vragen zich misschien af: „Maar die openbaring sloeg toch op het bouwen van een tempel? Heeft die nu nog wel enige betekenis?”

Mijn antwoord is dan: „Zei de apostel Paulus niet: 'Weet gij niet dat gij Gods tempel zijt en dat de Geest Gods in u woont?'” (1 Korintiërs 3:16.)

Als we deze bouwkundige richtlijnen

wat persoonlijker opvatten zullen we deze goddelijke raad van de Meesterbouwer, de Schepper van deze wereld, onze Heer en Heiland, Jezus Christus, beter gaan begrijpen en waarderen.

De eerste waarschuwing in onze geïnspireerde blauwdruk is dat ons huis een *huis des gebeds* moet zijn. De Meester leert ons:

„En wanneer gij bidt, zult gij niet zijn als de hulchelaars, want zij staan gaarne . . . te bidden, om zich aan de mensen te vertonen . . . Maar gij, wanneer gij bidt, . . . bid tot uw Vader in het verborgene . . .

En gebruikt bij uw bidden geen omhaal van woorden . . .

Bidt gij dan aldus:

'Onze Vader die in de hemelen zijt,
uw naam worde geheiligd;
uw Koninkrijk kome;
uw wil geschiede,
gelijk in de hemel alzo ook op de aarde.
Geef ons heden ons dagelijks brood;

en vergeef ons onze schulden,
gelijk ook wij
vergeven onze schuldenaren;
en leid ons in niet verzoeking, maar
verlos ons
van de boze. Want Uwer is het
Koninkrijk
en de kracht en de heerlijkheid
in der eeuwigheid.'”
(Matteüs 6:5-7, 9-13.)

Dit deel van onze blauwdruk kan kinderen al op heel jeugdige leeftijd worden bijgebracht. Toen onze oudste zoon nog maar drie jaar was knielde hij al met zijn moeder en mij neer voor het avondgebed. Toentertijd was ik bisschop van onze wijk. Wij hadden toen een heel lieve zuster in de wijk, Margaret Lister, die met kanker levensgevaarlijk ziek lag. Wij baden in die tijd elke avond voor zuster Lister. Op een avond sprak ons zoontje het gebed uit en hij haalde de woorden van het gebed, en een verhaaltje uit een boek met kinderriempjes, door elkaar. Hij begon met: „Hemelse Vader, zegent U alstublieft zuster Lister, kippetje Stip, kuikentje Buikje en kalkoen Kapoen en alle kaboutertjes.” Wij onderdrukten die avond onze glimlach. Later voelden wij ons toch wel nederig toen zuster Margaret Lister helemaal genas. Wij maken geen grapjes over het gebed van een kind. Onze kinderen zijn tenslotte nog maar veel korter bij onze Hemelse Vader vandaan dan wij.

Laat ons huis dan een *huis des gebeds* zijn.

Ons huis dient ook een *huis van vasten* te zijn.

Dit deel van onze blauwdruk wordt nader beschreven in het boek van Jesaja: „Is dit niet het vasten dat ik verkies? . . . Is het niet dat gij voor de hongerige uw brood breekt en arme zwervelingen in uw huis brengt, ja, als gij een naakte ziet, dat

gij hem bekleedt en u niet onttrekt aan uw eigen vlees en bloed?"

En dan zegt hij van de daaropvolgende beloning:

„Dan zal uw licht doorbreken als de geraad en uw wond zich spoedig sluiten; uw heil zal voor u uitgaan, de heerlijkheid des Heren zal uw achterhoede zijn.

Als gij dan roept, zal de Here antwoorden; als gij om hulp roept zal Hij zeggen: Hier ben Ik . . .

. . . wanneer gij de hongerige schenkt wat gij zelf begeert en de verdrukte verzadigt, dan zal in de duisternis uw licht opgaan en uw donkerheid zal zijn als de middag.

En de Here zal u voortdurend leiden, u in dorre streken verzadigen . . .

. . . dan zult gij zijn als een besproeide hof en als een bron waarvan het water niet teleurstelt." (Jesaja 58:6-11.)

Laat ons huis een *huis van vasten* zijn.

Ons huis dient ook een *huis des geloofs* te zijn.

Jakobus schreef het volgende:

„Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet, dan bidde hij God daarom, die aan allen geeft, eenvoudigweg en zonder verwijt; en zij zal hem gegeven worden.

Maar hij moet bidden in geloof, in geen enkel opzicht twijfelende, want wie twijfelt, gelijkt op een golf der zee, die door de wind aangedreven en opgejaagd wordt." (Jakobus 1:5-6.)

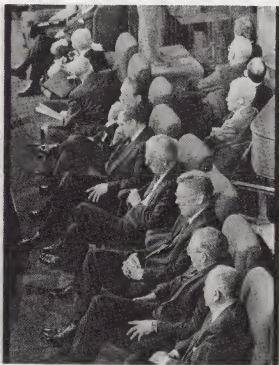
Een praktisch voorbeeld van zulk een vast geloof vinden we in de geest van Nephi en zijn inspirerende woorden: „Ik zal heengaan en doen wat de Here heeft bevolen." (1 Nephi 3:7.) Hij aarzelde geen ogenblik; hij geloofde.

Is er zelfs in deze tijd nog wel zo'n voorbeeld te vinden?

Enige jaren geleden vergezelde ik pre-

sident Hugh B. Brown op een tocht door het zendingsgebied van Samoa. De leden en zendelingen op het Amerikaanse Samoa hadden ons verteld dat er door enorme droogte zo'n gebrek aan water was gekomen dat, als het niet spoedig zou gaan regenen, onze school en onze kerken gesloten zouden moeten worden. Zij vroegen ons of wij ons geloof met het hunne wilde verenigen.

Toen wij de luchthaven van Pago Pago verlieten en naar de school in Mapasaga reden, konden we de gevolgen van de droogte overal goed zien. De zon scheen helder, er was geen wolkje aan de azuurblauwe hemel te zien. De leden waren heel blij toen de vergadering begon. De gene die het openingsgebed uitsprak dankte onze Hemelse Vader dat wij veilig aangekomen waren, want hij wist wel dat wij er op de een of andere manier voor konden zorgen dat de zo zeer gewenste regen zou komen. Toen president Brown

Leden van het Quorum der Twaalf Apostelen.

opstond om zijn toespraak te geven begon de hemel snel te betrekken. Toen zagen we een bliksemflits en hoorden de donderslag. De hemelen openden zich. De regen viel. Er was een einde aan de droogte gekomen.

Toen wij ons wat later op de luchthaven klaarmaakten voor onze korte vlucht naar West-Samoa, zei de piloot van het vliegtuigje tegen het grondpersoneel: „Zulk vreemd weer heb ik nog nooit gezien. Er is geen wolk in de hemel te bekennen behalve boven die mormoonse school in Mapasaga. Ik begrijp er niets van!”

President Brown zei me toen: „Hier is je kans. Breng hem dat begrip maar eens bij.” En dat heb ik gedaan.

Ons huis is zeer zeker een *huis des geloofs*.

Laat ons huis een *huis van wetenschap* zijn. De Heer zei:

„... put woorden van wijsheid uit de beste boeken; zoek wetenschap, ja, door studie alsmede door geloof.” (Leer en Verbonden 88:118.) Verder leerde Hij ons: „Komt... leert van Mij... en gij zult rust vinden voor uw zielen.” (Matteüs 11:28-29.) Geen ander zoeken naar kennis wordt op zo'n prachtige wijze beloond.

Laat ons huis dus een *huis van wetenschap* zijn.

Ons huis dient een *huis van heerlijkheid* te zijn. Om dit mogelijk te maken zullen wij met God in het reine moeten zijn, eerlijk en oprecht jegens anderen en onszelf moeten zijn. Men kan zich nu eenmaal niet anders voordoen dan men werkelijk is. In zijn boek „Huckleberry Finn” geeft Samuel Clemens, beter bekend als Mark Twain, ons de volgende zeer belangrijke les. Huckleberry Finn is aan het woord:

„Ik rilde er van. En ik nam me voor te

gaan bidden en te proberen van mezelf een betere jongen te maken dan ik tot dusverre was geweest. Ik knielde dus neer. Maar de woorden wilden maar niet komen. En waarom niet? Het had geen zin te proberen het voor Hem te verbergen... Ik begreep heel goed waarom ze niet wilden komen... Dat was omdat ik een dubbel spelletje probeerde te spelen. Ik gaf voor dat ik niet meer zondigen wilde, maar diep in mijn binnenste ging ik met de grootste zonde van allen gewoon door. Ik probeerde met mijn mond te zeggen dat ik het goede en het reine zou doen... maar diep van binnen wist ik heel goed dat ik jekte, en Hij wist dat ook. *Je kunt nu eenmaal geen leugen bidden*, zo wijs ben ik wel geworden.” (*The Adventure of Huckleberry Finn*, New York: Washington Square Press, Pocket Books, 1973, blz. 271-271; cursivering toegevoegd.)

Iemand heeft eens heel filosofisch opgemerkt: „Standvastigheid, gij zijt een juweel.” (*The Home Book of Quotations*, sel. Burton Stevenson, New York: Dood, Mead & Co., 1934, blz. 304.) Door standvastig het goede te blijven doen kunnen wij zeer zeker van ons huis een *huis van heerlijkheid* maken.

Ons huis dient een *huis van orde* te zijn, „Alles heeft zijn uur en ieder ding onder de hemel zijn tijd” (Prediker 3:1) zo zegt ons de prediker. Dat geldt ook voor ons leven. Laten we er voor zorgen immer tijd te hebben voor ons gezin, voor ons werk, voor onze studie, om dienstbaar te zijn, voor ontspanning, voor onszelf — maar bovenal voor Christus.

Dan zal ons huis inderdaad een *huis van orde* zijn.

En tenslotte, laat ons huis een *huis van God* zijn. Reine gedachten, een edel doel, een gewillig hart en hulpvaardige handen zijn alle attributen van een huis van God.

Hij laat ons niet alleen worstelen maar staat altijd klaar om ons te helpen.

Enige jaren geleden had ik het voorrecht als zendingspresident te dienen en in die tijd leerde ik meer dan vierhonderd zendingen van zeer nabij kennen. Eén van onze jonge zendingen was erg ziek. Nadat de jongen al weken in het ziekenhuis had gelegen besloot de behandelend geneesheer tot een buitengewoon zware en gecompliceerde operatie. Hij adviseerde de ouders van de zending over te laten komen, aangezien er volgens hem zeker gevaar bestond dat de patiënt de operatie niet zou overleven.

De ouders kwamen over. Op een late avond gingen de vader en ik een ziekenhuiskamer in Toronto — Canada binnen en legden onze handen op het hoofd van de jonge zending en gaven hem een zegen. Wat er na het geven van die zegen

gebeurde was een waar getuigenis voor me.

De zending lag in dat ziekenhuis in een zespersoonskamer. In de andere bedden lagen vijf mannen die aan uiteenlopende ziekten leden. De ochtend dat de zending geopereerd werd was zijn bed leeg. De zuster kwam met het normale ontbijt voor de overige vijf de kamer op. Ze bracht een blad naar het eerste bed en zei: „Spiegeleieren vanmorgen en voor u heb ik nog een extra portiel!”

De man die in het eerste bed lag had een ongeluk met zijn grasmaaier gehad. Behalve een wond aan zijn teen mankeerde hem verder niets. Hij zei tegen de zuster: „Ik eet vanmorgen niet.”

„Best, dan krijgt uw buurman in het tweede bed uw ontbijt.” Toen zij naar het tweede bed toeliep zei die patiënt: „Ik denk dat ik vanmorgen ook niet eet.”

„Wij zijn de meesterbouwers van eeuwige huizen, zelfs 'tempels van God'. Moge ons gezegd kunnen worden: 'Ik heb dit huis dat gij gebouwd hebt, geheiligd door mijn naam daar voor altijd te vestigen.'”

Elk van die vijf mannen gebruikte die ochtend geen ontbijt. De jongedame riep uit: „Elke ochtend eten jullie ons de oren van het hoofd en vandaag eten jullie geen van allen! Wat is er aan de hand?”

Toen antwoordde de man in het zesde bed: „Wel, ziet u, het derde bed is leeg. Onze vriend wordt op het ogenblik geopereerd. Hij heeft zeker alle hulp nodig die hij maar kan krijgen. Hij is een zending van zijn kerk, en de afgelopen tijd dat we hier samen lagen heeft hij ons veel over de beginselen van zijn kerk verteld — zoals het gebed, geloof, vasten waarmee wij de Heer om een zegen vragen.” Toen ging hij verder: „We weten niet veel van de mormoonse kerk, maar we weten nu aardig wat over onze vriend, en vandaag vasten wij voor hem.”

De operatie werd een succes. Toen ik de dokter de rekening wilde betalen antwoordde deze: „Nee, het zou niet eerlijk zijn, als ik voor deze operatie geld zou aannemen. Ik heb nog nooit van mijn leven een operatie uitgevoerd waarbij mijn handen als het ware door een andere Macht dan mijn eigen werden geleid. Nee,” zei hij, „ik neem geen geld aan voor een operatie waarbij iemand daarboven mij letterlijk geholpen heeft om deze uit te voeren.”

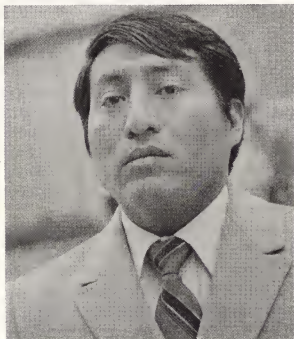
Zo is een *huis van God*.

Dit is dus ons bouwproject. Wij zijn meesterbouwers van eeuwige huizen, zelfs „tempels van God”. (Zie 1 Korintiërs 3:16.)

„Organiseert u, vervaardigt elk noodzakelijk voorwerp, en vestigt een huis, ja, een huis des gebeds, een huis van vasten, een huis des geloofs, een huis van wetenschap, een huis van heerlijkheid, een huis van orde, een huis van God!” (Leer en Verbonden 88:119.)

Dan kan de Heer, onze „bouwopzichter” ons zeggen, net als Hij eenmaal tot Salomo, een bouwer uit vroeger tijden, in een verschijning had gezegd: „Ik heb dit huis dat gij gebouwd hebt, geheiligd door mijn naam daar voor altijd te vestigen, en mijn ogen en mijn hart zullen daar te allen tijde zijn.” (1 Koningen 9:3.)

Mogen wij dan volgens deze van Godswege gegeven blauwdruk gaan werken. Dat wij succesrijke bouwers van onze eeuwige huizen mogen zijn, is mijn gebed, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Verslag van het kerkelijk verificatiecomité

Aan het Eerste Presidium van De Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen

*Voorgelezen door Wilford G. Edling
voorzitter van het kerkelijk verificatiecomité*

Wij hebben het financieel jaarverslag van de kerk per 31 december 1983 gecontroleerd, alsmede de financiële handelingen in het op die datum afgesloten jaar. De door het comité gecontroleerde financiële verslagen en handelingen omvatten de algemene gelden van de kerk en van andere door de kerk beheerde organisaties, waarvan de boeken worden bijgehouden door de afdeling financiën van de kerk. Wij hebben de begroting, de boekhouding en de toegepaste verificatiemethoden onderzocht, alsook de wijze waarop gelden werden ontvangen en uitgegeven. Wij hebben vastgesteld dat alle uitgaven van algemene gelden van de kerk door het Eerste Presidium en door begrotingsprocedures worden ondersteund. De begroting is goedgekeurd door het comité tiendebesteding bestaande uit het Eerste Presidium, de Raad der Twaalf en de Presiderende Bisschop. Het begrotings- en bestedingscomité voert, in wekelijkse vergaderingen, het beheer over de te besteden gelden die onder de begroting vallen.

De afdeling financiën en verslagen, alsmede alle andere afdelingen van de kerk, maken gebruik van moderne boek-

houdtechnieken om gelijke tred te houden met de snelle uitbreiding van de kerk en de veranderende elektronische verwerking van gegevens.

De afdeling verificatie, die losstaat van alle andere afdelingen, treedt op in een driedelige capaciteit bij het verrichten van financiële verificaties, operationele verificaties en verificaties van computersystemen die door de kerk gebruikt worden. Deze diensten vinden op continubasis plaats en beslaan alle afdelingen van de kerk, andere door de kerk geleide organisaties (waarvan de boeken worden bijgehouden door de afdeling financiën en verslagen), en wereldomvattende werkzaamheden zoals zendingsgebieden, financiële centra en afdelingsactiviteiten die in het buitenland plaatsvinden. De omvang en de taak van de afdeling verificatie bij het beschermen van de middelen van de kerk neemt toe met de groei en de zich uitbreidende activiteiten van de kerk. De verificatie van lokale fondsen van ringen en wijken is opgedragen aan ringverificateurs, wier rapporten nu worden doorgenomen door de afdeling verificatie. Naamloze of besloten vennootschappen die eigendom zijn van

de kerk, of waarin de kerk een meerderheidsbelang heeft, worden, voor zover de boekhouding niet door de afdeling financiën en verslagen wordt bijgehouden, geverifieerd door erkende accountantskantoren of overheidsinstellingen.

Gebaseerd op onze inspectie van het financieel jaarverslag en andere verificatiegegevens, alsmede onze bestudering van de boekhoud- en verificatiemethoden waardoor toezicht op de financiële handelingen wordt gehouden, en voorts door voortdurend contact met de medewerkers van de afdeling financiën en verslagen, de afdeling verificatie en de juridi-

sche vertegenwoordigers van de kerk, zijn wij van mening dat de algemene middelen van de kerk, die gedurende het jaar 1983 werden ontvangen en uitgegeven, correct zijn verantwoord in overeenstemming met de hierin voorgeschreven procedures.

Met de meeste hoogachting,
Het kerkelijk verificatiecomité
Wilford G. Edling
David M. Kennedy
Warren E. Pugh
Merrill J. Bateman
Ted E. Davis

Statistisch rapport 1983

*Voorgelezen door Francis M. Gibbons
secretaris van het Eerste Presidium*

Ter kennisneming van de leden heeft het Eerste Presidium het volgende statistische rapport uitgegeven betreffende de ontwikkeling en de toestand van de kerk per 31 december 1983. (Ledentalcijfers zijn schattingen, gebaseerd op de rapporten over het jaar 1983, die voorafgaande aan de conferentie beschikbaar waren.)

Kerkelijke units

Ringen	1458
Districten	343
Zendingsgebieden	178
Wijken	9329
Gemeenten in ringen	2641

Gemeenten in zendingsgebieden 2024
(Deze cijfers tonen een groei aan van 66 ringen en 378 wijken en gemeenten in 1983.)

Landen met georganiseerde wijken en gemeenten 90

Ledental

Ledentotaal aan het eind
van 1983 5400000

Groei van de kerk in 1983

Kinderen gezegend 112000
Ingeschreven kinderen 69000
Bekeerlingen gedoopt 189419

Tempels

Voltrokken begiftigingen:

Voor levenden	52116
Voor overledenen	4364928
Tempels in gebruik	25
Tempels gepland of in aanbouw of renovatie	17

In 1983 werden zes tempels ingewijd, voor 1984 staan er eveneens zes tempelwijdingen op het programma. (In geval van oponthoud zullen één of meer tempels mogelijk in 1985 worden ingewijd.)

Kerkelijke onderwijsinstellingen

Aantal ingeschrevenen

in het schooljaar 1982/1983:

Seminaties en instituten	389.258
Kerkelijke scholen, colleges en voortgezet onderwijs	68.707

Welzijnszorg

Personen bijgestaan door

LDS Social Services	118.672
Personen aan werk geholpen	25.460
Manwerkdagen geschonken aan de welzijnszorg	399.375
Bestellingen uit het magazijn voor de bisschoppen	305.891

Vooraanstaande leden die in de loop van het jaar zijn overleden

Ouderling Mark E. Petersen, lid van het Quorum der Twaalf Apostelen; Clara May Jeffs Hunter, echtgenote van ouderling Howard W. Hunter van het Quorum der Twaalf Apostelen. □

Geboorte — Huwelijk — Overlijden

Geboorten

per duizend leden 24,5

Personen gehuwd

per duizend leden 11,1

Sterfgevallen

per duizend leden 4,0

Priesterschap

Diakenen 229000

Leraren 169000

Priesters 335000

Ouderlingen 444000

Zeventigen 32000

Hogepriesters 190000

Zendingen

Full-time zendingen 26565

Genealogie

Namen vrijgegeven voor tempel-

verordeningen 4288303

Het grote plan van de eeuwige God

Ouderling Neal A. Maxwell
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Ik verwelkom ouderling Nelson en ouderling Oaks als leden van het Quorum der Twaalf. Al vele jaren zijn zij zeer bijzondere vrienden en nu zal deze vriendschapsband zelfs nog nauwer aangehaald worden. Eén van de grote zegeningen die uit de verheffende openbaringen van deze laatste dagen voortkomen, is dat cruciale, leerstellige raamwerk, dat wij nu kennen als dat prachtige plan van zaligheid, dat plan van gelukzaligheid of plan van barmhartigheid. (Zie Alma 42:5, 8, 15.) Hoe het ook genoemd wordt, het is wat Amulek noemde „het grote plan van de Eeuwige God” zonder hetwelk alle mensen onvermijdelijk verloren zouden gaan. (Zie Alma 34:9.)

Het plan is een prachtig voorbeeld van de volmaakte visie die in het evangelie van Jezus Christus ligt besloten. Daarenboven houdt een volmaakt geloof in Jezus Christus tevens een volmaakt geloof in het plan van zaligheid van zijn Vader in, en vereist dat ook.

President Brigham Young heeft eens verklaard: „Om het plan van zaligheid te kennen en op het pad dat naar de tegenwoordigheid van God voert te kunnen blijven, moet men de Geest van openbaring hebben.” (*Journal of Discourses*, deel 9, blz. 279.)

Dit raamwerk is van zo'n vitaal belang dat iemand alleen maar ellende en bekrompenheid riskeert, als hij daarbuiten blijft of rondwaalt. In feite komt de meeste ellende voort uit onbekendheid met, of ongehoorzaamheid aan dat plan. Aan zulk menselijk leed komt geen einde zonder eerst hier gehoorzaam aan te worden. Daarom heeft de Heer, die ons ruimschoots deze zo belangrijke kennis heeft bijgebracht, er zo bij ons op aangedrongen om elkaar de beginselen van dit plan „overvloediglijk” te onderwijzen. (Zie Mozes 6:58.)

Centraal in het plan van de Vader staat Jezus Christus, de Verlosser der mensheid. Toch, zoals voorzien, zullen velen

Hem „als niets achten” (1 Nephi 19:9) of Hem alleen maar „voor een mens houden” (Mosiah 3:9).

Of anderen Jezus nu verloochenen of omlaag trachten te halen, voor ons is Hij onze Heer en Heiland! In wezen, broeders en zusters, doet het er heel weinig toe wat anderen van ons denken, maar het doet er wel heel veel toe hoe wij over Hem denken. Het doet er ook heel weinig toe wat anderen over ons beweren; maar het doet er zeer veel toe wat wij over Jezus te zeggen hebben. (Zie Matteüs 16:13-17.)

Wij zijn bijvoorbeeld niet alleen onder de indruk van de verheven goddelijkheid van Jezus Christus, maar ook van zijn adembenemend vermogen om zoveel verschillende groepen van mensen te kunnen bezoeken, en zijn herderlijke zorgen over zo velen uit te kunnen strekken. De opgestane Jezus bezoekt opnieuw dat midden-oosters decor van zijn sterfelijke messianiteit. Daarna bezocht Hij enige zielen in Amerika. (Zie 3 Nephi 11.) En daarna bezocht Hij ook nog zijn andere verloren schapen. (Zie 3 Nephi 17:4.)

In zijn onzelfzuchtig plan deed de Heer niets dat niet op de één of andere manier voor het welzijn der wereld was. (Zie 2 Nephi 26:24.) Voortdurend en liefderlijk werkt Hij, zoals Mozes en Jeremia eens hebben gezegd „dat het ons altijd ten goede kan komen”. (Zie Deuteronomium 6:24; ook Jeremia 32:38-40.)

In zijn grote plan is het zijn „werk” en zijn „heerlijkheid” om „de onsterfelijke en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen”. (Mozes 1:39.)

Dus zelfs als wij leren God van ganser harte lief te hebben, zullen wij toch moeten erkennen dat Hij het was die ons eerst heeft liefgehad. (Zie 1 Johannes 4:19.)

Overigens was Shakespeare er niet

ver naast toen hij schreef: „De hele wereld is een toneel.” (As You Like It, tweede akte, scene 7.) Echter alleen niet om toneel op te spelen!

Het woord *plan* alleen al bevestigt de vaderlijke doeleinden van God, iets te willen realiseren dat nu zo wanhopig nodig is op het zo verwarde en wanhopige wereldtoneel.

Het „plan van gelukzaligheid” (zie Alma 42:8) verzekert niet alleen de onsterfelijke van elk menskind, maar biedt hen ook de mogelijkheid om herboren en beter te worden.

Heel toepasselijk zijn dan ook de woorden van een dankbaar profeet: „O, hoe groot is het plan van onze God.” (2 Nephi 13:9.)

Henoch weende toen hij een beeld van de menselijke historie en onnodige ellende te zien kreeg. (Zie Mozes 7:41.) Maar hij zag ook hoe Gods plan uiteindelijk triomfeerde. Een andere profeet riep uit: „... God ... heeft deze dingen aan ons bekendgemaakt, opdat wij niet zouden omkomen ... omdat Hij onze ziel bemint ...; daarom zendt Hij ons in zijn barmhartigheid zijn engelen, opdat het plan der zaligheid ... aan ons moge worden bekend gemaakt ...” (Alma 24:14.)

Ook in onze tijd waren er engelen voor nodig om ons opnieuw omtrent Gods plan van zaligheid te onderwijzen en ons er van te verzekeren dat de sterfelijke niet in een reusachtige grafombe eindigt, en dat de dood niet het eind van alle bestaan betekent.

Alma maakte vreselijke en hartverscheurende ogenblikken door toen hij het gevoel had dat het beter zou zijn „dat zowel geest als lichaam niet meer bestonden”. (Alma 36:15.) Toen herinnerde hij zich dat hij zijn vader had horen profeteren „aangaande de komst van een zekere

Jezus Christus, een Zoon van God, om voor de zonden der wereld verzoening te doen". (Alma 36:17.) In een moment van grote nederigheid werd zijn „geest door deze gedachte . . . beziel". Uit het diepst van zijn ziel riep Alma uit: „O, Jezus, Gij Zoon Gods, wees mij genadig." (Zie Alma 36:18.)

Een doel kwam in de plaats van pijn. Vreugde overwon wanhoop toen Alma kennelijk God op zijn troon zag en hij het verlangen had om bij Hem te zijn! (Zie Alma 36:22.)

Zulk een verlangen naar een hemels thuis is een realiteit, in het bijzonder als men de opzet van dit leven in ogen-schouw neemt. Tenslotte is het zo, mijn broeders en zusters, dat, als wij van een mooi landschap, een mooi kunstwerk of van prachtige muziek genieten, wij niets anders doen dan reageren op een zeker instinct dat wij lang geleden elders hebben ontvangen.

Het leven blijkt echter precies te zijn wat men kan verwachten van een ervaring, die bewust is gecreëerd om daarin te leren en op de proef te worden gesteld, waarin ons allerlei mogelijkheden worden geboden, waarin wij keuzen moeten maken en ons bepaalde dingen kunnen worden onthouden. Daar komt nog bij dat we er niet *omheen* kunnen — we kunnen er alleen maar *doorheen*!

En welk een ervaring is dat!

En toch voorziet dit plan van barmhartigheid voor ons stervelingen, die zo gauw fouten maken, in de mogelijkheid om fouten te erkennen en te herstellen, en om de onderbroken ontwikkeling weer voort te zetten.

In een verlossing en mogelijkheid tot loutering werd voorzien: voor een dappere Petrus die wankelde en in de ziedende golven wegzonk — maar desalniettemin

ook wist naar wie hij moest opzien om te blijven leven, en die uitriep: „Here, red mij." (Matteüs 14:30.) Voor een ootmoedige Mozes, die worstelde met alle zorgen van zijn leiderschap over een vermoeid volk. (Zie Numeri 11:11, 14, 29.) Voor een Jona, die in plaats van naar Nineve naar Tarsis wilde, maar uiteindelijk toch, een grote les in liefdadigheid rijker, in Nineve aankwam. Voor de dwalende Oliver Cowdery, Martin Harris en Thomas B Marsh, die hun geestelijke instelling herkregen, en hun bekering toonden door te voet naar het westen te reizen om zich met de heiligen te herenigen, en het plan, alsmede de huidige profeten die het bekend hadden gemaakt, te steunen.

Vandaar, broeders en zusters, dat wij de beste uren van ons leven vaak tijdens of direct na onze zwaarste uren ervaren.

Ouderling Robert D. Hales van het Eerste Quorum der Zeventig en ouderling Dean L. Larsen van het quorumpresidium.

Daarom is het zo ongelooflijk ironisch dat sommigen, in hun zelfbeklag, trachten deze leerschool die de Heer ons heeft gegeven, tegen Hem te gebruiken. Of die zich ertegen verzetten dat deze sterfelijke periode in geloof moeten worden doorgebracht. En toch, zoals de praktische en zo geestelijke ingestelde president Brigham Young eens heeft gezegd: „Ons geloof is niet zaligmakend . . . als we daarmee alleen maar een vaststaand felt accepteren.” (*Discourses of Brigham Young*, sel. John A. Widtsoe, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1941, blz. 154.)

Aangezien dit leven maar zo'n kortstondige ervaring is, moeten er ook vastgestelde wegen zijn, waarlangs het kan worden verlaten. Sommige zijn gemakkelijk, andere moeilijk. Sommige duiken plotseling op, andere zijn weer langer. Daarom behoeven we niet te denken dat we, zelfs met ons geloof, deze wegen voortdurend en voor iedereen kunnen blokkeren. Als we een volledig begrip van dit eeuwige plan hebben zouden we dat trouwens ook niet willen.

Aangezien ons herinneringsvermogen ons voor een deel is ontnomen kunnen wij momenteel het begin en einde niet tegelijk overzien. Maar God wel. Ondertussen bevinden wij ons dan nu in wat men zou kunnen noemen het „wazige midden”. Daarin kunnen wij echter nog wel met zekerheid weten dat God ons, elk persoonlijk, volmaakt liefheeft, ook al weten wij niet altijd de betekenis van alle dingen die om ons heen gebeuren. (Zie 1 Nephi 11:17.)

Opgesloten in dit sterfelijke omhulsel, of „leslokaal”, zouden wij wel een zeer beperkt begrip van het leven hebben als we geen geloof in, en kennis van het „grote plan van de Eeuwige God” hadden.

Daarom zijn Christus' leringen met be-

trekking tot het plan van zaligheid, gelijk bakens, die ons de weg wijzen. De vangrail van zijn evangelie loopt langs het enge en nauwe pad om ons op de weg te houden, ons bij te sturen en soms zelfs met geweld op de weg terug te brengen ter wille van onze geestelijke veiligheid!

Dit grote plan kan het dagelijks leven zoveel duidelijker maken dan een abstracte theologie. De daarin vervatte waarheden zijn beslissend voor de manier waarop wij onszelf, anderen, het leven, de Heer en zelfs het universum gaan zien. Of hoe wij een baby gaan zien; of de dood; of de lof en eer van de wereld. Dit plan geeft ons de diepste betekenis van alles en kan ons bij elke soort beproeving verzorgen en beschermen.

De waarheden en inzichten die dit plan ons verschaffen stellen ons in staat om onderscheid te maken tussen een goed boek en nietszeggende reclame, tussen wraak en gerechtigheid, tussen woede en gerechtvaardigde verontwaardiging

en tussen plezier hebben en gelukkig zijn. Met een zeker begrip voor Gods plan van verlossing begrijpen wij ook dat ervaringen in het leven, zoals ergens van genieten, ergens naar streven, het lijden, het leren en onderwijzen en de blijvende ervaringen die we in het leven opdoen, alle deel uitmaken van een logisch proces waarin wij geholpen worden om, als we dat tenminste willen, volgens Christus' uitnodigende woorden te worden „zoals ik ben”. (Zie 3 Nephi 27:27.)

Deze persoonlijke ontwikkeling vergt soms een mars van een Zions kamp (zie Leer en Verbonden 103), of een hachelijke „opening-in-de-rots” expeditie, of bijzondere leslokalen, zoals de nederzettingen in Noord-Mexico, waarin bijzondere persoonlijkheden werden ontwikkeld. Die episodен hadden echter niets te maken met de plaats, maar alles met ons sterfelijk bestaan.

Wanneer we ons dus bewust en nederig aan dit plan onderwerpen, kunnen we de Heer niet vertellen dat wij bereid zijn om ons over te geven, maar dan wel op onze voorwaarden. Aan onvoorwaardelijke overgave zijn nu eenmaal geen voorwaarden verbonden.

Zelfs al zit dit plan nog zo logisch en consequent in elkaar, kan het toch iemand, wiens leven volkomen van de normen daarvan afwijkt, geen werkelijk geluk brengen. Het kan zijn effect niet hebben op degenen die zich te bezorgd maakt misleid te worden. Het heeft geen ereplaats voor degene die te bang is om zijn plaats in de wereldlijke synagoge te verliezen. (Zie Johannes 12:42-43.)

Hoewel het plan duidelijk laat zien dat we een zorgzame Vader en een Verlosser hebben, worden zij die in het plan geloven niet automatisch ongevoelig voor de wereldse zorgen die hun aandacht opeisen.

Het plan legt opvallend de nadruk op de vrijheid die de mens nu heeft om voor zichzelf te kiezen. (Zie 2 Nephi 2:27.) En toch kunnen in sommige gevallen de omstandigheden waarin we verkeren, wijzen op een overeenkomst; lang geleden naar eigen vrije wil en keuze aangegaan, doch nu uit onze herinnering weggewist.

Het plan wijst ons in alles de weg, maar effent lang niet altijd ons pad, omdat voor onze persoonlijke ontwikkeling nu eenmaal een „tegenstelling in alle dingen” noodzakelijk is. (2 Nephi 2:11.)

De Heer is volkomen bereid ons de zo noodzakelijke verstandelijke en geestelijke bevestiging omtrent zijn plan te geven, maar dan wel op zijn voorwaarden en op zijn manier.

„Indien iemand diens wil doen wil, zal hij van deze leer weten, of zij van God komt, dan of ik uit Mijzelf spreek.” (Johannes 7:17.)

Van alle fouten die een sterveling kan maken is die met betrekking tot Gods plan van zaligheid wel de ergste! Geen fout is ernstiger en heeft meer eeuwige gevolgen.

Geen wonder dat de kerk en haar leden zich zoveel moeite en offers getroosten om de volheid van het evangelie met betrekking tot dit plan met anderen te delen.

Geen wonder dat het 's Heren wil is dat dit plan voortdurend en duidelijk wordt onderwezen.

En waarom is dat geen wonder? Omdat het Gods plan is, — niet het onze! En mogen we daar niet blij om zijn, gezien de povere resultaten van de plannen der mens om de moeilijkheden in de deze wereld op te lossen! En verder, waar er toch al zoveel dingen zijn waar we met elkaar over kunnen praten, „waarom zullen wij niet van de verzoening van Christus spreken”, zoals Jakob heeft geschreven? (Jakob

4:12.) Ja, waarom niet broeders en zusters? Deze gebeurtenis, waarin een Verlossende God en Zaligmakende Zoon zijn deel volbracht in het grote plan van gelukzaligheid, overspant de gehele menselijke historie. Jawel, in dit plan komt Gods verlangen dat wij gelukkig worden tot uiting, maar dan moesten wij wel eerst de mogelijkheid verkrijgen om voor onszelf te kiezen.

Gods gift van dit zedelijk recht aan ons laat ons zien hoe wonderbaarlijk mooi zijn doeleinden te onzen behoefte en onze ontwikkeling zijn. De manier waarop we dit recht misbruiken toont ons enige zeer slechte kanten van onszelf!

En toch zien we in dit sterfelijk leven onder volken van alle geloven, kleur en beschaving de prachtigste voorbeelden van genade, inspirerende momenten van liefdadigheid, van opvallende onzelfzuchtigheid, en bescheiden en voortdurende heldhaftigheid.

Dit behoeft ons niet te verbazen. Wiens geesteskinderen zijn wij tenslotte? (Zie Hebr 12:9.)

Het is daarom niet te verwonderen dat deze sterfelijke school soms enorme triomfen oplevert, maar echter ook een eendeloze historie van gemaakte fouten. Maar daar mogen we niet de school of het lesprogramma de schuld van geven! En zeker niet de Schoolmeester! Het komt verder ook niet te pas dat wij Hem verwijten gaan maken over de erbarmelijke toestand waarin zijn leerlingen verkeren.

Ondertussen is het wel zo broeders en zusters, dat niemand ons ooit beloofd heeft, dat het volgen van de Heer in deze laatste dagen een gezellig uitje zou zijn.

Wij kunnen een les leren uit vroegere perioden van grote spanning. Er waren vele tekenen toen de eerste komst van Jezus voor de deur stond. Bij sommigen

was er „grote twijfel”. (3 Nephi 8:4.) Maar de getrouwen zegevierden en ontvingen rechtvaardiging in hun geloof.

Er waren toen velen die alles op alles zetten om het vertrouwen van de gelovige belachelijk te maken, die een korte tijd „het ganse land in beroering brachten”, en zich zelfs verblijdden over het feit dat het geloof van de volgelingen van Christus tevergeefs leek te zijn. (Zie 3 Nephi 1:5-7.) Dat was het echter niet. De leden behielden hun geloof en hun geloof behield hen!

Zij die op de Geest zijn afgestemd zullen vertroost worden, net als de dienaar van Elisa. Toen zij door een overmachtige vijand waren omsingeld zocht hij terecht zijn steun bij de profeet en ziener die hem zei: „Vrees niet, want zij, die bij ons zijn, zijn talrijker dan zij, die bij hen zijn.” (2 Koningen 6:16.) Maar volgens de jongeman, die echt wel tellen kon, klopte daar niets van — totdat de profeet voor hem geboden had. Toen werden de ogen van de jongeman geopend en zag hij dat de berg vol vurige paarden en wagens was. (Zie 2 Koningen 6:17.)

Alles zal nu, net als vroeger, wèl zijn, omdat zij die de verbonden des Heren hebben gehouden, zijn weerklinkende zekerheid hebben:

„Zij zullen Mij tot een volk zijn en Ik zal hun tot een God zijn;

Ik zal hun één hart en één weg geven, zodat zij Mij vrezen al de dagen, hun en hun kinderen na hen ten goede;

Ja, Ik zal een eeuwig verbond met hen sluiten, dat Ik Mij niet van achter hen afwenden zal en dat Ik hun wel zal doen.” (Jeremia 32:38-40.)

Ik geef u dit getuigenis en deze zekerheid krachtens het apostolisch gezag en in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. □

Verbonden, verordeningen en dienstbaarheid

Ouderling A. Theodore Tuttle
van het Eerste Quorum der Zeventig

In de afgelopen jaren ben ik zowel zendings- als tempelpresident geweest. Ik heb in Zuid-Amerika de jongelui gadeslagen die op zending kwamen, en ik heb ze voor hun begiftiging en verzegeling naar de tempel zien komen.

Ik heb er gezien die goed op deze zegeningen waren voorbereid, maar ook die dat niet waren. Maar het meest lette ik op hen die helemaal niet voorbereid waren — op hen die helemaal niet kwamen — en ik vroeg me dan af, waarom niet.

Sommigen kwamen uit gezinnen waar er alles aan gedaan was om hen op een zending, en op de zegeningen van de tempel, voor te bereiden. De meesten kwamen echter uit gezinnen waar zij in het geheel niets van deze dingen hoorden, en waar geen verlangen om dienstbaar te zijn werd aangekweekt.

Om jonge mensen op een zending en de tempelzegeningen voor te bereiden

dienen ouders wel aan iets meer te denken dan alleen maar hun schoolopleiding. Zij moeten wel iets meer in gedachte hebben dan alleen maar de zorg voor hun toekomstige carrière. Zij dienen in feite aan nog wel wat meer te denken dan alleen maar een zending zijn — alsof dit predikaat werkelijk het enige zou zijn dat zij nodig hebben.

Er zijn drie woorden welke goed in beschouwing genomen moeten worden: *verbonden*, *verordeningen* en *dienstbaarheid*.

Het voorbereiden op verbonden, op verordeningen en op dienstbaarheid *dient thuis gedaan te worden*. Een jonge man of vrouw zal zeker behoorlijk voorbereid zijn als de ouders deze woorden bovenal in gedachten houden.

En ook zal er geen essentiële voorbereiding op hun eventuele carrière verlopen gaan.

Een nieuwe uitdaging

Vaders en moeders hebben de van God gegeven opdracht om zich van hun ouderlijke verantwoordelijkheid te kwijten. In deze kritieke tijden zijn de dingen die we in het verleden hebben gedaan om onze kinderen te beschermen, niet meer voldoende. In deze kerk wordt sinds lang onderwezen dat de dag niet veraf is, dat niemand zonder een eigen getuigenis van de goddelijkheid van dit werk, staande kan blijven. Die dag is aangebroken. Wij zien hen die geen getuigenis hebben zich van de waarheid afkeren en aan dwalingen ten prooi vallen. Terwijl wij treuren om het feit dat wij hen verloren hebben, zal grote droefheid het deel zijn van hen die verzuimden ware beginselen te onderwijzen, of die het geloof van zwakken met twijfel ondermijnden, of die openlijk dwaalleer verkondigden, en zodoende de oorzaak van hun afdwalen werden. Teveel van onze jongeren ontvangen hun verbonden en verordeningen helemaal niet en zijn helemaal niet dienstbaar. De goddeloosheid waar onze gezinnen tegenwoordig mee bedreigd worden is enerzijds subtieler en anderzijds brutaler dan ooit tevoren. Zij eist van onze gezinnen een flinke tol. Het zal heel moeilijk zijn om die invloeden buiten de deur te houden.

Als we echter in ons doen en laten wat meer wijsheid betrachten zullen we toch veilig zijn. „Wanneer gij zijt voorbereid, zult gij niet vrezen.” (Leer en Verbonden 38:30.) De oplossing is heel eenvoudig. De resultaten kunnen met zekerheid voorzeggd worden. *We kunnen niet langer verwachten dat de kerk het leeuwendeel in de opvoeding van de kinderen voor haar rekening neemt — deze eerste verantwoordelijkheid ligt bij de ouders. De*

Heer stelt de ouders er volledig verantwoordelijk voor dat zij hun kinderen de beginselen en verordeningen van het evangelie bijbrengen en hen inspireren tot dienstbaarheid. De kerk helpt de ouders natuurlijk wel door middel van huisonderwijzers, huisbezoeksters, het geven van lessen, adviezen en het verstrekken van andere soorten hulp. In deze kerk behoeft geen enkele ouder het gevoel te hebben dat hij of zij er helemaal alleen voor staat om aan de door God gegeven verplichtingen te voldoen.

In recente studies heeft de kerk een aantal dingen opgenoemd die ouders kunnen doen om ons doelen te bereiken. Ouderling Dean Larsen gaf het volgende verslag over het resultaat van die studie:

„De factor die veruit de grootste invloed heeft op het eigen, godsdienstige leven van onze jongeren, en op de vraag in hoeverre zij het beoogde doel kan bereiken, is die van de *godsdienstactiviteiten thuis*. Wanneer een jonge man of vrouw een thuis heeft waar *geregeld in gezinsverband wordt gebeden, waar geregeld met het gehele gezin het evangelie en de Schriften worden bestudeerd* en een gelijkgezindheid ten aanzien van fundamentele waarden heerst, is de kans veel groter dat hij of zij op zending gaat en in de tempel trouwt. Deze gezinsinvloed is veel sterker dan die welke van een groep leeftijdgenoten of van een kerkprogramma uitgaat. De invloed van het eigen gezin is zelfs van alles overheersende invloed, of deze nu positief of negatief is.” (Seminarie voor regionale vertegenwoordigers, 1 april 1983.)

Heeft u gemerkt dat de drie hoofdzaken zijn: het geregelde gezinsgebed, het geregelde met het gehele gezin uit de Schriften bestuderen van het evangelie en een gelijkgezindheid van ouders en

kinderen over fundamentele waarden? Dit zijn de dingen die, meer dan wat anders ook, tot een goed begrip van verbonden, verordeningen en dienstbaarheid leiden.

Het gezinsgebed

Ouders, wij moeten elke dag beginnen met een gezinsgebed. Kinderen moeten leren te bidden en voor *zichzelf* de nodige kennis door de macht van de Heilige Geest te verkrijgen. Nephi heeft eens gezegd: „Want indien gij naar de Geest zoudt willen luisteren, Die de mens leert te bidden, dan zoudt gij weten, dat gij moet bidden; want de boze geest leert een mens niet te bidden, maar leert hem, dat hij niet moet bidden.” (2 Nephi 32:8.)

Schriftstudie

Door het geconsolideerde vergader-schema hebben we nu veel meer gelegenheid om de Schriften in gezinsver-

band te bestuderen. Een flink deel van de sabbat kan nu gebruikt worden voor zowel persoonlijke als gezinsstudie van de Schriften.

Er is maar weinig dat een geestelijke groei meer bevordert dan het bestuderen van de Schriften. De Heiland heeft eens gezegd: „... laat hem die de schriften heeft, ze onderzoeken en nazien...” (3 Nephi 10:14.) De Heer heeft beloofd dat als u bereid bent te zoeken, u prachtige geestelijke waarheden zult leren die u zullen inspireren om u tot Christus als uw grote voorbeeld te wenden. Uw verlangen om een verbond met de Heer te sluiten, om de verordeningen te ontvangen en om anderen te dienen, zal worden versterkt. Alma leerde Helaman een zeer belangrijk beginsel toen hij zei: „Mijn zoon, ... zie, dat gij tot God opziet en leeft.” (Alma 37:47.)

Ouders, als het werkelijk uw verlangen is om uw kinderen het één en ander te leren, wat doet u dan? Moeten we dan niet doen wat de Zaligmaker heeft gedaan?

Hij stelde veel vragen. Hij haalde de Schriften aan, sprak in gelijkenissen, vertelde verhalen en gaf getuigenis. Om geestelijke waarheden bij te brengen gebruikte Hij veel voorbeelden uit het dagelijks leven en Hij maakte altijd gebruik van situaties waar een les uit geleerd kon worden. Hij motiveerde zijn gehoor tot nadenken in plaats van hen alles maar met de paplepel in te gieten.

Ik ken iemand die zijn kinderen vaak aan tafel verschillende dingen leert. Gewoonlijk stelt hij twee of drie evangelievragen. Hij vertelde me dat hij altijd de aandacht van zijn tienerkinderen vangt met de woorden: „Jullie krijgen een gulden als je deze vraag goed beantwoord.”

Gelijkgezindheid in fundamentele beginselen

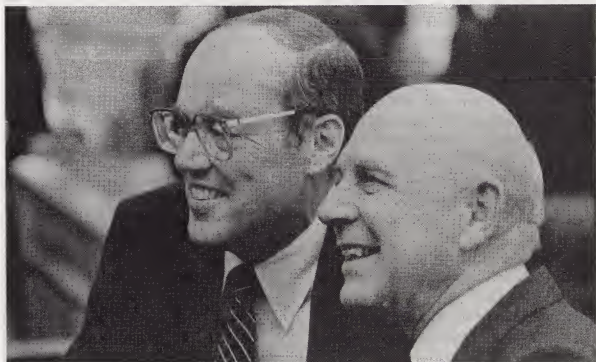
Door te trachten bij ons onderwijs de hulp van de Geest te verkrijgen brengen wij vanzelf het grote belang van verbonden,

verordeningen en dienstbaarheid naar voren.

Een verbond is een uitwisseling van aan voorwaarden verbonden beloften: „Ik, de Here, ben gebonden, wanneer gij doet, wat Ik zeg; maar wanneer gij niet doet, wat Ik zeg, hebt gij geen belofte.” (Leer en Verbonden 82:10.)

Evangelieverbonden worden tussen God en de mens gesloten. De daaraan verbonden voorwaarden worden door de Heer bepaald. Evangelieverbonden zijn ons door openbaring gegeven. Hij heeft ons die verbonden en verordeningen gegeven die noodzakelijk zijn om in zijn tegenwoordigheid terug te kunnen keren.

Een essentieel verbond dat wij met de Heer moeten sluiten is de doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden. Aan deze verordening gaan geloof en bekering vooraf. Op de doop volgt de bevestiging en het verlenen van de gave van de Heilige Geest. Door deze eerste beginselen en verordeningen te aanvaar-

Ouderlingen F. Burton Howard en A. Theodore Tuttle van het Eerste Quorum der Zeventig.

„Als u altijd in gedachte houdt dat u uw kinderen voorbereidt om verbonden te sluiten, verordeningen te ontvangen en dienstbaar te zijn — zult u de dingen anders gaan doen.”

den kunnen wij vergeving van zonden ontvangen en ons van onze zaligheid verzekeren. Met de verordening van het heilig avondmaal vernieuwen we dit en andere verbonden geregeld, en door aan ons deel van het verbond te voldoen zal de Geest des Heren immer bij ons zijn.

Het heilig priesterschap wordt eveneens met een verbond ontvangen. Het priesterschap is in feite een macht — om te dienen. Wanneer wij in de tempel onze begiftiging ontvangen en verzegeld worden, sluiten wij weer andere verbonden met de Heer. Deze verbonden zijn voor onze eeuwige verhoging noodzakelijk. Leer uw kinderen dat zij alleen maar verhoogd — en als onze onze Hemelse Vader kunnen worden door deze verordeningen te ontvangen en deze verbonden te sluiten. Door tot het einde toe in geloof te volharden en onze naasten lief te hebben en te dienen, kunnen wij die deugden en eigenschappen ontwikkelen die noodzakelijk zijn om bij de Heer te kunnen leven.

Dienstbaarheid wordt dan één van de voornaamste deugden. De Heiland is ons grote voorbeeld van onzelfzuchtige dienstbaarheid. Dienstbaar-zijn is een van Godswege gegeven taak. Koning Benjamin heeft ons geleerd dat het dienen van een ander gelijk staat aan het die

nen van onze God. (Zie Mosiah 2:17.)

Ouders, als u altijd in gedachte houdt dat u uw kinderen voorbereidt om verbonden te sluiten, verordeningen te ontvangen en dienstbaar te zijn — zult u de dingen anders gaan doen. Dan gaat u andere prioriteiten stellen. Uw leringen zullen uit een helderder visie voortkomen en effectievere resultaten hebben. Zendingsgebieden en tempels zullen niet alleen meer jongeren zien komen, maar ook jongeren die beter op deze zegeningen zijn voorbereid. Een leven van dienstbaarheid zal op veel jeugdiger leeftijd beginnen.

En wanneer uw kinderen deze dingen daadwerkelijk doen „zullen zij ten laatste dagen verheven en zalig worden” (1 Nephi 13:37) zullen zij opstaan en u zegenen — omdat u hen op het pad naar het eeuwige leven heeft gebracht.

Wanneer wij als ouders het werkelijk *verlangen* hebben om onze kinderen het evangelie te leren, zal de Heer hun hart voor ons openen. Dan kunnen wij weten dat, wanneer wij daarin binnengaan, wij werkelijk op heilige grond staan.

In de naam van Jezus Christus. Amen.

□

Een generatie die verstandige beslissingen kan nemen

Elaine A. Cannon

Onlangs ontheven als algemeen presidente van de jonge-vrouwen

President Kimball, het is voor ons allen een grote zegen u hier bij ons te hebben. President Hinckley, president Benson en andere autoriteiten, ik wil in het bijzonder ouderling Tuttle, die zojuist gesproken heeft, hulde brengen omdat hij in de afgelopen periode adviseur voor de jonge-vrouwen is geweest, wij houden heel veel van hem.

Het is een enorme ervaring voor mij om hier nu op dit spreekgestoelte te staan, in deze tabernakel waarin ik mijn leven lang alle conferenties heb bijgewoond. Ik ben een dezer dagen jarig, en ik herinner me nog heel goed hoe ik hier op mijn negende verjaardag in deze tabernakel naar die geweldige toespraken zat te luisteren, en ik vind het gewoon geweldig dat ik daar nu zelf aan mag deelnemen.

Wij vergaderen hier in de naam des Heren. Wij zijn betrokken bij een werk dat waar is, en, net als u, ben ik erg dankbaar

voor het voorrecht om lid van deze kerk te zijn.

Gisteren heb ik iets interessants beleefd. Er wordt de laatste tijd hier en daar nog al eens gesproken over het ordenen van vrouwen tot het priesterschap, en iemand vroeg mij hoe ik erover dacht om het priesterschap te bezitten. Heel dapper zei ik: „Ik vind het heerlijk de priesterschap te omarmen wanneer die thuis komt.” Ik beseft dat dat niet erg origineel was, maar dat was toch mijn antwoord. Nu ik van dit heerlijke, maar veeleisende werk ben ontheven, ben ik zeker van plan thuis te zijn wanneer mijn dierbare man thuis komt en ons dierbare gezin bijeen komt.

Wat ik vandaag wil zeggen komt uit een zeer dankbaar en een zeer bezorgd hart. Eerst wil ik het graag over waardering hebben. Zuster Darger, zuster Smith en ik, te zamen met zuster Palmer die de uit-

voerend secretaresse in het algemeen presidium van de jonge vrouwen is geweest, hebben genoten van dit werk met uw liefelijke jonge vrouwen. Het heeft ons geen minuut verveeld en we zijn zeer voldaan over het werk dat we gezamenlijk hebben mogen doen.

We hebben in vrede mogen werken. We hebben met groot geloof mogen werken en hebben ons altijd enorm gesteund gevoeld wanneer wij de hulp van de Heer inriepen. Wij zijn erg dankbaar voor het voorrecht dat wij op die manier altijd geleid zijn geweest. Wij hebben bijzonder van ons werk genoten en wij hebben enorme waardering voor de bijzondere, lieve en getrouwe leden van het algemeen bestuur en de staf van de jongevrouwen die vandaag allemaal van hun taak ontheven zijn.

We hebben het zo fijn gevonden om samen te werken met de verschillende organisaties, de leiders en leidsters van de

andere hulporganisaties, de afdelingen en het gehele mechaniek van waaruit het instituut van deze kerk wordt geleid. Wij hebben zo'n grote waardering voor hen allemaal en wij zullen de hechte band die wij hadden node missen.

Maar we zijn heel blij met de nieuwe zusters die geroepen zijn. Wij houden van zuster Ardeth Kapp en zijn er trots op dat zij nu het roer van dit belangrijke werk kan overnemen. Zoals ik al eerder gezegd heb, mochten wij de afgelopen jaren bijzondere steun en leiding ontvangen van grote priesterschapsleiders, waar wij heel veel van zijn gaan houden en die wij zeer dankbaar zijn.

Met grote tederheid in mijn hart denk ik aan president Kimball, die bijna zes jaar geleden zijn handen op mijn hoofd legde en mij aanstelde en mij voor de uitvoering van deze taak een bijzondere zegen gaf. Deze grote, liefderijke en geliefde dienstknecht van God is werkelijk een

Het onlangs ontheven algemeen presidium van de jonge-vrouwen praat met ouderling Neal A. Maxwell van het Quorum der Twaalf. V.l.n.r.: Zuster Elaine Cannon, zuster Arlene Darger en zuster Norma Smith.

profeet. Deze geweldige man, die eens op een keer „Doe het,“ heeft gezegd — en met grote vreugde herhaal ik hier in de tabernakel nogeens zijn woorden — heeft me ook eens gezegd toen we samen over de jongeren van de kerk spraken: „Zeg hun, doe het niet — vooral als het iets verkeerd is.“

Enige dagen geleden herinnerde president Hinckley ons in zijn inwijdingsgebed voor het nieuwe kerkmuseum eraan, wat er door de tiende van de getrouwe heiligen mogelijk gemaakt is. Hij smeekte onze Hemelse Vader om de tiendebetalers rijkelijk te zegenen en de vensters des hemels voor hen te openen.

Dat maakte op dat moment heel veel indruk op me. Ik ben alles wat voor de jonge vrouwen mogelijk is gemaakt, bijvoorbeeld door de tiende van u allen, lieve mensen — hand- en lesboeken en de vele mogelijkheden en aanwijzingen voor hun persoonlijke vooruitgang — in een nieuw licht gaan zien en waarderen. Wat zijn we blij met uw tiende en uw offers en het werk dat u doet!

Broeders en zusters, in deze kerk zijn vele goede en heel begaafde mensen. Dat is een andere grote les die ik heb geleerd, waar ik heel dankbaar voor ben. Overal waar wij in de afgelopen jaren zijn geweest heb ik mij vele malen verbaasd over de kundige leidsters en de sterke priesterschapsleiders, die in verafgelegen streken van de wereld waar de kerk nu is gevestigd, naar voren zijn gekomen. Je stapt uit een vliegtuig, en midden in een zee van vreemde gezichten tref je dan ineens een gezicht, dat als een baken een zeker licht uitstraalt. We herkennen elkaar als discipelen van Jezus Christus, als leden van deze kerk. Het is gewoon geweldig. Steeds weer heeft onze Hemelse Vader ervoor gezorgd dat er geschikte mensen naar voren komen om de jeugd van de kerk in deze dagen te leiden, en te helpen om op te groeien tot verantwoordelijke en getrouwe mensen.

En dat brengt mij, nu ik dat prachtige werk dat wij hebben mogen doen moet verlaten, op mijn grote zorg. Wij moeten een generatie helpen opgroeien die in

staat is om verstandige beslissingen te nemen, die staande kan blijven en die kan weerstaan. Wij moeten een volk helpen opgroeien dat bereid is om heilige verbonden aan te gaan en deze ook te houden, om het woord van God te leren en dat aan anderen door te geven. Ons presidentschap was zich daar sterk van bewust,

Wij hebben een prachtige oude traditie, waar velen van ons in de oude OOV mee zijn opgegroeid, wederom ingevoerd. Elk jaar krijgen de jongelui een nieuw thema uit de Schriften; de meisjes leren dit uit het hoofd en zeggen het elke week op. Zij spreken er met elkaar over, zij stellen hun doelen aan de hand van dat thema en wij hopen dat zij deze ook bereiken. Het thema voor dit jaar staat in het teken van toewijding en komt uit 1 Nephi 3:7: „Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen.” „Ik zal heengaan.” Dat zeggen wij keer op keer.

U, ouders die naar deze conferentie luistert, u heeft meer verantwoordelijkheid dan wij als kerkwerk(st)ers hebben. Ik herhaal nogeens wat al eerder door de algemene autoriteiten is gezegd. Deze woorden uit 1 Nephi 3:7 dienen een reali-

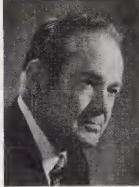
teit in het leven van de komende generatie te worden; zoals president Kimball ons al jaren geleden heeft gezegd, moet deze generatie opgroeien tot een verbondsgeneratie, die geroepen is om de weg voor de wederkomst van de Heer te bereiden.

U, die hier in de historische tabernakel vergaderd bent of elders naar deze conferentie zit te luisteren, luistert naar de boodschappen die ook in uw eigen taal worden vertaald, opdat u het woord van God goed moge begrijpen. Het is hartverwarmend om die talloze vertalers in hun hokjes hieronder in het souterrain van de tabernakel aan het werk te zien. Velen daarvan zijn nog jong. De Heer heeft zijn kinderen beloofd dat hun het evangelie in hun eigen taal zou worden geleerd. De kerk brengt deze belofte thans in vervulling. Mijn zorg is nu dat de leden in een gezin elkander het evangelie *in de taal van God*, onze Hemelse Vader, leren. Het is mijn gebed dat wij thuis, wanneer zich een probleem of een misverstand voordoet en goede leiding noodzakelijk is, met de jongeren aan onze zijde de Schriften zullen opslaan en wij die onherroepelijk vastgestelde wet, waarop alle zegeningen zijn gegrond, zullen vinden. Door de wil van God in Gods taal te lezen worden eerbied, een getuigenis en toewijding ontwikkeld, en zullen we allen een reiner leven kunnen leiden.

Ik heb het evangelie lief. Ik heb de Heer lief. Ik ben dankbaar dat er bij mij geen enkele twijfel bestaat dat deze mannen hier zijn bijzondere dienstknechten zijn. Ik ben blij dat ik op zoveel manieren mijn diensten heb mogen geven. En ik ben dankbaar dat er mensen zoals u zijn die bereid zijn ons zorgen over te nemen, en deze zo kostbare jonge mensen voor te bereiden. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Door de mist heen komen

*Ouderling W. Grant Bangerter
van het Eerste Quorum der Zeventig*

President Kimball, ik weet dat ik de gevoelens van allen die hier aanwezig zijn vertolk, wanneer ik zeg dat wij van u houden, zoals u zo dikwijls ons heeft verteld van ons te houden.

Ik meen een goed onderwerp voor mijn toespraak te hebben, daar het vandaag al door zovelen is gebruikt. Ik zou het een en ander willen zeggen over het door de mist heen komen.

Ter inleiding wil ik een paar richtlijnen aanhalen die ons jaren geleden zijn gegeven door president J. Reuben Clark jr., die zei:

„Er zijn voor de kerk en voor al haar leden twee hoofdzaken die niet over het hoofd mogen worden gezien, en niet mogen worden vergeten, afgezwakt of verworden:

Ten eerste dat Jezus Christus Gods Zoon is . . .

Ten tweede . . . dat de Vader en de Zoon daadwerkelijk in een visioen aan de profeet Joseph zijn verschenen . . . dat

het evangelie en het heilige priesterschap . . . werden hersteld op aarde, nadat ze verloren waren gegaan tengevolge van de afval van de vroegchristelijke kerk.” („The Charted Course of the Church in Education,” toespraak gehouden op 8 augustus 1938 te Aspen Grove (Utah), blz. 3.)

Ik getuig dat deze stipulaties wáár zijn, daar deze kennis mij door de onbetwistbare Geest van God is geopenbaard.

In een tijd die in de Schriften wordt beschreven als „de dagen van goddeloosheid en wraak” (Mozes 7:60), heeft het Eerste Presidium de kerk een bijzondere boodschap over laten brengen in onze ringconferenties: „Op het enge en smalle pad blijven door onze verbonden na te leven.”

Het is voor ons die beweren geleid te worden door door God geroepen profeten, een goede tijd om op te letten. Tegen hen die de geboden in de wind slaan, zeggen wij: „Misschien zult u niet veel waar-

„Daar zo'n groot deel van de wereld zedeloosheid accepteert, zullen wij een voorwerp van spot worden wanneer wij ons ertegen verzetten of onze stem ertegen verheffen. Wij zullen preutse, puriteinse mensen worden genoemd, die behagen scheppen in hun eigen rechtschapenheid, alsof wij de overtreders waren geworden.”

schuwingen meer ontvangen, 'want wijd is (de poort) en breed de weg, die tot het verderf leidt, en velen zijn er, die daar door ingaan'. (Matteüs 7:13.)"

De waarschuwing is tegen ongerechtigheid. Dat wil zeggen zonde en goddeloosheid.

Dit wordt door Petrus omschreven alsof hij over de huidige tijd spreekt. Hij heeft het over het „verloochenen van de Heerser, die hen gekocht heeft”, over hebzucht om „u als koopwaar (te) behandelen”, over het voorbeeld van de goddeloosheid van Sodom en Gomorra, en over „de losbandige wandel der zedelozen, . . . (met) ogen, die altijd uitzien naar een overspelster en nooit ophouden met zondigen”. (Zie 2 Petrus 2:1, 3, 6-7, 14.)

Wanneer we even stilstaan bij hetgeen geboden wordt door de media en de reclamewereld, de lokmiddelen om ons ertoe te brengen drugs, alcohol enzovoort te gebruiken, dan blijkt wel heel duidelijk dat er wordt getracht onze ziel te kopen of te verkopen, dat er „koopwaar” van ons wordt gemaakt ter wille van geldelijk gewin.

Krant artikelen en andere openbare uitingen nemen vaak „de losbandige levenswandel van de zedelozen” op. Wij noemen het maar bij de naam: „Een boos en overspelig geslacht.” (Matteüs 16:4.)

Wij worden inderdaad onophoudelijk blootgesteld aan openlijke goddeloosheid, soms op manieren die wij niet kunnen ontwijken.

Onze samenleving houdt de fictie in stand dat de vertoning van zaken zoals overspel, pornografie, naaktheid en losbandigheid niet voor de ogen of oren van jonge mensen geschikt zijn. Natuurlijk is dat zo, maar het stellen van een leeftijds-grens is zuivere huichelarij. Er wordt wellicht nog grotere verdorvenheid toegediend aan de oudere en gehuwde generatie. Zij zijn het die het overspel bedrijven. Zij zijn het die de heiligheid van het gezin schenden en het verwoesten. Het zijn de gehuwden die scheiden, die verbonden verbreken, hun man of vrouw bedriegen en oneerlijk worden in hetgeen waartoe zij zich hebben verplicht.

En bij het bedrijven van deze zedeloze zaken stellen zij het natuurlijk voor alsof dit tegenwoordig niet meer geeft. Daar zo'n groot deel van de wereld dit soort gedrag accepteert, zullen wij een voorwerp van spot worden wanneer wij ons ertegen verzetten of onze steun ertegen verheffen. Wij zullen preutse, puriteinse mensen worden genoemd, die behagen scheppen in hun eigen rechtschapenheid, alsof wij notabene de overtreders waren geworden. Wij zullen beschuldigd worden van het koesteren van kwade gedachten wegens ons onvermogen om „de schoonheid en natuurlijkheid” van het menselijk lichaam te waarderen.

Vele jaren geleden werd ons eens in een avondmaalsvergadering een duidelijk voorbeeld gegeven van het standpunt

van de leden van de kerk met betrekking tot de wereld, toen een zekere broeder Smith onze gastspreker was. Hij vertelde over zijn ervaringen met het rehabiliteren van mannen die in de staatsgevangenis zaten. Een moeder had hem verzocht toenadering te zoeken tot haar zoon, die daar zijn straf uitzat.

Toen broeder Smith bij de jongeman kwam, werd hij bars afgewezen. „Laat me met rust,” was de boodschap. Op zekere dag, echter, viel broeder Smiths oog in de gevangenis op een primitief schilderij dat daar hing. Toen hij vroeg van wiens hand het was, kreeg hij te horen dat het geschilderd was door die bewuste jongeman. Dit inspireerde hem tot een nieuwe aanpak.

„Heb jij dat schilderij gemaakt?”

„Ja, dat is van mij.”

„Het spreekt me aan. Zou je misschien iets voor mij willen schilderen?”

„Het ligt eraan. Wat voor schilderij wilt u hebben?”

„Ik heb het nooit gezien,” zei broeder Smith. „Ik heb er alleen over gelezen.”

„Waar dan?”

„Hier, in dit boek,” antwoordde broeder Smith. „1 Nephi, hoofdstuk 8 in het Boek van Mormon. Zou je het willen lezen om te kijken of je het schilderij kunt voorstellen?”

Een poosje later vroeg broeder Smith de jongeman of hij het stuk gelezen had.

„Ja, ik heb het gelezen.”

„En? Zag je het schilderij?”

„O, ja. Dat zag ik wel.”

„Wil je het voor me schilderen?”

„Dat weet ik nog niet.”

Broeder Smith zorgde voor alles wat er nodig is voor het maken van een schilderij en gaf dit aan de jongeman, die voor het eerst positief reageerde uit waardering voor het feit dat hij met goed materiaal

kon werken. Vervolgens maakte hij het schilderij. Broeder Smith had het meegebracht naar de avondmaalsvergadering, dus heb ik het zelf gezien. Het betreft natuurlijk een schilderij van Lehi's droom.

Welnu, wilt u proberen het schilderij in uw verbeelding te zien? Allen die 1 Nephi, hoofdstuk 8 hebben gelezen, zullen zich het toneel herinneren. Als u dit stuk niet gelezen heeft, zou ik graag willen dat u het alsnog deed en de sfeer van het gebeuren te pakken kreeg.

Volgens de beschrijving zijn daar eerst een donkere en treurige woestenij waar Lehi in ronddoelde, dan een groot en uitgestrekt veld; de boom met de vrucht die het meest begerlijk is om iemand gelukkig te maken, ofwel de liefde Gods; Lehi's verlangen om de vrucht met zijn gezin te delen; de opstandigheid van twee van zijn zoons; het naar voren dringen van velen om de vrucht te ontvangen; de donkere mist die opstijgt en het pad vervaagt; de rivier langs het pad, die vernietiging in kan houden; de ijzeren roede, die veiligheid voorstelt bij het blijven op het pad; het grote en ruime gebouw op de andere oever van de rivier, vol spottende mensen; de gevoeligheid van hen die zich aan het pad hebben gehouden voor de hoop en trots van de wereld; en het afdwalen van hen die de vrucht hebben geproefd op verboden paden die tot hun ondergang voeren.

Ik ken geen betere beschrijving van de toestand van hen die zich heiligen der laatste dagen noemen ten opzichte van de invloeden van de wereld, dan dit geweldige visioen. Dit verhaal is de realiteit. Het is een grootse profetie. Het is een duidelijke waarschuwing.

Laat mij het verhaal van de jongeman in de gevangenis afmaken. Broeder Smith wees naar een engel die de jonge-

man zwevend boven de kloof met smerig water had geschilderd, en vroeg: „Waar heb je die engel vandaan gehaald? Ik herinner me geen engel in het verhaal dat ik heb gelezen.”

De jongeman antwoordde: „Dat weet ik. Ik heb hem erin gestopt. Terwijl ik aan het schilderen was, begon ik te beseffen dat God een invloed op mijn pad had gebracht die mij op veilige grond kon brengen en mij kon redden van de koers die ik tot nog toe heb gevolgd.”

Deze ervaring was natuurlijk het begin van zijn herstel.

Ja, de stemmen en verlokkingen van de wereld laten het goede kwaad lijken en het kwade goed. De verkeerde attracties om losbandig te zijn, om verboden zaken op uw video te bekijken, om onbegrensd genot na te jagen alsof God niet bestaat, zijn in feite de gapende afgrond van de hel, zaken die ons worden voortgezet door degenen die zal proberen u met zijn verschrikkelijke ketenen te binden.

Ik heb vroeger leren vliegen. Tijdens een van mijn lessen vloog de instructeur aanvankelijk recht en vlak. Op de horizon was een bergketen. Plotseling bracht hij het toestel in een flickrol en vrille en zag ik de bergen omdraaien, op hun kop staan en hun normale stand weer innemen.

Daarna kwam er weer een vrille en terwijl wij doken en rondtolden, zag ik de hele wereld draaien alsof het een reuzerad was. Het was zo'n duidelijke ervaring. Het leek zo echt. Sindsdien heb ik de flickrol en de vrille vaak zelf uitgevoerd, maar als ik ze vandaag deed, zou ik de bergen niet meer op hun kop zetten of de wereld doen draaien. Waarom niet? Omdat de ervaring mij heeft geleerd wat de werkelijkheid is, met het gevolg dat ik niet meer kan worden misleid.

De werkelijkheid voor de leden van de kerk is deze: Jezus Christus is de Zoon van God. De Vader en de Zoon zijn werkelijk verschenen aan de profeet Joseph Smith. Het evangelie is hersteld.

Wij hebben geen excuus om af te wijken van de paden der gerechtigheid. Als we ons vasthouden aan de ijzeren roede, kunnen we niet misleid worden.

In een van de lofzangen zingen we over Nephi, een ziener in vroegere tijden. Nephi, die natuurlijk ook het visioen van zijn vader, Lehi, had gezien.

*Nephi, een ziener in vroegere tijden,
ontving een visioen van God,*

Waarin het verheven woord als een ijzeren roede werd getoond.

*Tijdens onze aardse reis, terwijl we
blootgesteld zijn aan verleiding,*

*Moeten we door de donkere mist gaan
en verkeren we steeds in gevaar.*

*Wanneer we misleid worden en ons
pad onduidelijk is,*

*Kunnen we op de ijzeren roede
vertrouwen en bidden om Gods hulp.*

*Houd u vast aan de ijzeren roede, die
sterk, helder en waar is.*

*De ijzeren roede is het woord van God,
dat ons veilig door het leven heen zal
brengen.*

(Vrij vertaald uit *Hymns*, nr. 186.)

In de naam van Jezus Christus. Amen.

Verwarmd door de gloed van hun leven

Barbara B. Smith

Onlangs ontheven als algemeen presidente van de zustershulpvereniging

President Kimball, president Hinckley, andere algemene autoriteiten en geliefde broeders en zusters, ik voel mij vandaag enigzins zoals die voormalige opperrechter, die op zijn vijftienentigste verjaardag uitweidde over zijn gevoelens. Zijn verstand zei: „Het is zo maar een verjaardag, net als alle andere.” Maar toen hij opstond om te reageren op de felicitaties, openbaarden zijn woorden een grote liefde voor het leven, voor zijn werk en voor zijn medemensen. Hij zei:

„Ik heb mijn beide handen aan het vuur des leven gewarmd . . . ik heb vele geweldige herinneringen . . . Maar ik heb ook de kostbare dingen van het heden . . . Het beste van het leven ligt altijd in het verschiep. Zijn ware verlokking is verborgen voor onze ogen ergens tussen de heuvels van de tijd.”

Zoals die geweldige oude man, heb ook ik het leven lief. Ik houd van het werk

waar ik mij de afgelopen negeneneenhalf jaar aan heb gewijd — het veeleisende, intensieve maar prachtige werk van de zustershulpvereniging. Ik heb er zo van genoten, dat de tijd voorbij is gevlogen.

Nu ik mij op dit overgangspunt bevind, word ik overstelpt met herinneringen, herinneringen aan mijn gezin, mijn lieve man, die zo'n steun is geweest en die altijd zo geduldig op mij wachtte, aan mijn kinderen en hun wederhelft, die zich zo inspanden om hun drukbezette programma's ineen te vlechten met het mijne, en aan kleinkinderen, die vaak een voorbeeld voor mij waren; herinneringen ook aan de vrouwen waarmee ik samen heb gewerkt — een kaleidoscoop van beelden, ervaringen en indrukken.

Ik zie mijn toegewijde, begaafde, trouwe raadgeefsters, Marian R. Boyer, Janath R. Cannon, Shirley W. Thomas en Ann S. Reese, en ook mijn secretaresse-

penningmeesteresse, Mayola R. Milton-berger, zusters waar ik zoveel van hou. Ik zie briljante, getalenteerde vrouwen, die samen met mij deel hebben uitgemaakt van het algemeen bestuur van de zustershulpvereniging. Daar zijn ook mijn privé-secretaresse en de fijne zusters van onze staf, de gastvrouwen die dienst doen in het gebouw van de zustershulpvereniging, alsmede onze public-communicationsvertegenwoordigster, Moana B. Bennett.

Ik zie ook de trouwe leidsters van de zustershulpvereniging van de ringen en wijken en de vele, vele zusters die deel uitmaken van de zustershulpvereniging door de hele kerk heen, die ik heb leren kennen en waarden.

Op dit moment kan ik slechts de woorden van president Kimball beamen: „God zegene de vrouwen — de geweldige, geweldige vrouwen!” („Geweldige, geweldige vrouwen!” *Relief Society Magazine* van januari 1958, blz. 8.)

Stellig heb ik mijn beide handen gewarmd bij het vuur van hun leven.

Ik heb ware zieleadel zien verschijnen naarmate zij persoonlijk verdriet, teleurstelling en tragische omstandigheden hebben overwonnen. Ik ben getuige geweest van hun deernis en hun liefdevolle zorg jegens hun eigen gezin en jegens hun naasten.

Ik heb genoten van hun creativiteit, mij verheugd in hun presentaties en ben deelgenoot geweest van hun vreugdevolle momenten.

Ik heb de kracht van onze zusterlijke band gevoeld wanneer wij samen de zondagse vergaderingen van de zustershulpvereniging, gebiedsconferenties voor vrouwen, gezellige programma's en herdenkingen van belangrijke historische gebeurtenissen hebben bijgewoond, zo-

als het gedenkwaardige evenement in Nauvoo, de geboorteplaats van onze geliefde organisatie, een gebeurtenis die wij herdachten door middel van een aantal prachtige beeldhouwwerken, die gedenktekens vormen voor de vrouw.

Ik heb gelezen hoe de zustershulpvereniging haar 50-jarig bestaan vierde met een geweldige vergadering van zusters in deze tabernakel. President Zina D.H. Young sprak de aanwezigen als volgt toe:

„O, dat mijn woorden gehoord konden worden door alle mensen, niet alleen door u, mijn broeders en zusters in deze tabernakel, maar dat ze *gehoord* en *begrepen* konden worden door alle mensen op dit continent, en niet alleen op dit continent, maar ook op de continenten Azië, Afrika, Europa en de eilanden der zee.” (Notulen van het algemeen bestuur van de zustershulpvereniging, deel 1, 17 maart 1892, blz. 225.)

Ik ben gaan denken dat dit méér kan zijn geweest dan zomaar een smachten-de uitspraak van een grote leidster uit het verleden. Het kan een smeken tot de Heer zijn geweest om een tijd zoals deze. Laat mij dit toelichten:

Toen ik nog maar een klein meisje was, woonde ik eens een programma bij hier in de tabernakel. Bij die gelegenheid ontving ik een indruk die mij altijd is bijgebleven, hoewel ik die toen niet begreep. Ik was mij er volledig van bewust dat ik op zekere dag hier in dit gebouw voor een kolossale gemeente van de kerk zou staan.

Ik dacht dat dit visioen uit mijn kinderjaren verwezenlijkt was geworden op de conferentie van de zustershulpvereniging in 1974, toen ik gesteund werd als haar algemene presidente. Maar nu ben ik ervan overtuigd dat *dit* de dag is die mij toen getoond werd. En misschien is het dank zij de gebeden van mensen zoals

Zuster Camilla Kimball, echtgenote van president Spencer W. Kimball.

presidente Zina Young dat onze verkondiging van de waarheden van het evangelie over de gehele wereld te horen is en dat die waarheden regelrecht kunnen worden overgebracht in het hart en het verstand van mensen die zullen luisteren en proberen te begrijpen.

In die geest ben ik er trots op vandaag te mogen getuigen dat onze profeten en apostelen door God geroepen mannen zijn, die de kerk altijd op de juiste manier zullen leiden door goddelijke inspiratie en door de kracht van de Heilige Geest.

De vrouwen van de kerk hebben een belangrijk werk te doen, werk dat veel karakter vergt, alsmede geloof in de Heer Jezus Christus en een zuiver hart, die een licht voor de wereld zullen zijn en een bolwerk van gerechtigheid tegen de duisternis die de aarde met onenigheid en onheil bedekt.

In alle nederigheid maak ik u mijn steeds groeiende liefde voor u bekend. Ik verzeker u ook dat ik onze pasgeroepen en gesteunde algemeen presidente van de zustershulpvereniging innig liefheb. Ik weet dat de zustershulpvereniging in goede handen is en op ontelbare wijzen zal blijven groeien en voorwaarts gaan ten einde het leven van alle dochters van God tot zegen te zijn.

Ik weet dat dit waar is. Ik voel dit met iedere vezel van mijn wezen, net zoals ik weet dat God leeft, dat Jezus de Christus is, onze Zaligmaker en Verlosser.

Dat wij ieder moment van ons leven ten volle mogen benutten, opdat wij eens weer bij Hen zullen zijn, is mijn nederig gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Thuis en gezin: een goddelijk, eeuwig plan

Ouderling Gene R. Cook
van het Eerste Quorum der Zeventig

Dank u, zuster Smith, uit naam van alle zusters in de kerk, en stellig ook van alle broeders. Wij hebben grote waardering voor uw dienstbetoon en dat van zuster Cannon.

Enige jaren geleden brak er midden in de nacht brand uit en werd het huis van een bepaald gezin volledig verwoest. Een buurman kwam langs om een jongetje van zeven te troosten, niet wetend dat hem even later een geweldig beginsel zou worden geleerd. „Jan, het spijt me zo dat jullie thuis is afgebrand.” Jan dacht een ogenblik diep na en zei toen: „O, maar dat heeft u mis, mijnheer De Bruin. Dat was niet ons thuis; het was alleen ons huis. Ons thuis is er nog, maar we weten even niet waar we het moeten laten.”

Wat een geweldig beginsel met betrekking tot thuis en gezin dat door een kind werd onderwezen. Waar denkt u aan bij het woord *thuis*? Sommigen denken daar-

bij alleen aan een gebouw. Anderen aan een plek om te slapen, een plek om te eten, een plek waar stoffelijk bezit wordt bewaard.

Voor anderen, echter, die een meer geestelijke instelling hebben, kan het de plek betekenen waar het gezin is, waar hun hart is, een heilige plek, een vredige plek, een wijkplaats waar de goddeloze wereld buiten wordt gesloten.

De stille, zachte stem fluistert ons een nog diepere betekenis in. Thuis is de hemel. We zijn vreemdelingen op aarde. Mijn ware thuis is niet hier, maar daar. Mijn opdracht is te leren op aarde een thuis tot stand te brengen dat lijkt op het hemelse thuis waar ik vandaan ben gekomen. De Heer heeft gezegd dat wij werden onderwezen „zelfs voordat (wij) waren geboren”. Wij „ontvingen (onze) eerste lessen in de wereld der geesten en werden voorbereid om . . . voort te komen

en in zijn wijngaard te werken voor de zaligheid van de zielen der mensen." (Zie Leer en Verbonden 138:56.)

Aldus werd ons geleerd in de wijngaard te arbeiden, waarvan een behoorlijk onderdeel, en misschien wel het belangrijkste, was te weten hoe we thuis, in het gezin moesten arbeiden. Wij werden onderwezen door de Heer, de beste van alle onderwijzers. Wellicht bestaat dus het leren hier op aarde grotendeels uit het opnieuw met onze vrije wil ervaren en ontdekken van die leringen tijdens ons sterfelijk bestaan.

Hoe kan ik me herinneren en opnieuw ontdekken wat ik eens heb geweten? De Heer geeft het volgende antwoord: „Bid en Ik zal u dingen bekendmaken van vóór de grondlegging der wereld volgens uw geloof en heilige werken." (Zie Alma 12:30.) „Ik zal u alles te binnen brengen wat Ik u gezegd heb" (zie Johannes 14:26), „en zal het geheugen van dit volk verruimen" (zie Alma 37:8).

Wanneer we spreken over het gezin en de familie, zijn er weleens alleenstaanden — ongehuwden of ouders of grootouders die hun partner verloren hebben — die het gevoel hebben dat deze leringen niet op hen van toepassing zijn. Mag ik u er echter aan herinneren, dat toen de Heer ons hierheen stuurde voor onze individuele vooruitgang, Hij ons geboren deed worden in een gezin, waar wij geestelijk en stoffelijk gekoesterd werden. De Heer heeft de gehele aarde op die manier georganiseerd. Er is geen andere manier om de sterfelijkheid te betreden.

Toch zeggen sommigen nog steeds: „Ik heb geen familie. Ik ben helemaal alleen." Sta mij toe u eraan te herinneren dat u altijd deel heeft uitgemaakt van de familie van God en dat ook altijd zult doen.

U bent zijn zoon of dochter. Het geeft niet of uw *ouders, man of vrouw, broers of zusters, leden of niet-leden* zijn, of zij *levend of dood* zijn, zij zijn nog steeds uw familie. En als u rechtvaardig en getrouwt bent tot het einde toe, zult u, ongeacht uw huidige omstandigheden, uiteindelijk worden gezegend als lid van een familie. Aldus betaamt het ieder van ons, ongeacht of we een ouder, een grootouder, een broer, zuster, oom, tante of kind zijn, of we *ongehuwd of gehuwd* zijn, in de mate die in onze huidige situatie mogelijk is, de beginselen te leren en na te leven die gelden voor het leven in gezins- en familieverband, ter voorbereiding op onze verhoging. Dit is het patroon van de Heer, zijn uitgebreide opvatting van het woord *familie*.

Luister dus al gij gezinnen en families der aarde, ja, iedere levende ziel, en de Heer zal u onderwijzen aangaande de

heiligheid van de goddelijke organisatie die *familie*, die *gezin* heet.

Broeders en zusters, verbeeld u zich eens even dat u zich in het voorbestaan bevindt, en wel in die raadsvergadering in de hemel, ja een raad van de familie van de Vader. Zou Hij dan niet de volgende woorden tot ons hebben kunnen spreken:

„Mijn kinderen, mijn kinderen,

1. Het huwelijk op aarde zal de mens door God worden voorgeschreven. (Zie Leer en Verbonden 49:15-16; 131:1-4.)

2. Door een goddelijk besluit zult u in samenwerking met God kinderen op aarde brengen. (Zie Genesis 1:22, 28; 2 Nephi 2:22-23; Leer en Verbonden 132:63.)

3. Het gezin zal de belangrijkste instelling zijn voor de geestelijke en lichamelijke opvoeding van de mens.” (Zie Mosiah 4:14-15; Leer en Verbonden 68:25, 28.)

Daarna kan de Vader wellicht hebben gezegd: „Wanneer u naar de aarde gaat

4. Leer dan uw kinderen de Heer hun God lief te hebben met geheel hun hart. (Zie Deuteronomium 6:4-7.)

5. En om elkander lief te hebben en te dienen. (Zie Mosiah 4:15.)

6. Bid in uw gezin zowel 's ochtends, 's middags als 's avonds en Ik zal uw herinnering aan deze leringen verlevendigen. (Zie 3 Nephi 18:21; Alma 34:21, 27; Leer en Verbonden 68:28.)

7. Leer hun op aarde bekering, geloof in Christus, doop, de gave van de Heilige Geest, de verbonden van het priesterschap en de verordeningen van de tempel.” (Zie Leer en Verbonden 68:25, 27; 132:19.) Grootouders, ooms en tantes, u kunt daarbij behulpzaam zijn.

8. „Wijd de middelen van uw gezin aan de Heer. Wees vrijgevig met uw middelen. (Zie Leer en Verbonden 42:30-31; 119:1-5; Jakob 2:17.)

9. Verbitterd uw kinderen niet. (Zie Efeziërs 6:4.)

Broeders van het Eerste Quorum der Zeventig tijdens een lofzang.

10. „Sta evenmin toe dat zij met elkaar vechten en twisten en aldus het zaad van de tweedracht zaaien.” (Zie Mosiah 4:14.)

En misschien ging Hij als volgt verder:

11. „Toekomstige vaders, u zult leren dat ware geestelijke leiding niet zozeer in de wereld, maar grotendeels thuis, in het gezin, wordt uitgeoefend.

Moeders, u zult een heilige roeping hebben die zijn weerga niet kent; *om deze kleine kinderen op te voeden zodat zij zullen zijn zoals Ik*. Tenzij u allemaal als kleine kinderen wordt, zult u niet terug kunnen keren naar uw hemelse thuis, bij Mij.

12. *Leer uw plichten van de levende profeten en uit de Schriften.*

13. En tenslotte, daar het ouderschap zo heilig is, zal ik ieder van u *persoonlijk*, door middel van de Heilige Geest, de za-

ken onderwijzen die het belangrijkste zijn. Blijf dicht bij Mij; vraag nederig om hulp.”

Daarna zei de Vader wellicht: „Kinderen, er zijn ook een aantal waarschuwingen die Ik u wil geven, want de invloed van de wereld zal heel groot zijn.

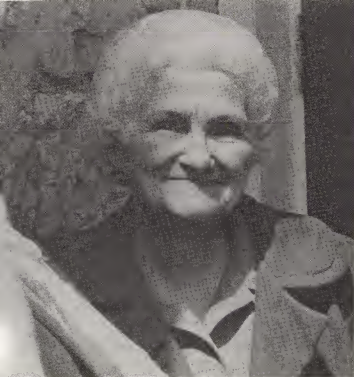
1. „Er zal *grote druk worden uitgeoefend om het gezin klein te houden*. Bedenk, echter, dat 'Als pijlen in de hand van een held, zo zijn de zonen der jeugd. Welzalig de man die zijn pijlkoker met deze heeft gevuld'. (Psalm 127:4-5.)

2. Bedenk op aarde dat u uw gezinsverantwoordelijkheid steeds voorrang geeft. Velen zullen u willen verlossen van uw verantwoordelijkheid om uw gezin te *onderwijzen* en te zorgen voor *gepaste activiteiten* voor hen. Vergeet echter nooit dat u de hoofdverantwoordelijkheid draagt en dat uw uiteindelijke succes op alle andere terreinen evenredig zal zijn aan de aandacht die u schenkt aan *deze door God ingestelde betrekkingen*. (Zie Leer en Verbonden 88:119.)

3. *Streef ernaar bij elkaar te zijn*. Vermijd activiteiten en mensen die u uit elkaar willen halen. Bedenk dat waar de liefde groot is, ook de gekwetste gevoelens en wrijving groot zullen zijn wanneer er tegen die liefde gezondigd wordt. (Zie 2 Nephi 1:14, 21.)

4. Zorg er als kinderen vooral voor om te *luisteren naar uw vader en moeder*, bedenkend dat Ik, de Heer, hen over u heb gesteld. Eer hen. (Zie Exodus 20:12.)

5. Kinderen, wanneer u naar de aarde gaat, bedenk dan dat *als u eenmaal een ouder bent, u het voor altijd bent*, ongeacht of u een grootouder, een overgrootouder of een ouder zoals Ik bent. Uw verantwoordelijkheid om te *presideren* wordt door de geslachten heen voortgezet, ten einde te helpen met het wenden

van de harten van de kinderen tot hun vaders. Weersta de verleiding om u terug te trekken, om uw familie te laten voor wat zij is en slechts uw eigen leven te leven. Als grootouders zullen uw wijsheid en inzicht u in staat stellen uw gehele familie, die u door Mij, de Heer, is gegeven, bij elkaar te brengen." (Zie Mosiah 2:5.)

Broeders en zusters, misschien besloot Hij als volgt:

6. „Kinderen, maak u niet al te veel zorgen over het herinneren van deze dingen. U zult merken dat wanneer ze u worden onderwezen, ze u vertrouwd in de oren zullen klinken, alsof u ze altijd had gekend. En dat is ook zo, want u heeft al deze dingen hier, in uw hemelse thuis, ervaren. (Zie 1 Nephi 15:8, 11.)

U zult kwellingen ondervinden bij het laten groeien en ontwikkelen van uw kinderen, evenals ik kwellingen heb ondergaan wegens u. (Zie Leer en Verbonden 133:52-53.) Vrees echter niet; ik heb mijn engel met de zorg voor u belast, zij die uit mijn tegenwoordigheid zijn gestuurd om u te omringen en te schragen. (Zie Leer en Verbonden 84:42, 88; 133:53.) Dit is uw kans om hetgeen Wij u geleerd heb-

ben te ondervinden. Geef gehoor aan de influisteringen. Wij hebben u lief."

Broeders en zusters, mag ik tot besluit zeggen:

Ouders, waar u ook mee bezig bent, *ga*, zo mogelijk, *terug naar huis*.

Kinderen, waar jullie je ook moge bevinden, wat jullie mislukking, probleem of zonde ook moge zijn, jullie zullen altijd de liefde van jullie familie hebben. *Ga*, zo mogelijk, *terug naar huis*.

Grootouders, broers, zusters, ooms, tantes, haal de familiebanden aan. *Ga terug naar huis*. Moge het begrip thuis, of gezin, op gepaste wijze worden gerespecteerd, want zo heeft de Heer het in den beginnen ingesteld.

Ik zwaai mijn grootouders, mijn ouders en vooral mijn vrouw en mijn kinderen lof toe voor het scheppen van het fijnste huis in de hele wereld. Er is op de hele aarde geen plek waar ik liever ben dan thuis.

En moge, tenslotte, de dag komen dat wij gezamenlijk deze lofzang over het thuis en de familie zullen zingen:

O, mijn Vader, Die daar boven woont in heerlijkheid en licht,

Wanneer, ach! herwin 'k Uw bijzijn, en zie 'k weer Uw aangezicht?

Zijn daarboven enkel vaders? Nee, dit schokt de rede zwaar,

Want de rede en d'eeuw'ge waarheid zeggen: 'k heb een moeder daar.

Mag ik als mijn proeftijd om is, als mijn stof tot d'aarde keert,

Vader, Moeder, U ontmoeten, in het rijk, waar Gij regeert?

Als ik dan geheel volbracht heb al het werk, door U geboën,

Wil dan toestaan, dat ik kome, en voor eeuwig met U woon.

(„O, mijn Vader," *Heilige lofzangen* nr. 199.)

In de naam van Jezus Christus. Amen.

Gebedspatronen

*Ouderling Bruce R. McConkie
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Ik ben zeer verheugd dat Russell Nelson en Dallin Oaks geroepen zijn om vanaf dit moment bijzondere getuigen te zijn van de Heer Jezus Christus. Zij zijn door de Heer geroepen door middel van de geest van inspiratie en zullen van nu af aan tot in de eeuwigheid steunpilaren van gerechtigheid zijn in zijn huis.

Ik voel mij geheel overstelpt door gevoelens van de grootste dankbaarheid en vreugde wegens de goedheid van de Heer jegens mij.

Hij heeft mij toegestaan pijn te lijden, benauwdheid te voelen en zijn genezende macht te ervaren. Ik ben uitermate dankbaar voor het geloof en de gebeden van zovelen, voor de oprechte gebeden die te mijnen behoeve zijn opgezonden naar de troon der genade.

Het is de God, wiens schepping wij zijn, welgevallig wanneer wij vasten en bidden en zijn zegeningen zoeken; wanneer wij met alle kracht van onze ziel smeken om de dingen waar wij zozeer naar verlan-

gen; wanneer, zoals Paulus zegt, wij „met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade, opdat wij barmhartigheid ontvangen en genade vinden om hulp te verkrijgen te gelegener tijd.” (Hebreeën 4:16.)

Gebed is de weg en het middel ons door de Schepper gegeven, waardoor wij met Hem in contact kunnen komen en overleggen. Het is een van de hoekstenen van zuivere en volmaakte godsdienst.

Bij ons gebed spreken we tegen de Heer en spreekt Hij tegen ons. Het is ons voorrecht dat onze stem wordt gehoord in het hemelrijk en dat wij het antwoord van de Heer mogen horen, zoals dat wordt overgebracht door de macht van zijn Geest.

Gebed verandert ons leven. Door gebed komen wij dicht bij de Heer, die zijn vinger uitsteekt en ons aanraakt, waardoor wij nooit meer dezelfde zijn.

Gebed is een bron van grote kracht,

een steunpilaar van nimmer eindigende gerechtigheid, een kolossale macht die bergen verzet en zielen redt. Door gebed worden de zieken genezen, de overledenen uit de dood opgewekt en wordt de Heilige Geest zonder mate uitgestort over de getrouwen.

In ons gebed verbinden wij ons door plechtige verbonden om de Heer ons leven lang lief te hebben en te dienen. In ons gebed betonen we de Allerhoogste onze toewijding en offeren we Hem onze sacramenten.

Welnu, er zijn bijzondere gebeden die bewaard en opgezonden worden voor hen die zich laven aan rustige wateren en nederliggen in grazige weiden, gebeden die niet worden uitgesproken voor hen die nog verkeren in de wildernis der zonde. Met deze dingen voor ogen, wil ik u deelgenoot maken van een aantal gebeden in

mijn hart, gebeden die vermoedelijk zullen aansluiten bij soortgelijke gevoelens die ook in uw hart leven, en die zich zullen verenigen tot een machtig koor van lof en smeking, van aanbidding en dankzegging, dat zal opstijgen en worden gehoord in de hemel.

Wij maken geen gebruik van uit het hoofd geleerde, ritualistische of zich herhalende gebeden. Wij zoeken de leiding van de Geest en passen elk gebed aan aan de behoeften van het moment, zonder het voornemen te hebben om bij opeenvolgende gelegenheden dezelfde woorden te gebruiken. Het zou echter wel gepast zijn om woorden te gebruiken in onze gebeden die gedachten als de volgende uitdrukken:

Vader, wij vragen U, in de naam van Jezus Christus, de woorden van onze mond te horen, om met Uw alziend oog de ge-

Ouderling Bruce R. McConkie van het Quorum der Twaalf (rechts) begroet zendingen uit Salt Lake City.

dachten en voornemens van ons hart te onderscheiden en gehoor te geven aan onze rechtvaardige verlangens.

Wij achten het een groot voorrecht om in uw tegenwoordigheid te mogen komen, om ons te buigen voor Uw troon, om U aan te mogen spreken als 'Vader'; en wij weten dat U onze smeekbeden zult horen. Geef dat wij zullen spreken door de macht van Uw Heilige Geest."

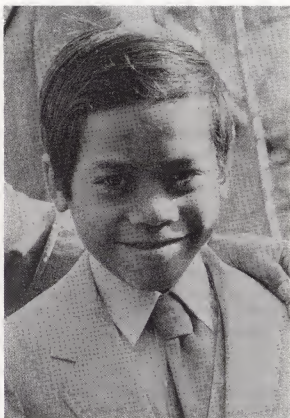
Vervolgens, zou het goed zijn als wij, bij het bedenken van de Heer voor de zegeningen van ons sterfelijk leven en voor de hoop op onsterfelijkheid en eeuwig leven, dingen naar voren zouden brengen zoals:

„Vader, wij danken U voor het leven, voor deze sterfelijke proeftijd, waarin wij, als pelgrims die ver van hun hemelse huis zijn, ervaringen opdoen die op geen enkele andere manier verkregen konden worden.

Wij danken U dat U het grote en eeuwige plan van zaligheid hebt verordineerd en ingesteld, waardoor wij, als Uw geestelijke kinderen, op voorwaarde van getrouwheid in alle dingen, macht ontvingen om vooruitgang te maken en te worden zoals U.

Wij danken U dat U Uw heilige Zoon, Jezus Christus, zond als Zaligmaker en Verlosser, ten einde de voorwaarden van Uw grote en eeuwige plan van zaligheid in werking te stellen, en ten einde ons te redden van de dood, de hel, de duivel en eideloze foltering.

O, wat jubelen wij over Hem en zijn gezegende naam. Wij verheugen ons voor eeuwig dat Hij ons heeft verlost van de lichamelijke en geestelijke dood; dat Hij de ene Middelaar is tussen ons en U; dat Hij ons met U heeft verzoend, waarbij Hij ons onze zonden niet ten laste legde, maar ons genas door zijn striemen!

Wij danken U, Vader, dat U Uw eniggeborene Zoon gaf, opdat wij, door in Hem te geloven, niet ten onder zullen gaan, maar het eeuwige leven zullen hebben; dat Hij, te midden van het bloed en de folteringen van Getsemane, en te midden van het bloed en de martelingen van Golgota, onze zonden op zich nam op voorwaarde van bekering.

O, wat hebben wij Hem lief, de Heer Jezus, die Christus wordt genoemd en die de Heilige Messias is; die tevens onze Heer, onze God en onze Koning is, die wij aanbidden in de volle majesteit van zijn godschap; en in wiens bloed wij onze klederen zullen wassen, ten einde vlekkeloos voor Hem en voor U te staan op die grote dag!

Met betrekking tot de herstelling van het heerlijke evangelie in onze tijd, zouden wij het volgende in ons gebed op kunnen nemen:

En nu, o God van onze vaders, is ons hart vol dankbaarheid en vreugde wegens hetgeen U in onze tijd voor ons heeft gedaan.

Wij danken U met geheel ons hart voor de herstelling van het evangelie; dat de stem van God weer wordt gehoord; dat de hemelen, na lang verzegeld te zijn geweest, open zijn gescheurd; dat heilige engelen, die ons priesterschapen en sleutels, licht en waarheid hebben gebracht, nu onder ons bedienen.

Het besef dat U en Uw geliefde Zoon in het voorjaar van het jaar 1820 aan Joseph Smith verschenen om de bedeling van de volheid der tijden in te luiden, vervult ons met eerbiedig ontzag.

Het is wonderbaarlijk dat U Moroni zond om het Boek van Mormon aan het licht te brengen; Mozes om ons in staat te stellen om Israël te vergaderen vanuit het Egypte van de wereld naar het Zion van God; Elia om ons de macht te verlenen om op aarde te binden en onze daden voor eeuwig te laten verzegelen in de hemel.

Wat zijn we dankbaar dat Elias het evangelie van Abraham terugbracht, zodat wij, als kinderen van het verbond, als gezin kunnen voortgaan in de eeuwigheid!

Over onze verzoening met de Vader door middel van het zoenoffer van zijn Zoon, zou het gepast zijn bijvoorbeeld het volgende naar voren te brengen:

Vader, U heeft ons geleerd hoe wij met U verzoend kunnen worden en openbaringen en visioenen over ons uitgestort. Wij zijn Uw volk en verlangen ernaar onze roeping en verkiezing waardig te zijn.

U heeft wonderen in ons midden gedaan; ons de heilige Schriften gegeven, in het bijzonder Uw geopenbaarde woord in deze tijd; ons de gave van de Heilige

Geest gegeven, door wie wij tot alle waarheid worden geleid en door wie onze ziel wordt geheiligd.

De dankbaarheid in ons hart voor al deze dingen is groter dan wij vermogen uit te drukken, en vanwege die dingen zullen wij Uw heilige naam voor eeuwig loven.

Wij belijden U onze zonden en smeken om Uw vergeving daarvoor, opdat niets ons ervan zal weerhouden Uw Geest te ontvangen.

Wat betreft het opbouwen van het koninkrijk Gods op aarde, zouden onze behoeften als volgt kunnen worden uitgedrukt:

Zegen, alstublieft, Uw kerk en koninkrijk op aarde. Mogen wij bruikbare instrumenten zijn in Uw hand om het Zion van ouds weer op te bouwen, alsmede het Nieuwe Jeruzalem dat zal verrijzen.

Mogen wij de verloren schapen van Israël in alle landen bijeenbrengen in de ringen van Zion, zoals door uw profeten van weleer is voorzeggd.

Geef ons Uw macht bij het verkondigen van Uw herstelde evangelie aan alle naties, geslachten, talen en volken. Open de deur van alle naties.

Laat ons onze goddelijke opdracht vervullen om een volk toe te bereiden voor de komst van Uw Zoon. Mogen wij ontdekken wie onze voorouders zijn en de verordeningen van zaligmaking en verhoging voor hen verrichten in de heilige tempels die aan U zijn toegewijd.

Wees ons genadig, Vader, heb geduld met onze zwakheden, want wij vertrouwen op U. U bent onze God en er is geen ander zoals U; en het is tot U dat wij ons wenden in verering en aanbidding en dankzegging.

Wat betreft onze stoffelijke behoeften, zou ik, bijvoorbeeld, zonder aarzeling de volgende zaken naar voren brengen:

Wij bidden U voor onze kudden, voor de opbrengst van onze akkers en de vruchten van onze wijnstokken en bomen. Wilt U de elementen in toom houden en ons voor natuurrampen bewaren, opdat onze mand en baktrog gevuld mogen zijn.

Wij hebben voedsel, kleding en onderdak nodig; wij hebben onderwijs en behoorlijk werk nodig; wij hebben wijsheid nodig bij hetgeen wij ondernemen in onze zaken of beroep.

Geef ons vervolgens hetgeen wij nodig hebben, Vader, waarbij U ons armoede noch rijkdom schenkt, maar ons voedt met hetgeen voor ons geschikt is.

Aangaande de persoonlijke zegeningen die ons voorbereiden op zaligmaking, zouden onze gedachten op de volgende manier kunnen worden verwoord:

Zegen ons in onze gezinnen, Vader, opdat man en vrouw elkander lief zullen hebben en elkander zullen aankleven; opdat de ouders hun kinderen in licht en waarheid groot zullen brengen; en opdat de kinderen, die groot zijn gebracht in de tucht en terechtwijzing des Heren, hun vader en hun moeder mogen eren door zo te leven als hun rechtvaardige voorouders hebben geleefd.

O, Vader, er zijn velen onder ons die naar een eeuwige metgezel verlangen en daar ook waardig voor zijn. Wilt U de weg voor hen bereiden, opdat zij in alle gerechtigheid het verlangen van hun hart mogen ontvangen.

Vader, wij hebben zieken en zwakken onder ons die lijden, maar niet aangewezene zijn om te sterven. O, grote Heelmeester, stort Uw genezende macht uit over Uw heiligen.

O, Heer, vergroot ons geloof en laat de zieken genezen worden en de doden opstaan in zelfs grotere getale dan nu.

Maar laat bovenal, O God der genezing, Hem die kwam met genezing onder zijn vleugelen, ons ook geestelijk genezen.

Wij willen vlekkeloos zijn; wij willen een rein volk zijn; wij hebben bovenal grote behoefte aan het gezelschap van de Hei-

Ouderling Bruce R. McConkie van het Quorum der Twaalf.

lige Geest, waar wij naar verlangen en naar streven. Wij bidden, net als Uw volk in vroegere tijden, dat wij de Heilige Geest mogen ontvangen.

O, Vader, wij verheugen ons in de gaven van de Geest en streven ernaar die nog overvloediger te ontvangen. Geef dat getuigenis en openbaring, visioenen en wonderen zich onder ons zullen vermenigvuldigen.

Sta toe dat wij de wonderen der eeuwigheid zullen kennen, ja, zelfs die din-

gen, die geen oog heeft gezien, noch het oor gehoord, noch in des mensen hart zijn opgekomen.

En, tenslotte, bij wijze van sluitsteen, verbond en smeekbede, zou het gepast zijn woorden te kiezen om de volgende gedachten uit te drukken:

En, tot besluit, Vader, willen wij één zijn met Uw Zoon, zoals Hij één is met U. Wij streven naar verlossing; wij verlangen het eeuwige leven; wij willen graag bij U terugkeren en daar aanzitten met Abraham, Isaak en Jakob, en alle profeten en heilige mannen van weleer, om er niet meer uit te gaan.

Laat ons het aangezicht van Uw Zoon zien terwijl wij hier als stervelingen vertoeven: Laat ons Hem horen zeggen: „Komt, gij gezegenden mijns Vaders, gij zult de vreugde Uws Heren ingaan; Uw roeping en verkiezing is bevestigd; gij zijt mijn medeërfgenenam en zult alles wat mijn Vader heeft eveneens ontvangen en bezitten.”

En nu, O God, Gij Eeuwige Elohim, Uw gedachten en wil kennende aangaande al

deze dankzeggingen en smeekbeden om zegeningen, verbinden wij ons ertoe al Uw geboden te onderhouden en U ons leven lang lief te hebben en te dienen.

Laat dit dan ons verbond zijn, dat wij vanaf dit uur in al Uw wegen zullen wandelen, onberispelijk, gehoorzaam, trouw in het nakomen van elke verantwoordelijkheid, elkander liefhebbende en tot de wereld met woord en daad getuigende dat wij Uw volk zijn, de schapen van Uw weide, Uw uitverkoren kinderen.

Woorden zoals deze kunnen worden gebruikt om onze gevoelens en verlangens aan de Heer kenbaar te maken in ons gebed.

Ik geloof met geheel mijn hart dat allen die deelnemen aan een dergelijk koor van lof en smeking, van aanbidding en dankzegging, en die ernaar streven te leven zoals zij bidden, vrede in dit leven en het eeuwige leven in het hiernamaals zullen verkrijgen.

Dit is mijn gebed voor mijzelf, voor mijn familie en voor geheel Israël.

In de naam van Jezus Christus. Amen.

Een zending — alleen jij kunt beslissen

Devin G. Durrant
Wijk Eén BYU van Ring Zes BYU

Broeders, het is mij een eer vanavond voor u te mogen staan. Ik wil beginnen met iets te zeggen over een veelbesproken onderwerp in de kerk: scheidsrechters.

Voorafgaand aan iedere wedstrijd die aan de BYU wordt gespeeld, komen de aanvoerders en de scheidsrechters in de middencirkel bij elkaar, waar zij een zinneloos ritueel opvoeren en er niets van werkelijk belang wordt gezegd. Maar op de dag dat wij tegen Notre Dame (een basketbalteam afkomstig uit Indiana) speelden, maakte een scheidsrechter, een vriend van mij, een opmerking die mij enorm aansprak. Hij zei: „Jongens, wij, scheidsrechters, gaan vanavond heel hard werken. We zullen daarbij weleens fouten maken, maar doe je best om er ook hard aan te trekken.”

Ik onthield zijn woorden en de wedstrijd begon. In de laatste paar minuten zette ik mij in voor een rebound, toen een grotere speler van de tegenpartij mij omverwierp. Ik keek omhoog en zag hoe de scheidsrechter naar mij wees ten teken dat de fout bij mij lag. Ik lachte hem toe en zei: „Weet je, je had gelijk met die opmerking vóór de wedstrijd.” Hij keek me vragend aan en ik voegde eraan toe: „Je zei dat we vanavond fouten zouden maken, en je hebt er net een grote gemaakt.” We keken elkaar aan, schoten in de lach en speelden verder.

Ik heb groot respect voor scheidsrechters, daar zij in een fractie van een seconde moeilijke beslissingen moeten nemen die gelijk door anderen worden gevolgd en afgewogen. Er zijn echter beslissingen in het leven die nog veel belangrijker zijn

dan die van scheidsrechters — beslissingen die niet overhaast, maar weloverwogen en onder veel gebed en in alle privacy worden genomen. Dat geldt ook voor de beslissing om al dan niet op zending te gaan. Toen ik jong was had ik altijd het verlangen om op zending te gaan, maar toen puntje bij paaltje kwam en het tijd werd om de formulieren in te vullen, kwamen de bedenkingen. Er kwamen factoren bij die druk op mij uitoefenden. Ik wist niet op welk moment ik mijn studie moest onderbreken, of dat ik die beter eerst af kon maken. Ik worstelde met talloze gedachten en gevoelens. Ik vroeg me ook af of ik wel voldoende kennis had om het zendingsveld in te gaan en hetgeen voor mij zo kostbaar was met anderen te delen. Ik vroeg alom om raad en velen wa-

Devin Durrant, de ster van het BYU-basketballteam, die in de priesterschapsvergadering van de conferentie sprak, deelt handtekeningen uit aan jeugdige bewonderaars.

ren bereid mij hun mening te geven. Sommigen zeiden dat ik onmiddellijk moest gaan, anderen vonden dat ik moest wachten, en nog anderen beweerden dat ik helemaal niet moest gaan. Wat zou u gezegd hebben, vraag ik me af, dat ik nu, later of helemaal niet moest gaan?

Misschien zou u gereageerd hebben zoals een van onze grote priesterschapsleiders. Ik ging naar hem toe en besprak de situatie met hem. Hij luisterde met belangstelling. Nadat ik mijn gevoelens kenbaar had gemaakt over de mogelijkheid om basketbal te spelen na mijn zending, maakte hij een opmerking die mij ten zeerste trof: „Devin, als jij op zending gaat en die met eer vervult, zul je naderhand een betere basketballspeler zijn dan nu.”

Ik had het grootste vertrouwen in die man en voelde dat hij door de Geest was geïnspireerd om die woorden te spreken. Ik voelde dat hij tot mij persoonlijk sprak en niet tot alle sportlieden die op zending gaan, want tenslotte staat ieder geval op zich. Maar hoewel hij me kon adviseren en mijn ouders en vrienden mij met raad overlaadden, konden zij geen zending voor mij dienen, want ik was degeen die zou gaan en niemand anders kon die beslissing nemen. Het was mijn beslissing.

Eén reden om op zending te gaan, was dat ik de uitwerking van het vervullen van een zending op mijn beide ouders had gezien. Op onze gezinsavonden sprak mijn vader dikwijls over zijn zendingstijd. Hij had het verlangen gehad om te dienen, maar toen hij zijn vader daarover vertelde, ging die ertegenin. Mijn vader groeide op op een pluimveebedrijfje in American Fork (Utah). Daar hij tobde met zijn gezondheid, meende mijn grootvader dat hij het niet alleen zou kunnen redden, en

daarnaast was er ook geen geld voor een zending.

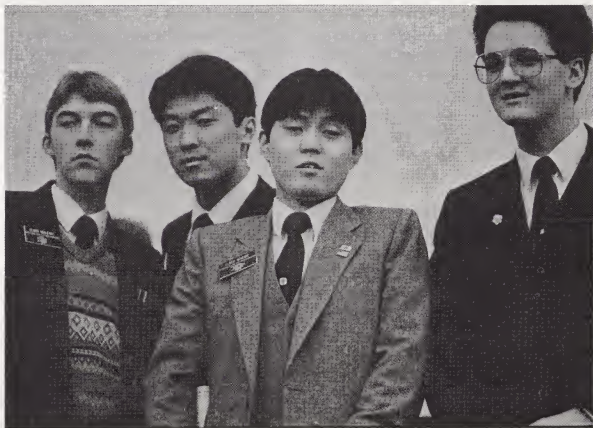
Op zekere dag kwam bisschop Melvin Grant de zaak met de familie bespreken. Toen mijn grootvader de bisschop vertelde dat zijn zoon niet op zending kon gaan, kwam mijn grootmoeder omhoog uit haar stoel en zei: „Ik zal wel voor de kippen zorgen. Mijn zoon George gaat op zending.”

En dus ging hij naar Engeland. Mijn vader vertelde me dat hij enkele maanden later een brief van zijn moeder ontving waarin zij schreef: „Volgens mij weten de kippen waar jij mee bezig bent, want ze hebben van hun leven nog nooit zo goed gelegd als nu.”

Ik meldde me in april 1980 bij het oplei-

dingsinstituut voor zendelingen en begon Spaans te leren ter voorbereiding op een zending in Madrid. Tijdens mijn opleiding wist ik heel zeker dat ik het goede deed. In mijn hart wilde ik op zekere dag terugkomen om basketball te spelen, maar tegelijkertijd besepte ik, dat zelfs al zou ik nooit meer een wedstrijd voor de universiteit spelen, ik toch geen spijt zou hebben van mijn beslissing.

In Spanje viel mij de eer te beurt een naamkaartje te mogen dragen waar „Elder Durrant” op stond. Die titel, *Elder*, ofwel ouderling, was een grotere eer dan ik ooit tevoren had gekend. Ik maakte veel mee als zending. Wanneer iemand het evangelie aanvaardde, was mijn blijd-

In het Zendingsgebied Salt Lake City North Utah worden de zendelingenlessen in meer dan 30 talen onderwezen door zendelingen vanuit de hele wereld. Deze zendelingen die de conferentie bezochten waren (v.l.n.r.): Volker Wolfart uit Ludwigshafen (West-Duitsland); Takashi Wada uit Nagano (Japan); Akira Nonobe uit Toba (Japan); en Kjell-Magne Edvardsen uit Oslo (Noorwegen).

schap niet te beschrijven. Wanneer de boodschap van het evangelie werd afgevoerd, deed me dat verdriet.

Een van mijn fijnste herinneringen nam een aanvang in de zomer van 1981. Wij hadden de hele ochtend op straat met zakenmensen gesproken over de kerk. Tegen twaalf uur hadden we het zo warm en waren we zo moe, dat we aan een onderbreking toe waren. We besloten in een park daar vlak in de buurt te gaan lopen. Eenmaal daar zagen we verderop een groepje jongelui. We besloten eens te gaan kijken of ze bereid waren naar onze boodschap te luisteren.

Dichterbij gekomen keken ze ons enigszins argwanend aan. We vertelden dat we zendelingen waren voor De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ze ginnegapten een beetje en maakten een paar honende opmerkingen; maar één jongeman in de groep keek ons met oprechte belangstelling aan. Wij richtten onze aandacht dus op hem. Hij had een gitaar bij zich. We vroegen of hij iets voor ons wilde spelen. Hij glimlachte, pakte zijn instrument en begon.

Nadat hij zijn spel beëindigd had, vertelden we hem wat meer over onszelf en onze boodschap. Hij vertelde dat hij José Manuel heette. We praatten nog enkele minuten en besloten ons gesprek met de vraag of we op een andere dag met hem konden spreken over onze kerk. Hij antwoordde dat hij graag naar ons wilde luisteren en dat we hem zo goed als iedere dag in het park konden aantreffen, waar hij met zijn hond wandelde of gitaar speelde.

Toen we verder liepen konden we ons niet voorstellen dat deze jongeman ooit zou worden gedoopt. Enkele dagen later waren we in hetzelfde stadsdeel. Het was

een aangename verrassing de jongeman weer in het park te zien. We vroegen of hij bereid was naar ons te luisteren. Hij stemde toe, dus trokken we twee banken bij elkaar, en mijn collega en ik gingen op de ene zitten en hij op de andere. Wij keken José Manuel in de ogen en vertelden hem over Jezus Christus. Tegen het einde van onze boodschap vertelden we hem over het Boek van Mormon en dat Christus na zijn opstanding Amerika had bezocht. Wij spoorden hem aan over deze geweldige gebeurtenis te lezen. Hij stemde erin toe. We lieten het boek bij hem achter, maar we betwijfelden of José Manuel het ooit open zou slaan.

Er gingen enige dagen voorbij, waarna wij besloten eens te gaan kijken hoe hij gevaren was met zijn leesopdracht. Tot onze verbazing vertelde hij het stuk in kwestie in het Boek van Mormon gelezen te hebben. Hij vertelde ook dat hij zijn vriend deelgenoot had gemaakt van wat hij gelezen had. Deze had het boek ook willen lezen, dus had José het aan hem gegeven. Hij vroeg of het misschien mogelijk was nog een exemplaar te krijgen. We zeiden dat er wellicht een mouw aan te passen was.

Daarna bleven we hem onderwijzen in het evangelie. Wij zagen hoe hij van buiten en van binnen een verandering onderging. Hij wilde gedoopt worden.

Er zijn haast drie jaar voorbijgegaan sinds wij voor het eerst kennismaakten met José Manuel in dat park in Madrid. Hij is nu lid van de kerk. Enkele maanden geleden moest hij, net als wij, een beslissing nemen. Hij moest beslissen of hij al dan niet een zending zou vervullen. José Manuel had een keur van redenen om niet te gaan. Hij was nog maar pas lid van de kerk. Zijn kennis van het evangelie was niet bijster groot. Zijn vader was een paar

jaar geleden overleden en zijn moeder wilde niet dat hij ging. Andere familieleden waren er ook op tegen. Hij beschikte niet over de financiële middelen om zichzelf achttien maanden lang te bedruipen. Hij moest ook in dienst voordat hij zelfs maar aan een zending kon beginnen te denken. Alles was tegen zijn op zending gaan.

Als wij denken aan een zending, kan ieder van ons een aantal redenen aanvoeren om niet te gaan. Wij moeten verder kijken. De sleutel is om naar redenen te zoeken om wèl te gaan. En José Manuel had een aantal redenen om wèl te gaan. Hij wist dat Jezus Christus de Zoon van God was en de Zaligmaker van de wereld. Hij wist dat Joseph Smith een visioen had gehad. Hij wist dat de kerk waar was. Hij wist dat het herstelde evangelie zijn leven had veranderd en hij wilde die kennis met anderen delen.

José Manuel had een verlangen om te dienen. Hij werd tot het werk geroepen. Met de hulp van de Heer was hij in staat de problemen op te lossen. Dat schijnt het geïjkte patroon te zijn. Hij overwon de

hinderpalen en is op dit moment op zending in Barcelona.

Wij worden met verschillende beletsels geconfronteerd, waardoor het moeilijk schijnt te zijn om een zending te vervullen. In mijn vaders geval was het mijn grootvaders slechte gezondheid. José Manuels familie was er tegen dat hij ging. Ik maakte me zorgen over mijn toekomst als basketballer. Veel van de hinderpalen waar wij voor staan bestaan alleen in onze eigen gedachten. Ik wil me even rechtstreeks tot jou richten — alleen tot jou. Je zegt misschien: „Ik heb een speciaal vriendinnetje,” of: „Ik heb een prima baan en een autootje,”; of: „Ik ben nooit zo'n ster geweest op school en het lukt me nooit al die teksten en lessen uit mijn hoofd te leren,” of: „Ik zou me onmogelijk aan al die regels kunnen houden die voor zendelingen gelden,” of: „Ik weet niets of de kerk echt waar is, dus hoe kan ik anderen erover vertellen?”

Tegen hen die zulke gedachten en gevoelens hebben, zeg ik: „Als je nu geen getuigenis hebt, krijg je die wel terwijl je op zending bent. Met je vriendinnetje zal

alles in orde zijn. Je kunt de teksten en lessen goed genoeg leren om er een doeltreffend gebruik van te maken. Je zult de moed kunnen opbrengen om vreemdelingen aan te spreken. Je kunt gehoorzaam zijn. Je kunt op zending gaan."

Sommigen van jullie hebben misschien weinig vertrouwen in jullie bekwaamheid, omdat jullie tot nog toe in het leven hebben moeten ploeteren. Misschien was je op school of in de vriendenkring geen ster. Ik geef toe dat het kunnen leggen van goede sociale contacten, een goede ontwikkeling, leiding kunnen geven en goed kunnen spreken nuttige talenten zijn bij het verrichten van zendingswerk, maar er is nog iets meer waaruit een zendingeling zijn werkelijke kracht put.

Ik hoorde onlangs over een stel zendingelingen, waarvan de ene duidelijk de nodige talenten had en de andere niet. Zij hadden een brief ontvangen van een man en zijn gezin aan wie zij een aantal lessen hadden onderwezen, waarin zij werden verzocht langs te komen om het Boek van Mormon op te halen, daar ze er niet voor voelden het contact voort te zetten.

De zendingeling die op het eerste gezicht méér talenten had, vertrouwde erop dat hij door het inzetten van al zijn sociale vaardigheden en kennis, in staat zou zijn om de man van gedachten te doen veranderen. Toen ze bij het gezin waren, gebruikte hij dan ook alle overredingskracht waar hij over beschikte. Zijn collega luisterde toe. Tenslotte stemde de man ermee in om de lessen voort te zetten.

Toen het gezin enige tijd later werd gedoopt, herinnerde de begaafde zendingeling zich die avond met enige trots. Na de doopdienst vertelde de vader hem: „De avond waarop ik van gedachten veranderde en besloot u verder te laten gaan

met de lessen, was de belangrijkste van mijn leven. Terwijl u tegen me sprak, was ik zo vastbesloten niet te luisteren, dat u niets had kunnen zeggen om mij te overreden verder te gaan. Maar toen keek ik toevallig uw collega aan. Zijn ogen waren op mij gevestigd en ik zag in zijn gezicht een grotere liefde dan ik ooit in mijn leven had gekend. Er kwam een geest in mijn hart die het mij onmogelijk maakte zijn stille boodschap te weerstaan. Op dat moment besloot ik, dat als deze kerk iemand zo kon doen liefhebben, ik daarbij wilde horen."

De uiterlijke sociale en verstandelijke talenten komen van pas, maar nog noodzakelijker zijn de innerlijke talenten: liefde, geloof en getuigenis. In die talenten kunnen wij allemaal gelijk zijn.

Als je gezondheid het toestaat, zorg dan dat je waardig bent om te dienen. Duw de hinderpalen opzij en ga.

Ik bid dat de Heer ons bij al onze beslissingen zal zegenen — beslissingen aangaande een zending, beslissingen aangaande het huwelijk, aangaande karakter, toewijding en zedelijkheid.

Ik ben dankbaar voor het voorrecht dat ik heb gehad om in Spanje een zending te vervullen. Ik weet dat Jezus Christus leeft, dat Hij ons tijdens zijn leven op aarde leerde hoe wij moeten leven. Ik weet dat Hij van ons, als priesterschapsdragers, verwacht dat wij hetgeen Hij ons heeft gegeven aan anderen gaan brengen. Daarbij zegent Hij niet alleen het leven van de mensen waarmee wij in contact komen, maar zegent Hij ook ons. Ik weet dat het evangelie dat Hij ons gegeven heeft waar is. Om die reden wilde ik het ook met anderen delen — omdat het zoveel betekent in mijn leven.

Ik getuig van deze dingen in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Wie speelt er in het team van de Heer?

*Ouderling J. Thomas Fyans
van het Eerste Quorum der Zeventig*

De belangrijke sportverenigingen nemen mensen in dienst die tot taak hebben voortdurend de prestaties in de gaten te houden van de nieuwe generatie spelers. Hun geoefende ogen zijn steeds op zoek naar jongelui die een constant hoog spelniveau vertonen. Het is niet toevallig dat deze jongemannen uit de massa worden gehaald. Er gaat veel voorbereiding vooraf aan het bereiken van uitmuntendheid.

Een topsporter heeft een jarenlange training achter zich, waarin hij ieder onderdeel van zijn spel tracht te vervolmaken. Hij oefent lange uren. Hij eet bewust die dingen die bijdragen aan de tonus van zijn spieren, daar hij onderkent dat alles wat hij eet en drinkt een bepaalde uitwerking heeft op zijn uithoudingsvermogen. Hij zorgt dat hij voldoende nachtrust krijgt en houdt ook andere gezondheidswetten in acht. Zijn lichaam in topvorm brengen en houden, heeft bij hem de eerste priori-

teit gekregen. Er worden dagelijkse, wekelijkse en jaarlijkse doelen gesteld, die hij nauwgezet nastreeft. Hij luistert goed naar zijn coach, die elk van zijn bewegingen met haviksogen gadeslaat en het spel van de speler beter kent dan de speler zelf. Samen bestuderen zij video-opnamen van zijn spel en analyseren zelfs de kleinste bijzonderheden van zijn optreden met behulp van een computer. Hij is attent op elke nieuwe ontwikkeling of zienswijze. Wanneer hij 's avonds in zijn bed ligt, neemt hij in gedachten zijn spel nogeens door, waarbij hij steeds de droom voor ogen houdt dat hij op zekere dag zal worden gevraagd om lid te worden van een van de eliteteams die samen de wereld van de topsport vormen.

Wij zingen een lofzang die heet: „Wie staat bij 's Heren vaan?” Wat betekent dat woordje *vaan*? De definitie is het veldteken waaronder of waaromheen men

zich schaart; vertaald in sporttermen gaat het dus om een ploeg mensen, een team.

Uitgaande van deze definitie, kan de vraag: „Wie staat bij 's Heren vaan?” ook luiden: „Wie speelt er in het team van de Heer?” Woorden uit die lofzang die gevoelig op het priesterschap kunnen worden toegepast, zijn:

Wie staat bij 's Heren vaan?

Daar komt het thans op aan!

Wij vragen 't onbevreesd; wie staat

bij 's Heren vaan?

Wij dienen God, de Heer, Zijn vijand
moet verstaan:

Wij, klein in tal, zijn sterk.

Wie staat bij 's Heren vaan?

Wij gaan ten zege voort,

geen vrees drukt ons bij 't gaan,

Gods legers zijn met ons.

Wie staat bij 's Heren vaan?

(Zie Heilige lofzangen, nr. 154.)

Lid zijn van het team van de Heer gebeurt niet per ongeluk. Wij hebben van president Spencer W. Kimball te horen gekregen: „Dit is iets waar wij erfgenaam van zijn; wij zijn ertoe geboren en alles wat wij ervoor moeten doen, is aan de voorwaarden voldoen ten einde de zegen te ontvangen.” (Uit *Priesthood*, Salt Lake City: Deseret Book Comp., 1981, blz. 2.)

In Alma 13:1 vernemen wij „dat de Here God priesters volgens Zijn heilige orde heeft gewijd.”

In de verzen 3 en 4 wordt ons verteld: „... dit is de wijze waarop zij werden gerdend — zij waren volgens de voorkennis van God wegens hun buitengewoon groot geloof en goede werken sedert de grondlegging der wereld geroepen en voorbereid; in de eerste plaats waren zij vrij gelaten goed of kwaad te kiezen; zij hebben het goede gekozen en een zeer groot geloof geoefend, en daarom wer-

den zij geroepen met een heilige roeping ...

Aldus zijn zij wegens hun geloof tot deze heilige roeping geroepen, terwijl anderen de Geest Gods verwierpen wegens de verstoktheid van hun hart en de verblindheid van hun verstand, terwijl zij, indien dit niet zo was geweest, een even groot voorrecht hadden kunnen genieten als hun broederen.”

In Alma 13:9 wordt ons verteld: „Aldus werden zij voor eeuwig hogepriesters ...”

Wanneer u meespeelt in een basketbalteam, meedoet aan het opvoeren van een toneelstukje, meezingt in een koor, of lid wordt van een scoutinggroep, bent u zich ervan bewust dat het lidmaatschap of het meedoen in deze groepen gewoonlijk enkele maanden of op zijn hoogst enkele jaren duurt. Net zoals er een aanvang is aan de deelname, zo zal er ook een eind aan komen. Maar Alma leerde ons dat wij voor altijd hogepriesters zijn. Het priesterschap is eeuwig.

Welnu, jongemannen onder ons, laten wij eens een aantal voorbeelden van hoe onze profeten zich geestelijk hebben voorbereid op het priesterschap zorgvuldig overwegen. President Joseph Fielding Smith deelt zijn gevoelens met ons als volgt: „Toen ik maar een kleine jongen was, te jong om het Aäronische priesterschap te dragen, legde mijn vader op zekere dag een Boek van Mormon in mijn handen met het verzoek dat ik het zou lezen. Ik nam deze kroniek van de Nephieten dankbaar aan en legde mij toe op de mij gegeven taak. Bepaalde passages maakten toen een onuitwisbare indruk op mij en ik ben ze nooit vergeten.’ Toen hij tien was had hij het boek niet één, maar twee keer gelezen. Zijn broers her-

innerden zich hoe hij de hem opgedragen karweitjes thuis zo vlug mogelijk deed en soms zelfs vroeg naar huis ging van het sporten om zich terug te kunnen trekken op de hooizolder of in de schaduw van een boom en verder te gaan met het lezen van het boek." (Joseph Fielding Smith jr. en John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1972, blz. 57.)

President David O. McKay vertelt: „Ik herinner mij hoe ik als diaken iedere zaterdag meedeed aan het houthakken voor de weduwen. Wij kwamen bij elkaar als groep van negen jongens, hielden een korte vergadering, namen onze bijl en gingen naar de weduwen toe, waar wij genoeg hout hakten om hen voor een week van brandstof te voorzien.”

President McKay vervolgt: „Ik herinner me hoe ik als priester voor de eerste keer het avondmaal bediende en er niets van terechtbracht. In die tijd hadden we het gebed niet vóór ons op een gedrukt kaartje, zoals nu zo vaak het geval is. We werden geacht het uit ons hoofd te leren. De avondmaalstafel bevond zich onder het spreekgestoelte en mijn vader, de bisschop, stond altijd direct achter en boven degenen die de zegen uitsprak over het brood en het water. Ik dacht dat ik het gebed kende, maar ik had het niet hardop geoefend, en toen ik neerknielde en de gemeente voor me zag, werd ik zenuwachtig." (*Cherished Experiences*, comp. Clare Middlemiss, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1976, blz. 190.) Maar beste jonge vrienden, hij liet zich hierdoor niet uit het veld slaan. Hij besteedde meer tijd aan zijn voorbereiding en werkte zich op tot het allerhoogste niveau.

President Kimball vertelt het volgende verhaal over een doel dat hij stelde toen hij nog maar een kleine jongen was:

„Toen ik eens tijdens een conferentie een kerkleider uit Salt Lake City had horen zeggen dat wij de Schriften moesten lezen, en ik besepte dat ik de Bijbel nog nooit had gelezen, liep ik na afloop van die bepaalde toespraak naar huis en klom diezelfde avond nog de trappen op naar mijn zolderkamertje, waar ik een petroleumlampje aanstak dat op het tafeltje stond, en de eerste hoofdstukken van Genesis las. Een jaar later sloot ik de Bijbel, nadat ik dat grote en prachtige boek tot het laatste hoofdstuk had uitgelezen.

Ik had ontdekt dat die Bijbel, die ik bezig was door te lezen, 66 boeken bevatte. Bijna werd ik van mijn stuk gebracht bij de ontdekking dat er 1.189 hoofdstukken in voorkwamen, en later bemerkte ik ook dat hij 1.519 bladzijden telde. Het was een ontzaglijke opgave, maar ik wist dat

Ouderlingen Jacob de Jager en Vaughn J. Featherstone van het Eerste Quorum der Zeventig.

als anderen het hadden gedaan, ik het ook wel kon.

Ik bemerkte dat er bepaalde gedeelten waren die voor een veertienjarige jongen moeilijk te begrijpen waren. Er kwamen ook wel bladzijden in voor die me niet bijzonder interesseerden, maar toen ik die 66 boeken, die 1.189 hoofdstukken en 1.519 bladzijden had doorgelezen, had ik een warm gevoel van voldoening dat ik mij iets ten doel had gesteld en het ook had volbracht."

En hij vervolgt: „Ik vertel u dit verhaal nu niet om ermee op te scheppen, maar ik gebruik het enkel als voorbeeld om te zeggen dat als ik dit bij petroleumlicht kon doen, u het bij elektrisch licht ook wel kunt doen. Ik ben altijd blij geweest dat ik de Bijbel van a tot z heb doorgelezen."

(Uit *De Ster* van september 1974, blz. 380.)

Zo goed als iedere week woon ik ergens in de wereld een ringconferentie bij, dus ben ik niet in staat aanwezig te zijn in de klas evangelieleer van mijn eigen wijk, waar dit jaar het Boek van Mormon onderwezen wordt. Ik vond het buitengewoon jammer deze gelegenheid om de geest te pakken te krijgen van dit zo heilige getuigenis dat Jezus de Christus is te moeten missen. Dus stelden mijn vrouw en ik ons ten doel het Boek van Mormon thuis te bestuderen en namen ons voor de leerangang voor 1984 vóór deze conferentie af te hebben. Wij gingen in januari van start en waren op 12 maart klaar met de laatste les in het cursusboek. Het was een heerlijk gevoel ons doel te hebben bereikt.

Jullie jongemannen, afkomstig uit alle delen van de wereld, zijn je aan het voorbereiden om leden van een team te worden. Jullie hebben naar deze dag uitgekeken. Er zijn handen op jullie hoofd gelegd om jullie in de naam van Jezus Christus

het priesterschap van God te verlenen, ten einde als zijn vertegenwoordigers de heilige verordeningen aan de mensenkinderen te bedienen. Denk daar maar eens even over na.

Mijn medepriesterschapsdragers, ik heb u lief met geheel mijn hart; alle algemene autoriteiten hebben u lief. Wij moedigen u aan uw geest iedere dag te oefenen op het niveau dat u het beste lijkt. Lees bijvoorbeeld, dagelijks een paar verzen uit het Boek van Mormon, of een paar hoofdstukken; lees een kwartiertje, of een halfuur. U zult zelf het beste weten hoeveel geestelijke tonus u op moet doen. Dit is toch zeker een uitdaging die u aan kunt nemen, niet?

U bent gekozen voor het team, het team van de Heer, wegens uw superieure, toegewijde prestaties. Nu heeft u het voorrecht u te *oefenen* door middel van dienstbetoon en naastenliefde, uw *uit-houdingsvermogen op te bouwen* door middel van het onder ogen zien van de opgaben van het leven met een voortdurend gebed in uw hart, en om volwaardige geestelijke voedingsstoffen tot u te nemen door middel van het lezen en overdenken van de Schriften, ten einde uw geestelijke weerstand en spiertonus op peil te houden. Geef de goede conditie van uw priesterschap voorrang en pas de voortdurende toewijding van een beroepssportbeoefenaar toe, totdat dat het belangrijkste in uw leven is, totdat het van u uitvloeit met zenuwen en een verstand die in optimale conditie verkeren.

En wanneer u zich 's avonds ter ruste begeeft, zullen uw hart, gedachten en gebeden zich automatisch en met groot verlangen weer wenden tot de vervolmaking van uw prestaties als lid van het geweldige priesterschapsteam van de Heer. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De verloren schapen terugbrengen

*Ouderling Joseph B. Wirthlin
van het Eerste Quorum der Zeventig*

Geliefde broeders, als iemand die in het verleden al twee keer raadgever is geweest van broeder Nelson, wil ook ik zeggen hoe dankbaar ik ben voor zijn roeping. Ik getuig van de edelheid van zijn karakter en de grootheid van zijn werk in het koninkrijk, en ik getuig eveneens van het edele karakter van ouderling Oaks.

Ik wil u een verhaaltje vertellen van een jongeman, die zich tot een wijs man wendde die alom bekend stond om zijn vermogen om een goed oordeel te vellen. Hij wilde zijn deskundige advies inwinnen om te weten te komen hoe hij nog betere resultaten kon bereiken in zijn beroep.

„Kom maar met mij mee,” zei de wijze man. Hij nam de jongeman mee naar een riviertje, waar hij hem niet alleen onder water stopte, maar hem daar een hele poos hield. Toen deze eindelijk los werd gelaten, was hij zo goed als verdronken. Snakkend naar adem kwam hij boven water en hijgde: „Lucht, lucht, geef me lucht!”

„Kijk,” zei de wijze man, „dat is de eerste les. Wanneer je even graag wilt slagen als je nu lucht wil hebben, zul je je doel bereiken. Dan zul je slagen!”

Verlangen, een werkelijk brandend verlangen, is onontbeerlijk voor het bereiken van alles wat boven de middelmaat uitstijgt.

Waarom begin ik met dit verhaal? Omdat dat verlangen bij alle betrokkenen de eerste stap is bij het onderwerp van mijn toespraak vanavond: „Inactieve leden van de kerk helpen om weer actief te worden.”

Wat ik zeg zal echter geen enkel effect hebben, tenzij mijn woorden overeenkomen met hetgeen de luisteraar voor zichzelf wil in een groot verlangen heeft om dat te bereiken. Het is altijd zo dat zij die succes hebben, genieten van hetgeen zij doen. Het is een bekend feit dat onze houding en ons denken goed moeten zijn voordat we het goede kunnen doen.

Ouderling Dean L. Larsen heeft de vol-

gende prachtige samenvatting van dit denkbeeld gegeven: „Als we weten wat goed is en wat verkeerd is, zijn we in staat onze vrije wil uit te oefenen bij het maken van keuzen. Doen we dat, dan moeten we verantwoordelijk worden gehouden voor de beslissing die we nemen en kunnen we niet onder de kennelijke gevolgen van die keuzebepalingen uit. Een dergelijke vrijheid om gebruik te kunnen maken van de vrije wilsbeschikking is niet weg te denken in een omgeving waarin mensen de hoogst mogelijke verwachtingen koesteren op vooruitgang en ontwikkeling.” („Zelfverantwoording en de vooruitgang van de mens,” *De Ster* van oktober 1980, blz. 136-137.)

Jezus hield zich in hoofdzaak bezig met het onderwijzen van fundamentele beginselen, beginselen die te maken hadden met de geestelijke en mentale toestand van de mens. De Zaligmaker wist namelijk dat als iemands mentale toestand in orde is, haast al het andere ook in orde zal zijn. Als het aan de mentale toestand hapert, kan er weinig in iemands leven worden bereikt.

Geen wonder dus dat Nephi zijn volk als volgt vermaant: „Verheugt u in Christus” woorden, want Christus’ woorden zullen u alles zeggen, wat gij moet doen.” (2 Nephi 32:3.)

Jezus zei: „Niet een ieder die tot Mij zegt: „Here, Here, zal het Koninkrijk der hemelen binnengaan, maar wie doet de wil mijns Vaders, die in de hemelen is.” (Matteüs 7:21.)

„Gaat in door de enge poort.” (Matteüs 7:13.)

President Marlon G. Romney drukte hetgeen er bedoeld wordt heel duidelijk uit als volgt: „Ons best doen is niet voldoende. Tenzij we alles binnen ons vermogen doen, doen we minder dan we be-

horen te doen. We moeten erin slagen te doen wat nodig is. Tenzij we de opdracht tot een goed einde brengen, hebben we niet genoeg gedaan.”

Tijdens mijn studiejaren hield ik me intens bezig met sport. Ik heb mijn belangstelling ervoor nooit verloren en lees zelfs artikelen over de Olympische winterspelen. In een van die artikelen staat dat Oost-Duistland het er uitstekend afbracht voor zo’n klein land, niet zozeer omdat de deelnemers zoveel beter getraind waren dan de andere deelnemers, dan wel omdat zij, wegens de vele uren die besteed werden aan de voorbereiding van de geest en de wil, mentaal beter voorbereid waren. „Gewoon een goede, ouderwetse positieve houding” is hetgeen in het voordeel werkt van de deelnemers uit dat land.” (Zie Lee Benson, *Deseret News* van 16 februari 1984, blz. D-2.)

Bij onze inspanningen om de inactiviteit te versterken, hebben wij globaal met vier groepen te maken:

1. Leden die altijd al lid van de kerk zijn geweest maar nooit actief zijn geweest, met het gevolg dat zij hun kinderen gewoonlijk niet tot actieve leden opvoeden.

2. Bekeerlingen die geestelijk van de kerk vervreemden en vervolgens afvalden, meestal in de eerste paar jaar nadat zij lid zijn geworden.

3. Actieve leden die overtredingen begaan of andere problemen hebben die tot hun afval voeren. Vaak houden hun problemen verband met gebrek aan kennis en getuigenis van het evangelie, gekwetste gevoelens die gevoelens van onwaardigheid en schuld tot gevolg hebben, en soms angst voor de opdrachten die gepaard gaan met actief lidmaatschap.

4. Jongeren die aangetrokken worden door de denkwijzen of gedrag patronen

van de wereld en afdwalen van hun kerkelijke plichten. Sommige jongeren komen onder de bekoring van wereldlijke houdingen van ogenblikkelijk genot. Anderen worden beïnvloed door leeftijdgenoten die niets serieus nemen totdat zij er door de realiteiten van het leven toe gedwongen worden.

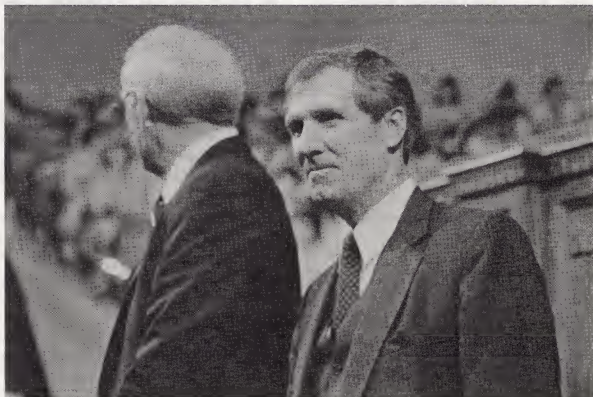
Het terugbrengen op het smalle pad van het verloren schaap, zoals Jezus het zo duidelijk stelde, moet als zeer urgent worden aangemerkt door alle leiders op ring-, wijk-, gemeente- en quorumniveau. Alle inactieve leden moeten in aanmerking komen voor activering, ongeacht hun reactie op eventuele voorgaande pogingen daartoe. Wij moeten vriendelijkheid, geduld, lankmoedigheid, liefde, geloof en ijver aanwenden. Zij moeten zich bewust worden van onze oprechte belangstelling en onaflatende liefde.

Willen mensen volledig actief worden

in de kerk, dan moeten zij over het algemeen een geestelijke bekering hebben ondergaan en zich door hun medeleden geaccepteerd voelen. Wij moeten er naar streven hun het evangelie te leren en hen te overtuigen van onze oprechte gevoelens van warme vriendschap.

Ik hoorde onlangs op een ringconferentie een verhaal in verband met het activeren van een lid, waar ik ten zeerste door bewogen werd. De bisschop van een wijk in die ring interesseerde zich oprecht voor de activering van inactieve leden. Hij beseftte dat de eerste stap contact moest zijn en dat hij een zinvol gesprek met iedere inactieve broeder moest hebben.

En dus draaide hij het nummer van een van hen. Zijn vrouw nam de telefoon aan en zei: „Bisschop, ik ben erg blij met uw telefoontje. Mijn man is buiten bezig, maar ik roep hem wel even.”

Ouderlingen Loren C. Dunn en Rex D. Pinegar van het Eerste Quorum der Zeventig.

Toen haar man hoorde wie hem wilde spreken, reageerde hij op de voorspelbare manier. Hij probeerde onder het telefoongesprek uit te komen en zei: „Zeg maar tegen de bisschop dat ik lig te slapen,” en met een tikje humor, „zeg maar dat ik dood ben.”

Deze broeder was zich geeneens bewust van het feit dat hij daarmee, helaas, de waarheid sprak. Hij sliep niet alleen, maar was inderdaad dood met betrekking tot de geestelijke kant van zijn leven.

Een goede vrouw is echter een geweldige kracht in het leven van iedere man en zij slaagde erin haar man op een vriendelijke manier te overreden de bisschop te woord te staan.

Met alle mogelijke bemoediging en vriendelijkheid zei de bisschop: „Broeder, ik zou het bijzonder op prijs stellen als u kans zou zien vanavond een klein gesprek met mij te hebben op mijn kantoor.” De bewuste broeder kon een dergelijke uitnodiging niet afslaan en de ontmoeting vond plaats.

Het getuigenis van de bisschop en zijn warme belangstelling deden een vonk overspringen op de inactieve broeder en hij stemde erin toe mee te doen aan een serie instructiebijeenkomsten ter voorbereiding op tempelbezoek die net van start zouden gaan.

Iedere les, die door een tactvolle leerkracht met grote kennis van de waarheid en een inspirerend getuigenis werd onderwezen, droeg bij aan de motivering van deze inactieve broeder. Hij nam zich voor zijn gezin te versterken en ervoor te zorgen dat zij voor eeuwig bij elkaar konden zijn door middel van de zegeningen van de tempel.

Deze goede broeder ligt misschien nog weleens te slapen, maar zijn leven heeft nu veel meer inhoud. Hij heeft onbe-

schrijflijk veel geluk en vreugde toegevoegd aan het leven van alle leden van zijn gezin.

In een andere wijk droeg de bisschop zijn twee beste huisonderwijzers op om zich toe te leggen op één speciaal daarvoor uitgekozen inactief gezin. Het hoofd van het gezin was al vele jaren inactief, ondanks het feit dat hij ouderling was. Het echtpaar werd benaderd en gevraagd of de bijzondere huisonderwijzers hen eens in de week thuis het evangelie mochten onderwijzen. Ze stemden toe en de huisonderwijzers begonnen de evangellelesen te onderwijzen overeenkomstig de behoeften en verlangens van het gezin.

De bisschop droeg zijn steentje bij door om de paar weken met het echtpaar te spreken. De echtgenoot speelde 's zondags gewoonlijk golf en had aanvankelijk geen enkel verlangen om daar verandering in te brengen. Tijdens een van hun gesprekken zei de bisschop tegen hem: „U zult aan uw geestelijke ontwikkeling moeten gaan werken om te voorkomen dat u uw fijne gezin verliest.” Dit zette de inactieve broeder aan het denken. Binnen enkele weken vroeg hij de bisschop weer te spreken en maakte hij bekend dat hij begonnen was zijn tiende te betalen en dat hij en zijn vrouw ernaartoe wilden werken om in de tempel verzegeld te worden.

Naarmate dat dit gezin actief werd, veranderde hun hele houding en schenen zij graag bereid te zijn de beginselen van het evangelie te aanvaarden en de noodzakelijke veranderingen in hun manier van leven aan te brengen.

Bij een ander geval van een inactief gezin, woonden de huisonderwijzers met de speciale opdracht in dezelfde buurt. Zij gaven blijk van oprechte vriendschap en van hun belangstelling als burens, totdat

zij het gevoel hadden een ernstig gesprek met het gezin te kunnen hebben. Op zekere dag vroegen ze hun of zij eens in de week mochten komen om hun het evangelie te onderwijzen. De huisonderwijzers verzekerden het gezin dat zij hen op geen enkele wijze onder druk zouden zetten en dat hun bezoeken louter het onderwijzen van de leerstellingen van de Heiland en het beantwoorden van hun eventuele vragen ten doel zouden hebben. Binnen enkele weken was het gezin bereid met de huisonderwijzers mee naar de kerk te gaan en het duurde niet lang voordat zij ook zelfstandig gingen. De bisschop had een gesprek met dit echtpaar en hielp hen met het stellen van een aantal doelen, waaronder het ordenen van de echtgenoot tot een ambt in het Melchizedekse priesterschap en hun verzegeling in de tempel.

De bisschop vertelt dat het hartroerend was te zien hoe dit echtpaar met hun vijf kinderen voor tijd en eeuwigheid aan elkander werd verzegeld. De verzegelkamer in de tempel was vol met hun vrienden en de leden van de wijk.

Dit gezin heeft nu een sterk getuigenis van de waarachtigheid van het evangelie en velen in de wijk zijn van mening dat zij mensen nog nooit zozeer hebben zien veranderen. De echtgenoot is nu lid van het quorumpresidium ouderlingen.

De quorumpresident ouderlingen in een van onze ringen in Brazilië — en ik hou heel veel van dat volk en van onze leden daar — heeft verslag uitgebracht van een fenomenaal succes verleden jaar bij het activeren van vijftien ouderlingen in zijn quorum. Ik vroeg hem: „Hoe heeft u dat voor mekaar gekregen?” Hij zei: „De huisonderwijzers en ik hebben hen vaak bezocht. Deze inactieve ouderlingen wisten dat wij werkelijk om hen gaven.”

Hun getuigenis werd gesterkt. Zij en hun gezinnen zijn tegenwoordig actieve leden van de kerk.

De Heer heeft hen die ernaar streven hun broeders en zusters te versterken grote zegeningen beloofd.

In een hedendaagse openbaring heeft Hij gezegd: „En wanneer gij al uw dagen zoudt besteden met bekering tot dit volk te prediken, en slechts één ziel tot Mij brengt, hoe groot zal dan uw vreugde zijn met deze in het koninkrijk Mijns Vaders!” (Leer en Verbonden 18:15.)

Kon ik iedereen maar doordringen van hetgeen ik zo zeker weet en voel. Ik geef mijn onwrikbare getuigenis dat onze Hemelse Vader en zijn goddelijke Zoon, Jezus Christus, regeren en heersen, en dat wij allen moeten leren begrijpen dat het evangelie eeuwig is. Het zal voor altijd en op allen van toepassing zijn, en ieder van ons zal verantwoordelijk worden gehouden.

Dat de Heer ons moge zegenen bij dit belangrijke werk, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Weid mijn schapen

*Ouderling Boyd K. Packer
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Ik zou graag mijn jonge vrienden van de Aäronische priesterschap toe willen spreken. Ik wil beginnen met een gelijkennis; en daarna heb ik wat vragen voor jullie.

Stel je eens voor dat de bisschop ons beiden gevraagd heeft een picknick te organiseren voor alle leden van de wijk. Het moet het geweldigste uitje in de geschiedenis van de wijk worden en de kosten spelen geen rol.

We reserveren een picknickterrein op een mooie plek buiten de stad. We zullen het terrein helemaal voor onszelf hebben. Er zullen geen buitenstaanders aan te pas komen.

De planning verloopt uitstekend en als het eindelijk zo ver is, is het nog een stralende dag op de koop toe. Voor alles is gezorgd. De tafels zijn in een lange rij opgesteld. We hebben zelfs tafelkleden en behoorlijk serviesgoed. De zustershulpvereniging en de jonge-vrouwen hebben zichzelf overtroffen. De tafels bezwijken

haast onder de schalen die hoog opgetast waren met van allerlei verrukkelijke zaken: gebraden kip, hamburgers, meloen, vlaaien — kun je je het voorstellen?

We gaan aan tafel en de bisschop nodigt de patriarch uit om de zegen te vragen. Alle kinderen rammelen van de honger en hopen stiekum dat het gebed niet al te lang zal zijn.

En op dat moment worden we gestoord. Met veel lawaai rijdt er een aftandse ouwe brik het terrein op en komt ronkend vlakbij ons tot stilstand. We kijken verstoord op. Hebben ze soms het bord met „Gereserveerd” niet gezien?

Een man met een zorgelijk uiterlijk stapt uit en doet de motorkap open; er ontsnapt een heleboel stoom. Een van de wijkleden, die monteur is, zegt: „Dat beessie is er niet best aan toe.”

Er rollen een aantal kinderen uit de auto. Ze zijn haveloos, vuil en rumoerig. Volgens brengt een eveneens zorgelijk kijkende moeder een doos naar dat extra

tafeltje vlak naast ons. Het is etenstijd. Hun kinderen hebben honger. Ze zet een paar klikjes op tafel en blijft ze zenuwachtig rangschikken, in de hoop dat het meer op een adequate maaltijd zal lijken voor haar hongerige gezin. Maar het is ten enenmale onvoldoende.

Wij wachten ongeduldig op het moment dat de rust weder zal keren, om een zegen over ons feestmaal te kunnen vragen en toe te tasten.

Dan krijgt een van hun kleine meisjes onze tafel in de gaten. Zij trekt het broertje met de snotneus met zich mee en duwt haar hoofd precies tussen jou en mij in. Wij deinzen terug, want ze zijn inderdaad erg vies. En het meisje zegt: „Mmmm, kijk nou eens! Mmmm, hoe zou dat wel smaken?”

Iedereen zit te wachten. Waarom zijn ze net nu op komen dagen? Het komt zo

slecht uit. Waarom moeten we ons programma onderbreken om ons bezig te houden met buitenstaanders? Waarom zijn ze niet ergens anders gestopt? Ze zijn smerig! Ze zijn niet zoals wij. Ze passen gewoonweg niet bij ons.

Daar de bisschop ons met de leiding heeft belast, verwacht hij dat wij de situatie het hoofd zullen bieden. Wat moeten we doen? Natuurlijk is dit slechts een gelijkenis. Maar nu de vragen. Als dit werkelijk zo gebeurde, beste jonge vrienden, wat zouden jullie dan doen?

Ik zal jullie drie keuzen geven.

De eerste mogelijkheid is dat jullie erop staan dat de indringers hun kinderen onder controle houden terwijl wij een zegen vragen, waarna we hen verder negeren. Wij hebben het terrein tenslotte gereserveerd.

Toch betwijfel ik of jullie het zo aan zou-

Leden van het Quorum der Twaalf (v.l.n.r.): President Ezra Taft Benson en de ouderlingen Howard W. Hunter, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry en David B. Haight.

den pakken. Zouden jullie je werkelijk te goed kunnen doen aan al het heerlijks voor de ogen van een stel hongerige kinderen? Zo zijn we toch zeker niet? Nee, dat is niet de oplossing.

De tweede mogelijkheid. Die extra tafel staat er inderdaad. En we hebben echt te veel van het een en ander. We zouden hier een beetje en daar een beetje van kunnen nemen, daarmee de kinderen terug naar hun eigen tafel kunnen lokken, waarna wij in alle rust van onze picknick kunnen genieten. Wat we hebben, hebben we tenslotte verdiend. We hebben het toch „door onze ijver verkregen” zoals er in het Boek van Mormon staat? (Zie Alma 4:6.)

Ik hoop dat jullie ook deze oplossing niet zullen kiezen, want er is een betere. Jullie weten al welke.

Wij behoren naar hen toe te gaan en hen uit te nodigen om zich bij ons te voegen. Jij kunt een beetje die kant opschuiven en ik een beetje deze kant, zodat het meisje tussen ons in kan zitten. Zo kunnen ze er allemaal ergens tussengepast worden om te delen in ons feestmaal. Na

afloop zullen we het mankement aan hun auto verhelpen en hun ook nog wat meegeven voor hun verdere reis.

Is dat inderdaad wat jullie zouden doen? Het is zeer zeker wat jullie *behoren* te doen. Vergeef me, echter, wanneer ik zo mijn twijfels heb. Sta mij toe dat uit te leggen.

Als leden van de kerk beschikken wij over de *volheid* van het evangelie. Alle mogelijke vormen van geestelijke voeding staan tot onze beschikking. Elke gang van het geestelijk menu wordt ons voorgeschoteld, hetgeen ons een oneindige hoeveelheid geestkracht oplevert. Zoals de olie in de kruik van de weduwe, wordt ze bijgevuld naarmate wij ze gebruiken en zal ze nooit opraken. (Zie 1 Koningen 17:8-16.)

Toch zijn er mensen over de gehele wereld en om ons heen — onze burens, onze vrienden, en ook wel familieleden — die, geestelijk gesproken, ondervoed zijn. Sommigen zijn zelfs bezig om te komen van de honger!

Als wij dit allemaal voor onszelf houden, lijkt het toch veel op smullen voor de ogen van hen die honger hebben.

Wij moeten naar hen toe gaan en hen uitnodigen bij ons te komen. Wij moeten zendingen zijn.

Het geeft niet of het een onderbreking van je studie betekent of uitstel van je carrière, je huwelijk — of basketball. Tenzij je ernstige moeilijkheden hebt op het gebied van je gezondheid, behoort iedere jongeman van de kerk gehoor te geven aan de oproep om op zending te gaan.

Zelfs fouten en overtredingen mogen dit niet in de weg staan. Je moet jezelf *waardig* maken om een oproep te ontvangen.

De vroege apostelen wisten aanvankelijk niet dat het evangelie voor iedereen

bestemd was, ook voor de niet-joden. Maar toen kreeg Petrus een visioen. Hij zag een voorwerp vol met allerlei soorten dieren en werd geboden te slachten en te eten. Dit weigerde Petrus en hij wees erop dat het onheilige en onreine dieren waren. Toen antwoordde een stem: „Wat God rein verklaard heeft, moogt gij niet voor onheilig houden.” (Zie Handelingen 10:11-16.) Dat visioen en de ervaring die daar onmiddellijk op volgde, overtuigde hen van hun plicht, en zo nam het grote zendingswerk een aanvang.

Welhaast iedere teruggekeerde zending zal een vraag willen stellen: „Als zij geestelijk van de honger omkomen, waarom nemen ze dan hetgeen wij hun aanbieden niet aan? Waarom smijten ze de deur in ons gezicht dicht of weigeren ze met ons te spreken?”

Een van mijn jongens was op zending in Australië en werd van de veranda afgegooid door een man die zijn boodschap verwierp.

Mijn zoon is een grote, sterke jongeman, dus moet hij in het gebeuren hebben berust, anders was het de man nooit gelukt.

Wees geduldig wanneer sommige mensen niet willen eten bij de eerste uitnodiging. Bedenk dat niet allen die geestelijk honger hebben het evangelie zullen aannemen. Weten jullie nog hoe jullie je verzetten tegen een vreemd gerecht? Pas nadat je moeder je ertoe aanspoort, neem je een heel klein hapje om te zien of je het wel lekker vindt.

Ondervoede kinderen moeten voorzichtig worden gevoed; en dat geldt ook voor hen die geestelijk ondervoed zijn. Sommigen zijn zo verzwakt door onheil en overtreding, dat zij aanvankelijk het machtige voedsel dat wij hun aanbieden weigeren. Zij moeten voorzichtig gevoed worden.

Sommigen zijn de geestelijke dood zo nabij, dat hun lepelteje voor lepelteje eerst een versterkende bouillon van vriend-

schap moet worden toegediend, met andere woorden, ze moeten worden gevoed met activiteiten en programma's. Zoals de Schriften zeggen, moeten zij melk hebben voordat zij vast voedsel kunnen verdragen. (Zie 1 Korintiërs 3:2; Leer en Verbonden 19:22.) Maar wij moeten er wel degelijk voor zorgen dat zij niet op een melkdieet blijven.

Maar hoe dan ook, wij moeten hen voeden. Het is ons geboden het evangelie aan alle naties, geslachten, talen en volken te verkondigen. Die boodschap, jonge vrienden, komt meer dan tachtig keer voor in de Schriften.

Ikzelf vervulde pas een zending toen wij geroepen werden om het Zendingsgebied New England te presideren. Toen ik zo oud was als jullie, konden de jongemannen niet op zending worden geroepen. De Tweede Wereldoorlog was aan de gang en ik was vier jaar in het leger. Maar ik hield me wel bezig met zendingswerk; we maakten anderen deelgenoot van het evangelie. Ik had zelfs het voorrecht een van de eerste twee Japanners te dopen die lid van de kerk werden nadat het zendingsgebied daar tweeëntwintig jaar daarvoor was opgeheven. Broeder Elliot Richards doopte Tatsui Sato, terwijl ik zijn vrouw, Chio, doopte. En het zendingswerk in Japan werd weer ter hand genomen. Wij hebben hen gedoopt in een zwembad te midden van het puin van een platgebombardeerde universiteit.

Kort daarna stapte ik in Osaka in de trein naar Yokohama, waar ik mij inscheepte voor de Verenigde Staten. Broeder en zuster Sato kwamen naar het station toe om afscheid te nemen. Er vloeiden de nodige tranen bij die gelegenheid.

Het was een gure avond. Het was erg koud op het station — of wat er van over

was. In alle hoeken lagen uitgehongerde kinderen te slapen. Dat was in die tijd in Japan een heel gewoon schouwspel. De gelukkigen onder hen beschikten over een krant of een paar vodden om de kou te weren.

Ik sliep erg onrustig in die trein. De couchettes waren te kort voor mij. In de grauwe, kille uurtjes van de dageraad stopten we bij een klein stationnetje. Ik hoorde getik op het raam en deed het rolgordijn omhoog. Er stond een jongetje, dat met een blikje tegen het raam tikte. Ik wist dat hij een wees en een bedelaar was; het blik was het symbool van hun lijden. Soms droegen ze ook een lepel bij zich, alsof ze wilden zeggen: „Ik heb honger; geef me te eten.”

Hij kan een jaar of zes, zeven zijn geweest. Zijn kleine lijfje was uitgemergeld. Hij had alleen maar een dun, tot op de draad versleten kimono aan. Zijn hoofdje zat onder de korsten. Zijn ene wang was opgezwollen — misschien wel door een kaakabces. Hij had er een smerige lap om gebonden, met een knoop boven op zijn hoofd — een aandoenlijk gebaar dat op behandeling moest duiden.

Toen ik hem zag en hij in de gaten had dat ik wakker was, zwaaide hij met zijn blik. Hij was aan het bedelen. Bewogen door dit tafereel dacht ik: „Hoe kan ik hem helpen?” Toen herinnerde ik me dat ik wat Japans geld bij me had. Ik graaide vlug in al mijn zakken en vond inderdaad een aantal bankbiljetten. Ik probeerde het raam open te schuiven, maar het zat vast. Ik trok vlug mijn pantalon aan en haastte mij door de gang naar de deur van het rijtuig. Hij stond mij verwachtingsvol aan te kijken. Ik duwde tegen de deur, die weerstand bood, maar op dat moment begon de trein te rijden. Door de smerige ramen kon ik hem nog zien staan, met het

roestige blik in zijn hand en het vuile vod om zijn hoofd heen gebonden.

Daar stond ik dan, een officier van een zegevierend leger, op weg naar huis, naar familie en een toekomst. Daar stond ik dan, halfgekleed en met een handvol geld dat hij had gezien, maar dat ik hem niet kon overhandigen. Ik wilde hem helpen, maar kon het niet. Mijn enige troost is dat mijn verlangen om te helpen onrecht was geweest.

Het is nu achtendertig jaar geleden, maar ik zie hem nog even duidelijk voor me alsof het gisteren was.

Misschien heeft die ervaring wel een litteken achtergelaten. Zo ja, dan is het een eervol oorlogslitteken waar ik mij niet voor schaam. Het herinnert me aan mijn plicht!

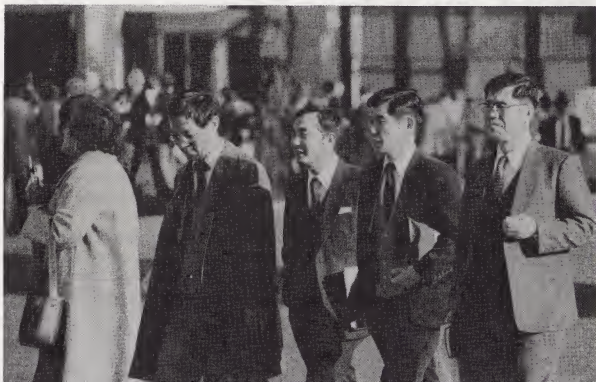
Jonge broeders, ik hoor hoe de stem van de Heer tegen ieder van ons zegt: „Weid mijn lammeren . . . Hoed mijn schapen . . . Weid mijn schapen.” (Zie Johannes 21:15-17.)

Ik heb onbeperkt vertrouwen in jullie, onze jonge broeders. Jullie zijn de jonge strijders van de herstelling. Het gaat nu om een geestelijke strijd en het is aan jul-

„Het geeft niet of het een onderbreking van je studie betekent of uitstel van je carrière, je huwelijk — of basketball. Tenzij je ernstige moeilijkheden hebt op het gebied van je gezondheid, behoort iedere jongeman van de kerk gehoor te geven aan de oproep om op zending te gaan.”

lie om de geestelijke honger op te heffen en de schapen te weiden. Dat is jullie plicht!

Wij bezitten de volheid van het eeuwige evangelie. Wij zijn verplicht het te delen met hen die er niet over beschikken. God geve dat wij gehoor zullen geven aan die opdracht van de Heer, onszelf voor zullen bereiden en gehoorzaam zullen zijn aan de oproep. Dit is mijn nederige gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Onze opdracht om het evangelie aan de gehele wereld te brengen

*President Ezra Taft Benson
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Geliefde broeders, het is mij een vreugde en een eer u vanavond te begroeten. Tot dusver heb ik genoten van het programma. Broeder Durrant, ik ben dankbaar voor mannen zoals u. Ik hou van bas-

ketball. Ik ben er nooit erg goed in geweest, maar ik heb destijds voor de Utah Aggies gespeeld. En mijn vader, die zeven zoons had, daagde Franklin County uit voor een familiewedstrijd. Als er ergens een team was met voldoende deelnemers, daagde hij die onveranderlijk uit. Vermoedelijk boften we dat er nooit op gereageerd werd. Maar hoe dan ook, ik was erg ingenomen met hetgeen u zei.

Ik zou vanavond het een en ander willen zeggen over het grootse zendingswerk van de kerk. De kerk heeft in deze tijd een grotere behoefte aan zendingen dan ooit! Het is onze plicht het evangelie van Jezus Christus aan elk volk op aarde te brengen. Dit is ons als volgt door de Heer geboden:

„Zendt de ouderlingen Mijner kerk uit naar de natiën, die verre zijn, en naar de eilanden der zee; zendt hen uit naar vreemde landen; roept tot alle natiën,

eerst tot de niet-Joden, en dan tot de Joden." (Leer en Verbonden 133:8.)

Deze opdracht om het evangelie aan alle natiën, geslachten, talen en volken te brengen, is één van de tekenen waaraan gelovige mensen de nabijheid van de wederkomst van de Heiland zullen herkennen. Jezus profeteerde het volgende met betrekking tot dit teken van zijn wederkomst:

„En dit evangelie van het Koninkrijk zal in de *gehele wereld* gepredikt worden tot een getuigenis voor *alle* volken, en dan zal het einde gekomen zijn." (Matteüs 24:142; cursivering toegevoegd.)

Deze taak zal duizenden zendingen vergen, veel meer dan het aantal dat op dit moment over de gehele wereld met zendingswerk bezig is.

Veel jongemannen die deze woorden horen, hebben reeds besloten een zending voor de kerk te vervullen. Wij prijzen jullie voor jullie voorbereiding en waardigheid en zijn vol vertrouwen dat jullie on-eindig veel zegeningen te beurt zullen vallen, zowel in het zendingsveld als in de daaropvolgende jaren.

Anderen onder jullie hebben de beslissing om op zending te gaan nog niet genomen. Ik wil graag enkele woorden tot jullie richten, evenals tot een aantal oudere broeders die, met hun echtgenoten, een zending zouden kunnen vervullen.

U bent als nooit tevoren nodig in de dienst des Heren. „De oogst is wel groot, maar arbeiders zijn er weinig." (Lucas 10:2.)

Zij die getrouw een zending vervullen, keren van die ervaring terug met een groter geloof, toegenomen toewijding en een groter vermogen om leiding te geven. Door hun offer leren zij zaken die alleen door persoonlijke ervaring en toegewijd dienstbetoon geleerd kunnen worden.

Een zending leert, bijvoorbeeld, dat God hem als een instrument in zijn hand kan gebruiken om zijn werken tot stand te brengen. Hij kan, met Ammon, een zending uit het Boek van Mormon, zeggen: „Dit is de zegen, ons gegeven, dat wij middelen in de handen Gods zijn geworden om dit grote werk te verrichten." (Alma 26:3.)

Een zending leert dat hij nederig moet zijn en op de Heer moet vertrouwen. Hij leert vurig en oprecht te bidden, niet alleen voor zichzelf, maar ook voor anderen, en om zich te laten leiden door de Geest.

Het was tijdens mijn eerste zending dat ik mijn voortdurende behoefte aan afhankelijkheid van de Heer ontdekte.

Ik was in die tijd, 1922, een jonge zending in het noorden van Engeland. De tegenwerking die de kerk ondervond werd zeer hevig. Zo hevig, dat de zendingspresident ons opdroeg de bijeenkomsten in de open lucht te staken, terwijl in sommige gebieden ook het langs de deuren gaan stop werd gezet. De tegenwerking vond haar oorsprong grotendeels onder de geestelijken en werd uitermate sterk. Ze wisten eigenlijk niets van ons. Ik herinner me op zekere dag ergens aan te hebben gebeld waar we te woord werden gestaan door een bijzonder vriendelijke dame. In de loop van ons gesprek liet mijn collega het woord *mormoons* vallen. Gelijk kwam haar man erbij — hij droeg het uniform van de marine — en zei: „Jullie hoeven me niks te vertellen over die mormonen. Ik ben al twintig jaar bij de Britse marine en toen we op een keer de haven van Salt Lake binnenvoeren, kregen we geeneens toestemming om aan land te gaan." Dat was zo typerend voor hetgeen men in die tijd over ons wist.

Mijn collega en ik hadden een uitnodiging ontvangen om naar South Shields aan de noordwestkust te gaan en daar te spreken in een avondmaalsvergadering.

In de uitnodigingsbrief werd ons beloofd dat er de nodige niet-leden aanwezig zouden zijn. Er werd ook gezegd: „Veel van onze vrienden hechten geen geloof aan de leugens die er over de kerk worden verspreid.”

Wij vastten en baden en gingen met een gebed in ons hart naar de vergadering toe. Het was een avondmaalsvergadering en de zaal zat vol. Mijn collega was voornemens over de eerste beginselen te spreken en ik had een toespraak voorbereid over de afval. Er was een geweldige geest onder de aanwezigen. Mijn collega was eerst aan de beurt en gaf een inspirerende boodschap. Toen stond ik op en sprak met een gemak, dat ik nog nooit eerder had meegemaakt. Toen ik naar mijn plaats terugkeerde, besepte ik dat ik

met geen woord over de afval had gerept, maar alleen over de profeet Joseph Smith had gesproken en mijn getuigenis had gegeven van zijn goddelijke zending en van de waarachtigheid van het Boek van Mormon. Ik kon mijn tranen niet bedwingen.

Na de vergadering kwamen veel mensen naar ons toe, waaronder verschillende niet-leden, die zeiden: „We hebben vanavond een getuigenis ontvangen dat het mormonisme wáár is. We zijn eraan toe om over de doop te gaan denken.”

Dit was het antwoord op onze gebeden, want wij hadden gevraagd slechts die dingen te mogen zeggen waardoor het hart van de onderzoekers zou worden geraakt.

Ja, een zendeling ontdekt de onbeschrijfelijke vreugde die wij ervaren wanneer wij andere zielen tot de kerk brengen. Drie van mijn kleinkinderen zijn onlangs uit het zendingsveld teruggekeerd; nog twee gaan binnenkort op zending. Ik

Leden van het Quorum der Twaalf Apostelen.

geloof in het zendingswerk met geheel mijn hart. Het is een uitstekend iets voor iedere jongeman om die ervaring op te doen.

Een van de meest inspirerende zendingsverhalen uit de Schriften gaat over de veertienjarige zending van de vier zoons van Mosiah aan hun Lamanitische broeders. Zij brachten duizenden van hen tot de kerk, hetgeen een van hen, Ammon, deed uitroepen: „Ik ben vervuld van vreugde, ja, mijn hart is overvol van blijdschap.” (Alma 26:11.)

Broeders, geen enkele vreugde weegt op tegen die van het brengen van een medemens tot het licht van het evangelie, want de Heer heeft beloofd:

„En wanneer gij al uw dagen zoudt besteden met bekering tot dit volk te prediken, en slechts één ziel tot Mij brengt, hoe groot zal dan uw vreugde met deze zijn in het koninkrijk Mijns Vaders!

En wanneer nu uw vreugde groot zal zijn met één ziel, die gij tot Mij in het koninkrijk Mijns Vaders hebt gebracht, hoe groot zal dan uw vreugde zijn, indien gij vele zielen tot Mij zoudt brengen!” (Leer en Verbonden 18:15-16.)

Een zendeling leert dat het hem verleende priesterschap de macht van God is. Er worden hem gelegenheden geboden om dat priesterschap uit te oefenen door middel van de verordeningen van de doop, de bevestiging en het zalven van zieken. Zo goed als al onze zendingen getuigen dat God niet heeft opgehouden een God van wonderen te zijn! (Zie Mormon 9:15.)

Een zendeling leert dat God, onze Hemelse Vader, inderdaad gebeden kan verhoren — en dat ook doet. Hij leert de influisteringen van de Heilige Geest te herkennen en om zich door die Geest te laten leiden. Hij bidt voor zijn eigen wel-

zijn — om nederig te zijn en ontvankelijk voor de invloed van de Heilige Geest — alsmede voor de mensen die hij onderwijst. Door de ervaringen die hij met het gebed en met dienstbetoon opdoet, leert hij de Heer met geheel zijn hart lief te hebben en meer te houden van zijn medemens.

De vraag wordt vaak gesteld: „Behoort iedere jongeman op zending te gaan?” Het antwoord hierop is door de Heer gegeven: „Ja, *iedere* jongeman behoort op zending te gaan.”

Hoewel elke jongeman een zending behoort te vervullen, zijn we ons ervan bewust dat niet elke jongeman lichamenlijk, gevoelsmatig of zedelijk daarop is voorbereid, tengevolge waarvan een aantal van hen wellicht van dat voorrecht wordt beroofd. Maar allen behoren zich erop voor te bereiden om te gaan — om waardig te zijn om de Heer te dienen. De Heer heeft gezegd:

„En dat iedere man (let op de woorden *iedere man*) met gerechtigheid te werk zal gaan, zijn lendenen met getrouwheid omgorden, en een stem ter waarschuwing tot de bewoners der aarde verheffen, en zowel door woord als door vlucht verkondigen, dat er verwoesting over de goddelozen zal komen.” (Leer en Verbonden 63:37.)

Wegens overtreding beweren sommige jongemannen niet geïnteresseerd te zijn in het vervullen van een zending. De echte reden is, natuurlijk, dat zij zich niet waardig voelen. Als zulke jongemannen bereid zijn om naar hun bisschop toe te gaan, hem deelgenoot te maken van hun problemen en zich te bekeren, zullen ze misschien alsnog in staat zijn een eervolle zending te vervullen.

Wij, de presiderende autoriteiten, nodigen u oprecht uit om u voor te bereiden.

Bereid u nu voor om de Heer te dienen. Bereid u lichamenlijk zedelijk, geestelijk en gevoelsmatig voor.

Ga met de bisschop praten. Vertel hem uw verlangens. Vertrouw hem uw problemen toe. Vraag hem om raad. En bid vervolgens over deze belangrijke beslissing in uw leven.

Een van de grote zendingen van de kerk, ouderling LeGrand Richards, heeft eens gezegd: „Velen hebben mij gevraagd wat mijn geweldigste ervaring in de kerk is geweest, en zonder de minste aarzeling zeg ik hun altijd: 'Mijn eerste zending! Dat is toen ik werkelijk ging houden van de Heer en zijn kerk en een verlangen kreeg om zijn koninkrijk te helpen opbouwen.'”

Ik hoop van harte dat alle jongemannen die vanavond naar mij luisteren een spaarrekening hebben en naar hun zending uitkijken.

Onlangs had ik het genoeg om in Dallas (Texas) tweehonderd zendingen toe te spreken. Er waren ook een aantal jonge zusters bij. Terwijl ik hen toesprak, kreeg ik het gevoel dat zij een goed voorbeeld waren van een groep jonge mensen die wel in deze goddeloze wereld leven, maar geen deel hebben aan de zonden van die wereld.

Ik verheug mij over onze jongeren. Ik ben trots op hen en dankbaar voor hen, en ik weet dat de Heer hen zegent en voorspoedig doet zijn. Het is mij een vreugde met hen te vergaderen wanneer wij een zendingsgebied bezoeken. Het zijn voortreffelijke jonge mensen.

En nu wil ik mij richten tot een aantal van de wat oudere broeders. Wij hebben behoefte aan zendelingehtparen.

Mijn vader werd destijds op zending geroepen en liet mijn moeder thuis achter met zeven kleine kinderen, terwijl de

achtste geboren werd vier maanden nadat hij in het zendingsveld was aangekomen. Er ontstond bij ons thuis een geest van zendingswerk die er nadien altijd is gebleven, waar ik heel dankbaar voor ben.

Sommigen onder u die grootouders zijn, kunnen een grotere invloed op uw kleinkinderen hebben door middel van brieven vanuit het zendingsveld dan op welke andere manier dan ook.

Ik herinner me zo goed hoe wij, zodra we met de ons opgedragen karweitjes klaar waren, allemaal om de keukentafel heen zaten terwijl moeder vaders brieven voorlas. Wanneer ze de plaatsen noemde waar hij het evangelie verkondigde, leek het wel aan de andere kant van de wereld; maar het waren slechts Cedar Rapids (Iowa); Chicago en Springfield (Illinois); en andere steden in het grote middenwesten.

Twee van mijn zusters, beiden weduwe — de ene moeder van tien kinderen en de andere moeder van acht — stuurden eerst hun kinderen op zending en gingen toen met de bisschop praten over een eigen zending.

Ik zal de dag nooit vergeten dat ze mij opbelden en zeiden: „Raad eens wat er gebeurd is. We hebben onze zendingsoeprop gekregen!”

„Welke zendingsoeprop?” vroeg ik.

„Wist je het niet?”

„Nee,” antwoordde ik, „ik weet nergens van.”

„Wel,” jubelden ze, „we gaan allebei naar jouw oude werkterrein, naar Engeland.”

De zendingspresident deelde hen als collega's in. Twintig maanden zonder overplaatsing, dat moet wel een of ander record zijn.

Het gezin van mijn vader breidde zich

later uit tot een totaal van elf kinderen. Alle elf hebben wij onderdehand de vreugde ervaren van het vervullen van een zending. De laatste is onlangs teruggekeerd na op zending te zijn geweest samen met haar man in San Diego.

Jullie jongemannen en een aantal van de oudere broeders wil ik nogmaals op het hart drukken: u bent op dit moment nodig in de dienst van de Heer, bij het zendingswerk.

Ik getuig tot alle broeders die mij kunnen horen, dat deze kerk — De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen — „de enige ware en levende kerk op de ganse aardbodem” is. (Leer en Verbonden 1:30.) Wij hebben het voorrecht lid van zijn kerk te mogen zijn door middel van de verbonden en de verordeningen van de doop en bevestiging. Lid zijn van deze kerk is de enige manier waarop anderen de kans kunnen krijgen om het eeuwige leven te verkrijgen. Wij hebben de waarheid en wij nodigen u uit in die waarheid te delen, alsmede in het voorrecht om het evangelie bekend te maken aan hen die het niet hebben.

Ik moedig u aan in het bijzonder vertrouwd te raken met het Boek van Mormon. Ik herinner me een voorval met mijn eigen zoons. Op een keer riepen ze naar beneden of ik bij hen op de slaapkamer wilde komen. Toen ik daar kwam, zag ik dat ze een aantal boeken op bed hadden liggen. Eén van hen zei: „Papa, u weet wat we bij onze oom een zomerbaantje hebben om voor de kalkoenen te zorgen. U heeft weleens gezegd dat de kalkoen het domste dier op de boerderij is, dus neem ik aan dat we wel wat tijd over zullen hebben.” Vervolgens vroegen ze me de boeken uit te kiezen die ik hun aan kon belevan.

Ik raapte een kleine legeruitgave van

„Jullie, jongemannen, evenals een aantal van u, oudere broeders met uw echtgenoten, zijn vandaag nodig in de dienst des Heren als nooit tevoren.”

het Boek van Mormon op en zei: „Dit past wel in je achterzak.”

Ze zelden: „Bedoelt u dat we maar één boek mee moeten nemen?”

„Ja,” antwoordde ik. „En jullie zullen ervan gaan houden en ook van het zendingswerk” — en zo gebeurde het ook.

Ja, dit is het werk van de Heer. Ik weet dat zo zeker als ik weet dat ik leef.

Moge God ons allen zegenen met de Geest en het verlangen om zielen tot Hem te brengen. Dat is onze plicht.

God zegene ons, broeders, opdat wij gehoor zullen geven aan deze behoefte. Het is inderdaad de wil van de Heer dat wij ons meer zullen inspannen ten behoeve van het grote zendingswerk. Dit weet ik en daarvan getuig ik in alle nederigheid, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het wonder dat door geloof mogelijk is geworden

*President Gordon B. Hinckley
Tweede raadgever in het Eerste Presidium*

Broeders, ik wil in de eerste plaats mijn waardering uitspreken voor uw aanwezigheid, waar u ook vergaderd bent, en mijn bijzondere dank geldt de jongens, onze jongemannen. Zij die hier in de tabernakel zijn, waren hier al heel vroeg en zitten er in vele gevallen al drie uur. Ik weet dat u enigszins vermoeid bent, maar het zal niet zo lang meer duren.

Het is de gewoonte dat een directeur van een bedrijf een jaarrapport maakt voor de aandeelhouders. Ik beschouw u, broeders, als aandeelhouders in dit grote werk van de Heer, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, en wil u als zodanig ook rapport uitbrengen.

Ik doe dat in alle nederigheid en niet met een pochende of aanmatigende geest, en in de hoop dat de Heer mij zal inspireren bij hetgeen ik zeg. Ik doe dit ook omdat er slinkse pogingen worden ge-

daan om de kerk te ondermijnen en haar geloofwaardigheid te vernietigen, zelfs onder haar eigen leden.

Het verheugt mij te kunnen zeggen dat de kerk goed gezond is. Velen van u hebben vandaag het statistisch rapport gehoord, dat door de secretaris van het Eerste Presidium, broeder Francis Gibbon, werd voorgelezen. Ik wil enkele van die cijfers opnieuw noemen en in het kort toelichten.

Op 31 december 1983 telde de kerk 5.400.000 leden, hetgeen over het afgelopen jaar een toename in ons ledental inhield van 239.000. Het is heerlijk om deel uit te maken van een organisatie die groeit en vooruitgang maakt. Sommigen die kritiek op de kerk hebben en er vijandig tegenover staan, tartten ons om bekend te maken hoeveel leden de kerk in het afgelopen jaar de rug hebben toegekeerd. Ik verzeker u dat het er betrekkelijk

weinig zijn geweest. Iedere keer dat ik zo'n verzoek om het lidmaatschap te annuleren onder ogen krijg, heb ik met die persoon te doen. Ik wou met heel mijn hart dat hij of zij de dingen anders had gezien. Wij staan deze mensen echter niet in de weg. Wij zullen wél met hen spreken en hen aanmoedigen om bij ons te blijven, maar als zij afstand willen doen van de vele heerlijke zegeningen die de leden van de kerk ten deel vallen, hebben ze daartoe het recht. Enkelen hebben de kerk inderdaad verlaten, en daarvan hebben een aantal zich op nieuwe leerstellingen geworpen. Na enige tijd hebben zij ze onbevredigend bevonden en gevraagd weer terug te mogen komen. Wij ontvangen hen met open armen.

Het zal u misschien interesseren te weten, dat het aantal bekeerlingen dat door de zendingen werd gedoopt, enigszins achteruit is gegaan. Wij hebben voorzien dat dit zou gebeuren toen wij de zendingstermijn voor de meeste zendingen van twee jaar terugbrachten tot anderhalf jaar, hetgeen inhield dat deze jongemannen 25 % minder tijd in het zendingsveld doorbrengen. De daling in het aantal gedoopte bekeerlingen is niet navenant, hetgeen betekent, dat hoewel onze jongemannen een kortere tijd dienen, zij harder en doeltreffender werken.

Aan het eind van 1983 waren er 26.565 zendingen in het veld. Wat een opmerkelijk leger van trouwe en toegewijde dienstknechten des Heren, die hun tijd en hun middelen geven om dit grote werk voor de zaligmaking van de mensen vooruit te helpen.

Maar, zoals u heeft gehoord, is er behoefte aan meer zendingen, véél meer, want het veld is wit en klaar voor de oogst, terwijl er nog steeds betrekkelijk weinig arbeiders zijn. Iedere man of vrouw die

zich in deze dienst begeeft, is een zegen voor het leven van allen die hij of zij onderwijst. En voorts wordt zijn of haar eigen leven door deze onbaatzuchtige arbeid verrijkt. Wie is niet getuige geweest van het wonder van een zending die zich op een wonderbaarlijke manier ontwikkeld heeft terwijl hij bezig was met het werk van de Meester?

Priesterschapsleiders, vaders en moeders moeten een jongen reeds op zeer prille leeftijd in de richting van een zending sturen. Onze avondmaalsvergaderingen behoren verrijkt te worden met de geestdriftige getuigenissen van hen die uit het zendingsveld zijn teruggekeerd.

Daarnaast moeten wij er allen eraan herinnerd worden om het evangelie te delen met hen waarmee wij in contact komen. Ik beklemtoon het woord *delen*. Ik hou van dat begrip. Het gebruik van alles wat zou kunnen worden gezien als dwang of druk op degenen die onder ons leven, keur ik ten enenmale af. Ik acht het ook overbodig. Vriendelijke burens en een voorbeeld zijn van hoe het evangelie van Jezus Christus moet worden nageleefd, gekoppeld aan het attent zijn op gelegenheden om hen in alle rust en vrede in de richting van de kerk te voeren, zullen veel meer tot stand brengen, minder weerstand oproepen en meer worden gewaardeerd door hen die wij trachten te helpen.

Ik zal nu rapport uitbrengen over een aantal financiële zaken.

De financiën van de kerk zijn gezond. Wegens de toename van het werk over de gehele wereld, wordt er een grote wissel getrokken op het tiendefonds. Er wordt op dit moment gewerkt aan 896 nieuwe gebouwen. Dat is een geweldige onderneming. Denk u eens in — haast 900 gebouwen. Ik weet van geen enkel bouwpro-

gramma dat daarmee vergeleken kan worden. En dit wordt mogelijk gemaakt door hetgeen de heiligen afdragen ten gevolge van hun gehoorzaamheid aan de geboden van de Heer. Zoals u weet, hebben wij het percentage dat door de leden moet worden bijgedragen bij nieuwbouw veranderd. In de meeste gebieden gold tot voor kort een ratio van 70% tegen 30%. Dit is nu gewijzigd in 96% tegen 4%. De meeste nieuwbouw wordt gefinancierd uit de tienden van de kerk. Het verheugt ons dat deze verandering mogelijk was.

De raad die beslist over de besteding van de tienden, die door openbaring in het leven is geroepen en bestaat uit het Eerste Presidium, de Raad der Twaalf en de presiderende bisschop, heeft bepaald dat de uitgaven van de kerk in welk jaar dan ook, nooit groter mogen zijn dan haar inkomsten.

Er zijn in 1983 zes nieuwe tempels in-

gewijd. Wij verwachten dat er dit jaar nog eens zes ingewijd zullen worden, gevolgd door nog eens zes nieuwe tempels in 1985. Vanochtend hebben wij de constructie van weer vijf nieuwe tempels aangekondigd in Bogota (Colombia); Toronto (Canada); Portland (Oregon); San Diego (Californië); en Las Vegas (Nevada).

Dit is van de allergrootste betekenis. Het is een opmerkelijke en heerlijke ervaring geweest om, samen met andere algemene autoriteiten, te vergaderen met waardige, trouwe heiligen der laatste dagen in de nieuwe tempels in Atlanta (Georgia); in Tonga, Samoa en Tahiti; in Santiago en in Mexico City. Men moet zoiets hebben meegemaakt om het ten volle te kunnen waarderen. Iedere keer waren de mensen van heinde en verre gekomen — goedgeklede, schone, stralende mannen en vrouwen en kinderen, met een groot geloof in hun hart en een levende overtui-

President Gordon B. Hinckley, tweede raadgever in het Eerste Presidium, spreekt de vergadering toe.

ging met betrekking tot de goddelijke aard en bedoeling van deze heilige gebouwen.

Ik heb hun gezichten gezien. Ik heb gezien hoe sterke mannen en vrouwen tranen vergoten uit liefde voor en dankbaarheid aan hun Hemelse Vader voor de zegeningen van het huis des Heren. Zij zijn zich ervan bewust, die vele duizenden, dat het gezag van het heilig priesterschap alleen in de tempel verzegelingen kan verrichten die tot in de eeuwigheid rekenen. Zij weten dat alleen door middel van de verordeningen in dit heilige huis de gevangensdeuren kunnen worden opengegooid, zodat hun voorouders deelgenoot kunnen zijn van alle zegeningen van het eeuwige evangelie, die een liefdevolle Vader in petto heeft voor zijn kinderen.

Ik vind het een wonder dat de kerk in staat is om zoveel tot stand te brengen. Het is een wonder dat mogelijk is geworden door geloof, en wel volgens een plan dat door de Heer zelf werd ingesteld voor de financiering van zijn koninkrijk.

Het betalen van tiende is zo'n eenvoudige zaak. Het beginsel, zoals dat op ons van toepassing is, wordt notabene in één enkel vers in afdeling 119 van de Leer en Verbonden uiteengezet. Dat vierde vers bestaat uit 34 woorden. Vergelijk dat eens met de ingewikkelde belastingwetten die door de verschillende regeringen worden opgelegd en afgedwongen. In het ene geval hebben we een beknopte uitspraak van de Heer, waarbij de verantwoordelijkheid voor de betaling bij de persoon zelf ligt en gemotiveerd wordt door geloof. In het andere geval hebben we een wirwar die door de mens in het leven is geroepen en door de wet wordt afgedwongen.

De kerk zal de tering naar de nering zetten, daar kunt u van verzekerd zijn. U

kunt er verder van verzekerd zijn, dat wij al het mogelijke zullen doen om deze heilige middelen te beschermen en erop toe te zien dat zij verstandig worden besteed, ten einde te voorzien in die behoeften die in overeenstemming zijn met de grote zending van de kerk.

Om de middelen van de kerk te bewaren en tegelijkertijd de gelegenheid voor vrijwilligerswerk uit te breiden, volgen wij nu een beleid waarbij vele gepensioneerde broeders en zusters op vrijwillige basis werkzaam zijn in de tempels en op de verschillende afdelingen en kantoren van de kerk. Het zal u misschien interesseren te weten, dat wij nu ongeveer 5.000 van dergelijke vrijwilligers hebben, hetgeen overeenkomt met ongeveer 500 full-time werknemers, waardoor de kerk in staat wordt gesteld ieder jaar ruim tien miljoen dollar te sparen aan salarissen en sociale premie. Deze geweldige en toegewijde mensen verrichten uitstekend werk met liefde in hun hart ten gunste van de goede zaak.

Bij wijze van persoonlijk getuigenis, terwijl wij het toch over de financiële middelen van de kerk hebben, herhalen wij de belofte die de Heer ons destijds heeft gegeven door middel van de profeet Maleachi, dat Hij de vensters van de hemel zal openen voor hen die eerlijk met Hem zijn in het betalen van hun tiende en heffingen, en wel in die mate dat er geen schuren genoeg zullen zijn om de zegeningen in onder te brengen. Iedere eerlijke tiendebetaler kan getuigen dat de Heer zijn belofte nakomt.

Het grootse onderwijsprogramma van de kerk vordert gestaag. De training van leerlingen door middel van de seminaries en instituten wordt steeds verder uitgebreid. Aan het eind van het jaar telden het seminarie en het instituut 389.258 leerlingen.

gen. Degenen onder u die aan dit programma hebben deelgenomen kennen de grote waarde ervan. Wij sporen allen voor wie dit programma is bestemd aan om er hun voordeel mee te doen. Wij aarzelen niet om u te beloven dat uw kennis van het evangelie zal worden vergroot, uw geloof versterkt, en dat u waardevolle banden en vriendschappen zult ontwikkelen met gelijkgestemden.

Ik denk bij tijd en wijle na over het geloof dat nodig was voor het vertalen en de eerste druk van het Boek van Mormon. De eerste oplage van die eerste uitgave, die in maart 1830 van de drukpers kwam, telde 5000 exemplaren. In afgelopen jaren is het Boek van Mormon gedrukt in uitgaven van meer dan een miljoen exemplaren per jaar. Daarnaast wordt het boek in zijn geheel, of voor het overgrote deel, in zeventenzestig verschillende talen gedrukt.

Ik lees u deze woorden voor uit dit heilige boek:

„O, dat ik een engel ware, en mijn hartewens vervuld kreeg, dat ik mocht uitgaan en spreken als met de bazuin Gods, met een stem, die de aarde zou doen beven, en ieder volk bekering toeroepen!” (Alma 29:1.)

Die situatie hebben wij nog niet bereikt, maar we hebben wel een reusachtige stap in die richting genomen. Vele duizenden broeders in heel het land kunnen ons zowel zien als horen, dank zij de satellietzenders van de kerk, waardoor wij in staat zijn het woord des Heren te verkondigen aan onze leden van de oost- tot de westkust van ons land, en verder in Alaska en Hawai. Wij zijn steeds bezig om de reikwijdte van dit systeem verder uit te breiden.

En nu een ander onderwerp. Ik had destijds het voorrecht om de 150ste ring

van de kerk te presideren, die georganiseerd was in 1945, 115 jaar na de stichting van de kerk. Nu, minder dan veertig jaar later, telt de kerk 1.458 ringen, welhaast een vertiendubbeling van het aantal ringen in Zion. Er werden in 1983 378 nieuwe wijken en gemeente georganiseerd, hetgeen resulteerde in een totaal van welhaast 14.000 aan het eind van het jaar. Geen wonder dus dat wij zoveel nieuwe gebouwen moeten zetten, waarin de heiligen der laatste dagen de Heer kunnen aanbidden en onderwezen kunnen worden.

Alle zaken waarover ik tot nog toe heb gesproken zijn statistisch van aard. Voor het grootste deel kunnen zij ook tot de stoffelijke zaken worden gerekend. Maar er is een factor die nog belangrijker is en waar wij ons over buigen, en dat is de geestelijke kwaliteit van het leven van onze leden.

Wij weten dat een steeds toenemend aantal de avondmaalsvergadering bijwoont, alwaar zij hun verbonden met de Heer vernieuwen en de naam van Christus weer op zich nemen. Wij weten ook dat er meer gezinnen de gezinsavond houden en een gedeelte van de sabbat gezamenlijk doorbrengen om de wegen van de Heer te leren kennen. Er is aanleiding om te geloven dat steeds meer gezinnen gezamenlijk bidden. Wij zijn er ook van overtuigd dat steeds meer leden regelmatig de Schriften bestuderen en erdoor geïnspireerd worden.

In de afgelopen maanden heb ik het voorrecht gehad met drieënzestig broeders te spreken en hen te roepen als zedingspresident. Men kan zulke dingen niet meemaken zonder zich bewust te worden van het grote geloof in het hart van deze mensen. Mannen, vrouwen en kinderen zijn bereid, zodra de kerk dat

van hen vraagt, om het gerief van hun eigen woning, de omgang met hun vrienden en dierbaren, en hun werkkring te verlaten ten einde ergens anders in de wereld het evangelie van Jezus Christus te onderwijzen.

Broeders, het werk des Heren vordert even snel als wanneer dan ook in het verleden, en steeds sneller. Toen het Boek van Mormon vers van de pers was, voerspelden de onwetende critici dat het gauw in vergetelheid zou geraken. Toen de moeilijkheden in Kirtland alsmaar groter werden, zeiden de vijanden van de kerk dat het werk op niets uit zou lopen. Toen de heiligen uit Missouri verdreven werden, zeiden hun vervolgers dat de kerk binnenkort ter ziele zou zijn. Toen de profeet en zijn broer Hyrum omkwamen in Carthage, waren hun moordenaars ervan overtuigd dat ze daarmee een eind aan de kerk hadden gemaakt. Toen de huifkarren in februari 1846 de rivier overstaken en het winterse Iowa binnentrokken, zeiden de vijanden dat dit de nekslag

wou zijn. Toen de heiligen in deze eenzame vallei belandden, en de sprinkhanen hun gewassen oprvaten, dachten sommigen van hen zelfs dat dat wel het einde was.

Maar het werk is voorwaarts gegaan. Sinds zij georganiseerd werd in 1830, heeft de kerk geen enkele stap terug gedaan — en zal dat ook nooit doen. Zij is het werk van de Meester. Zij is de kerk van God. Het is zijn werk, dat in deze laatste dagen werd opgericht. Zij is de kleine steen, die zonder toedoen van mensenhanden losraakte van de berg en die voort zou rollen om de gehele aarde te vervullen. (Zie Daniël 2:44-45.) Moge God haar zegenen bij haar geweldige en gestadige voortgang.

En moge ieder van ons trouw worden bevonden bij het leveren van zijn aandeel in die voortgang, bid ik in alle nederigheid, onder het achterlaten van mijn getuigenis van de waarachtigheid en goddelijkheid van de kerk in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Bijzondere getuigen van Christus

*President Gordon B. Hinckley
Tweede raadgever in het Eerste Presidium*

Dit is een zeer bijzondere gebeurtenis. Het is april, lente op dit halfrond, de tijd waarop de gehele natuur weer ontluikt. Al gauw wordt het Pasen, de tijd dat de christelijke wereld de opstanding uit de doden van de Zoon van God gedenkt.

Wij, die in deze grote algemene conferentie van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zijn vergaderd, geven onze getuigenis aan de gehele wereld, dat Jezus de Christus is, de levende Zoon van de levende God; dat Hij op aarde is gekomen in het midden des tijds, als nakomeling van God; dat Hij de wegen van Palestina heeft bewandeld, de waarheden van het eeuwige evangelie heeft verkondigd, de zieken heeft genezen, de doden opgewekt, de blinden het gezicht heeft gegeven, en de alles-tebovengaande messiaanse boodschap van hoop heeft gebracht aan allen, die maar wilden luisteren; dat Hij door godde-

loze mannen werd gegrepen, veroordeeld, en gekruisigd op Golgota; dat Hij op de derde dag is verrezen, als eersteeling van hen die ontslapen zijn, die de dood heeft overwonnen, de Meester van het eeuwig leven; dat in Adam allen zullen sterven, zo ook in Christus allen levend gemaakt zullen worden (zie 1 Korintiërs 15:22); dat Hij en de Vader, de grote Elohim, aan de jonge Joseph Smith zijn verschenen in het voorjaar van 1820, en daarmee de bedeling van de volheid der tijden heeft ingeluid; dat Hij aan het hoofd van deze kerk staat, die zijn naam draagt; dat in vervulling van de profetie van Jesaja, de heerschappij op zijn schouder rust, en men Hem „Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst” noemt.

Ik geef mijn plechtig getuigenis van Hem en van zijn unieke en bijzondere plaats in het plan van eeuwige zaligheid

van God, onze Eeuwige Vader. Ik geef u mijn getuigenis van deze dingen door de macht en het gezag van het heilige apostelschap, dat op mij rust.

Als de Geest mij wil leiden, wil ik deze morgen graag iets over dit heerlijke en heilige ambt in het heilige priesterschap, het ambt van apostel, zeggen.

Gisteren hebben we onze steunverleende stem gegeven aan twee broeders in deze heilige roeping, en daarmee werd de Raad van de Twaalf Apostelen weer voltallig. Ik wil u mijn getuigenis geven, dat zij door de geest van profetie en openbaring zijn gekozen en geroepen. Er is veel gebed geweest aangaande deze zaak. Er heeft een gesprek hierover plaatsgevonden met president Spencer Kimball, de profeet van de Heer, en een duidelijke uitspraak van hem, want dat is zijn voorrecht in deze aangelegenheden. Er kwam een duidelijke indruk, een niet te miskennen gevoel, wat ik zo vrij ben de in-fluistering van de Heilige Geest te noemen, aangaande wie er gekozen moesten worden voor deze hoogst-belangrijke en heilige verantwoordelijkheid. Zij, die gekozen zijn, zijn mensen met ervaring in de wereld en in de kerk. Het zijn mannen die het nodige hebben bereikt in hun respectievelijke beroepen, die eerbewijs hebben ontvangen van hun collega's en van velen, die hen van nabij of op afstand hebben bewonderd. Maar dit is niet de reden waarom zij gekozen werden.

Hun dienstvaardigheid in de kerk is vermeldenswaardig. Zij zijn beiden sinds hun jeugd getrouw en actief geweest. Zij hebben beiden in een ringpresidium gediend. Elk heeft als regionaal vertegenwoordiger gediend. Zij zijn in vele capaciteiten voor de kerk werkzaam geweest, en hebben zich in elke functie uitstekend

van hun taak gekweten. Maar dit is niet de reden waarom zij geroepen zijn.

Zij werden geroepen omdat de Heer hen in dit ambt wilde hebben als mannen die een getuigenis hebben van zijn goddelijkheid, en die hebben getuigd van zijn wezenheid en dit zullen blijven doen.

Elk van hen heeft een groot geloof. Nadat zij geordend zijn tot het heilige apostelschap en als leden van de Raad van de Twaalf zijn aangesteld, wordt er van hen verwacht, dat ze zich voorname-lijk aan de evangeliebediening zullen wijden. Zij zullen de verantwoordelijkheid om als bijzondere getuigen van de naam van Christus in de gehele wereld te staan, boven al het andere moeten plaatsen.

Sommigen zullen zich afvragen waarom de kerk juist deze bekwame mannen, die in hun beroep zoveel goeds kunnen doen, geroepen heeft. Dat weet ik niet. De kerk heeft dat niet gedaan. Liever, de Heer heeft duidelijk gemaakt, dat dit de mannen zijn die als zijn getuigen moeten dienen. Er zijn anderen, die daarvoor zijn opgeleid en net zo bevoegd, die kunnen voortzetten wat zij gedaan hebben. Deze twee hebben nu een bijzondere en unieke roeping ontvangen, waar de Heer, in zijn grote wijsheid, hen toe heeft geroepen.

Evenals met ons allen, zijn het mannen, die menselijk zijn. Zij hebben hun sterke en hun zwakke kanten. Maar van nu af aan, voor de rest van hun leven, zo lang zij getrouw blijven, moet hun voor-naamste bezigheid de bevordering van het werk van God op aarde zijn. Zij moeten zich met het welzijn van de kinderen van onze Vader bezig houden, zowel binnen als buiten de kerk. Zij moeten alles doen wat ze maar kunnen om hen die treuren te troosten, om kracht te geven aan hen die zwak zijn, om hen die versagen te bemoedigen, om de vriendelozen

te helpen, om de armen te koesteren, de zieken te zegenen, om getuigenis af te leggen, niet uit geloof, maar uit een zekere kennis, van de Zoon van God, hun Vriend and Meester, wiens dienaren zij zijn.

Het is mij altijd merkwaardig voorgekomen, dat het ambt van apostel niet in andere christelijke kerken wordt gevonden, hoewel de Heer twaalf apostelen koos om Hem bij te staan in de evangeliebediening en om die na zijn dood voort te zetten, en Paulus, die zelf een apostel was, duidelijk stelde, dat de kerk op het fundament van de apostelen en profeten gebouwd moet zijn, terwijl Jezus zelf de hoeksteen is (zie Efeziërs 2:20).

Noch wordt het ambt van zeventig in andere kerken gevonden, waartoe een

aantal mannen op deze conferentie zijn geroepen. Dit is eveneens een ambt, dat de verantwoording van het uitdragen van een apostolische getuigenis in de naam van Christus met zich meebrengt.

Het woord apostel komt van het Grieks en betekent letterlijk „Godsgezant.” Als die definite als volgt zou luiden: „Godsgezant met een zeker gezag en een zekere verantwoordelijkheid” zou dat de roeping, zoals die gegeven werd toen de Heer op aarde wandelde, en zoals die hersteld werd, op juiste wijze beschrijven.

Lucas schrijft over de Meester: „dat Hij naar het gebergte ging om te bidden, en Hij bracht de nacht door in gebed tot God. En toen het dag geworden was, riep Hij zijn discipelen tot Zich en koos er twaalf

President Spencer W. Kimball (midden) paart zijn stem met de vergadering in een tussenlofzang. Links van hem president Gordon B. Hinckley, tweede raadgever in het Eerste Presidium. Rechts van hem zijn privé-secretaris D. Arthur Haycock.

uit, die hij ook apostelen noemde." (Lucas 6:12-13)

Ik vind het van belang, dat de Heer degenen, die naast Hem zouden wandelen koos, nadat Hij de hele nacht over die zaak had gebeden.

Matteüs zegt: „En Hij riep zijn twaalf discipelen tot zich en gaf hun macht over onreine geesten, om die uit te drijven en om alle ziekte en kwaal te genezen . . .

Deze twaalf heeft Jezus uitgezonden en Hij gebod hun, zeggende:

Gaat en predikt en zegt: Het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen.

Geneest zieken, wekt doden op, drijf boze geesten uit. Om niet hebt gij het ontvangen, geeft het om niet.

Want gij zijt het niet die spreekt, doch het is de Geest uws Vaders, die in u spreekt. (Matteüs 10: 1, 5, 7, 8, 20.)

Ditzelfde apostelambt werd op aarde hersteld, toen de kerk in deze bedeling weer op aarde werd gevestigd. In een openbaring over de organisatie van de kerk, die in april 1830 werd ontvangen, werd over Joseph Smith gesproken als een man, „die van Godswege werd geroepen en tot apostel van Jezus Christus werd geordend, om de eerste ouderling van deze kerk te zijn;

„En aan Oliver Cowdery . . . die eveneens van God werd geroepen, een apostel van Jezus Christus, om de tweede ouderling van de kerk te zijn.” (Leer en Verbonden 20:2-3)

Brigham Young verhaalt de interessante omstandigheden, die met de organisatie van het eerste Quorum der Twaalf in deze bedeling gepaard gingen. In 1834 reisde een groep algemene autoriteiten, van Ohio naar Missouri om hun medewerkers daar bij te staan, om daarna weer terug te keren naar Ohio. Het was een lange, moeilijke reis, het grootste gedeelte

te voet. Het was een tijd van ernstige beproeving. Brigham Young zei:

„Toen we uit Missouri terugkwamen, zongen mijn broer Joseph Young en ik op een bijeenkomst na eerst te hebben gesproken; toen de bijeenkomst voorbij was, zei broeder Joseph Smith: 'Kom, ga met me mee naar mijn huis.' We gingen met hem mee, zongen en hadden ook een lang gesprek met hem. Het was toen dat hij het onderwerp van de Twaalf en de Zeventig ter berde bracht, en ik er voor het eerst mee geconfronteerd werd. Hij zei: 'Broeders, ik ga twaalf apostelen roepen. Ik denk dat we spoedig bij elkaar zullen komen om twaalf apostelen en een quorum van zeventig te kiezen uit hen, die naar Zion zijn geweest' . . . In 1835, eind januari of begin februari, hielden we dagelijks onze vergaderingen, en broeder Joseph stelde toen twaalf apostelen voor. Hij had een openbaring gekregen toen we voor hem zongen. Zij, die hem goed kenden, wisten wanneer de Geest van openbaring op hem rustte, want zijn gezicht kreeg een uitdrukking, die hem heel eigen was. Hij predikte met de Geest van openbaring, en onderwees in de raad met de Geest, en zij, die hem goed kenden, konden dat onmiddellijk zien, want bij zo'n gelegenheid kwam er een helderheid en glans op zijn gezicht.” (*Journal of Discourses* 9:89)

De drie getuigen van het Boek van Mormon — Oliver Cowdery, David Whitmer en Martin Harris — werd de verantwoording gegeven de eerste leden van de Twaalf in deze bedeling te benoemen. Toen ze gekozen waren, kwamen ze op 27 februari 1835 in Kirtland in vergadering bijeen. Oliver Cowdery diende in die vergadering als secretaris en schreef het volgende in zijn notulen:

„President Smith bracht de volgende

vraag naar voren: Hoe belangrijk is de roeping van de Twaalf, en hoe verschilt deze van andere roepingen of ambtenaren in de Kerk?

„Nadat de vraag . . . was besproken, gaf Joseph Smith jr. het volgende besluit:

„Zij zijn de Twaalf Apostelen, die tot het ambt van de reizende hoge raad zijn geroepen, en de gemeenten der heiligen onder de niet-joden presideren, waar er geen presidium is gevestigd: en zij reizen en prediken onder de niet-joden totdat de Heer hun gebiedt tot de joden te gaan. Ze dragen de sleutels van deze bediening om de deur van het koninkrijk des hemels voor alle naties te openen en het evangelie aan ieder schepsel te prediken. Dit is de macht, het gezag en de kracht van hun apostelschap.” (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 63.)

in aanvullende openbaringen staat aangegeven, dat zij moeten werken onder leiding van het Eerste Presidium en uitgaan als „bijzondere getuigen van de naam van Christus in de ganze wereld.” (Leer en Verbonden 107:23.)

Wanneer zij assistentie nodig hebben in deze opdracht moeten ze een beroep doen op de zeventig en dan op anderen zoals de omstandigheden dat voorschrijven.

Sinds de oorsprong van deze bedeling zijn er 84 mannen geweest, die als lid van de Raad der Twaalf hebben gediend. De ouderlingen Oaks en Nelson worden de 85ste en 86ste apostel, die aldus zijn gekozen en zullen worden geordend en aangesteld. Groot en heilig is hun roeping. Ik, die 20 jaar als lid van dat unieke en opmerkelijke quorum heeft gediend, geef mijn getuigenis van hun broederschap, hun toewijding, hun geloof, hun ijver, en van het vele werk dat zij verzetten ter bevordering van het Koninkrijk Gods.

Indien u mij toestaat wil ik graag mijn waardering voor hen uitspreken. Het is nu al bijna drie jaar geleden dat ik door president Kimball geroepen werd als raadgever in het Eerste Presidium van de kerk. Gedurende een aanzienlijke deel van die periode heb ik nederig getracht een grote en ontzaglijke verantwoordelijkheid te dragen. Ik meen nu iets te weten van eenzaamheid, zorgen en diepe betrokkenheid. Ik heb ernstig om leiding en kracht gebeden. Ik heb een beroep gedaan op mijn geliefde broeders van de Raad der Twaalf, en zij hebben vrij en gul hun steun, hulp en raad gegeven.

Er is een grote eenheid in het Eerste Presidium van de Kerk. Er is een grote eenheid tussen het Presidium en de Twaalf, volmaakte eenheid. Er is een grote eenheid onder de leden van het Eerste Quorum van de Zeventig en de Presiderende Bisschop. Ik ben enigszins op de hoogte van de geschiedenis van de kerk, en aarzel niet te zeggen, dat er nog nooit een grotere eenheid in de leidinggevende raden en de verhoudingen van deze raden voor elkaar is dan vandaag.

Ik heb deze broeders lief. Elk van hen is loyaal. Zij geven alle steun. Zonder aarzelen staan ze klaar als er een beroep op hen wordt gedaan, ongeacht of het gelegen komt of niet. Zij zijn ware discipelen van de Heer Jezus Christus. Thans zijn er weer twaalf apostelen. het quorum is weer voltallig. Met het overlijden van de broeders LeGrand Richards en Mark E. Petersen zijn er twee fijne, opmerkelijke mannen weggevallen. Twee fijne, opmerkelijke mannen zijn geroepen om hun plaats in te nemen, geroepen onder leiding van de Heer, en gesteund door het geloof van de leden van der kerk.

Het werk gaat door met majesteit en kracht. Het koninkrijk groeit gestaag. Het

getuigenis in het hart van de leden van de kerk over de gehele wereld wordt steeds sterker. Hierin ligt de grote kracht van dit koninkrijk. Het is de persoonlijke, roestvastte overtuiging, die in het hart van miljoenen heiligen der laatste dagen wordt gevonden, die zijn verspreid over vele landen en vele verschillende talen spreken. Elk vormt een onderdeel van een grote gemeenschap van gelovigen. Elk getrouw lid weet dat God onze Eeuwige Vader leeft. Elk weet dat Jezus de Christus is, de Verlosser en Zaligmaker van het mensdom. Zij kennen deze grote treffende waarheden vanwege de kracht van de Heilige Geest, die hun een persoonlijke getuigenis geeft.

God zij dank voor het wonder van Zijn werk en voor de mysterieuze en bepaalde wijze waarop het voortgaat. Ik geef uitdrukking aan mijn oprechte waardering, niet alleen voor de steun van de algeme-

ne autoriteiten, maar ook van een groot aantal heiligen der laatste dagen, over de gehele wereld. Ik heb de kracht van hun gebeden gevoeld. Ik ben me bewust van uw steunverlenende handen en harten. Ik dank u oprecht voor de wijze waarop u werkt, onzelfzuchtig en met een groot en ontroerend geloof, om het werk van God te bevorderen en voor uw hulp bij het tot stand brengen van zijn eeuwig doel voor zijn zonen en dochters.

Moge God elk van u zegenen, waar u zich ook bevindt. Moge uw geloof steeds sterker worden als u van de bron van eeuwige waarheid drinkt. Moge u ook stoffelijk gezegend worden als u eerlijk met de Heer wandelt en Zijn koninkrijk steunt. Moge de vrede van Christus in uw hart en huis wonen, bid ik nederig in zijn heilige naam, zelfs de naam van Jezus Christus. Amen. □

Geroepen tot het heilig apostelschap

*Ouderling Russell M. Nelson
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

De zaterdag van de aprilconferentie van het jaar 1984 staat al jaren lang op onze kalender omringd, want ik leefde er naartoe, dat voor de eerste keer in mijn leven, onze enige zoon oud genoeg zou zijn om samen met mij de algemene priesterschapsvergadering bij te wonen. Gisteravond was het dan eindelijk zover. Broeders en zusters, wij konden niet bevroeden dat dat ook de dag zou zijn waarop mijn naam zou worden voorgesteld als lid van het Quorum der Twaalf.

Aangezien wij het niet wisten, wisten onze kinderen het evenmin. Onze getrouwde dochters belden ons tussen de bijeenkomsten op. Eén daarvan, die een baby verwachtte, zei: „Papa, ik ben zó geschrokken van het nieuws — ik geloof dat de baby komt”.

En zo was het ook.

Dus, president Hinckley, komt uw bekendmaking van het Eerste Presidium de eer toe aan die gebeurtenis te hebben bijgedragen: ons tweeëntwintigste klein-

kind is gisterenavond veilig geboren! Er zijn van allerlei gevoelens bij mij opgekomen sinds ik de roeping ontving die mijn leven zal veranderen. Het eerste gevoel is dat van persoonlijke ontoereikendheid, een gevoel dat nogeens versterkt wordt wanneer ik denk aan de weergaloze kracht van ouderling LeGrand Richards en ouderling Mark E. Petersen, van wiens afwezigheid wij ons ten zeerste bewust zijn. Zij waren voor mij niet alleen zeer gewaardeerde leiders, maar ook goede vrienden. Wanneer ik dan om mij heen kijk en de kracht zie van hen die beter zijn toegerust en bekwaam zijn dan ik, voel ik mij werkelijk verootmoedigd door deze roeping.

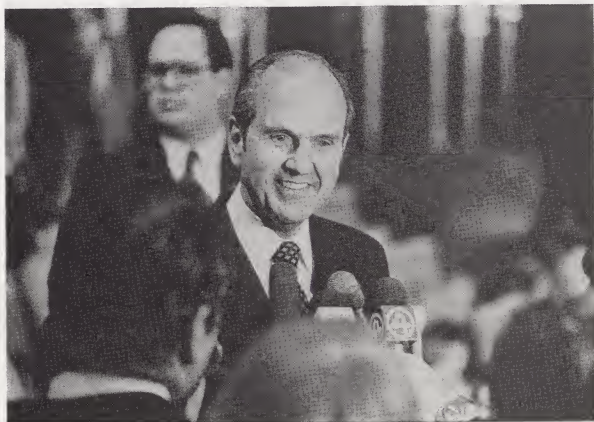
Gelukkig worden deze gevoelens overschaduwd door gevoelens van geloof, daar ik weet dat Nephi's woorden wáár zijn: „Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen, want ik weet, dat de Heer geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor

hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt." (1 Nephi 3:7.) Mijn geloof in de Heer en in zijn profeten is onvoorwaardelijk. Ik heb geleerd geen vraagtekens maar uitroepetekens te zetten wanneer roepingen door de geïnspireerde kanalen van het priesterschapsbestuur worden uitgevaardigd.

Een twintigtal jaren geleden kregen twee leden van het Quorum der Twaalf opdracht een nieuwe president te kiezen voor de Ring Bonneville, waar wij woonden. Het waren ouderling Spencer W. Kimball en ouderling LeGrand Richards. De roeping werd aan mij uitgevaardigd. En nu zal ik tot apostel worden geordend door president Spencer W. Kimball, ten einde de plaats in te nemen die is opengevallen door het heengaan van ouderling LeGrand Richards.

Uit het diepste van mijn ziel wellen er gevoelens van verbondenheid op. Mijn lieve vrouw, Dantzel, en ik sloten meer dan achtendertig jaar geleden onze verbonden in de tempel van de Heer om ons leven te wijden aan de dienst des Heren. Vandaag bevestig ik wederom die belofte om alles wat ik heb te geven voor de opbouw van het koninkrijk Gods op aarde. Bij het aanvaarden van deze roeping, in het besef dat er uitdagingen, opdrachten en sleutels zullen worden gegeven en dat er ook beproevingen zullen komen, be loof ik u mijzelf, mijn kracht en mijn alles daarvoor aan te wenden.

Gevoelens van dankbaarheid komen bij mij op wanneer ik denk aan de goedheid van mijn ouders en aan alle acht mijn overgrootouders, pioniers die tot de kerk werden bekeerd in de dichtbevolkte landen van Europa. Alle acht emigreerde uit-

Ouderling Russell M. Nelson, pasgeroepen lid van het Quorum der Twaalf.

eindelijk naar het plaatsje Ephraim (Utah). Ik weet dat zij de gebeurtenissen van deze dag volgen vanuit hun celestiale vensters.

Aan mijn lieve Dantzel spreek ik mijn dank en mijn liefde uit. Zij is de bron van de koesterende liefde die er in ons gezin heerst. De offers die zij heeft gebracht om onze tien heerlijke kinderen in de wereld te brengen, ze op te voeden en te onderwijzen, terwijl ze mij zonder ooit te klagen in mijn werkzaamheden voor de kerk en mijn beroep heeft gesteund, zijn kolossaal. Wij houden van onze acht schoonzoons alsof het onze eigen kinderen zijn en we zijn zo innig dankbaar voor de onverbroken keten tempelhuwelijken waarmee zij voor eeuwig met ons verbonden zijn. Ook voor de dierbare kleinkinderen die reeds hier zijn en voor de anderen die op weg zijn, willen we onze dankbaarheid uitspreken.

Hoewel ik heet tot u te komen vanuit de wetenschappelijke wereld van de chirur-

gie en de medicijnen, ben ik in wezen uit de strenge discipline van de wet gesmeed — niet de wetten van mensen, zoals die door onze broeders de rechtsgeleerden worden geleerd, maar de eeuwige en onveranderlijke wetten van onze goddelijke Schepper. De onomstotelijkheid van de goddelijke wet wordt de chirurg al gauw duidelijk. Hij weet dat hoop en verlangen soms slechts een machteloze façade zijn. De verlangde zegeningen kunnen alleen op voorwaarde van gehoorzaamheid aan de goddelijke wet worden verkregen en op geen andere manier. Mijn leven is tot nog toe geconcentreerd geweest op het leren kennen van die wetten. Slechts naarmate de wetten geleerd worden en vervolgens gehoorzaamd, kunnen de zegeningen waarnaar wij verlangen worden verdiend. Wat dat betreft zal er weinig verschil zijn tussen mijn activiteiten uit het verleden en die van de toekomst. De eindeloze wetten van de Heer zijn de leerstellingen die door

zijn apostelen onderwezen worden. Ik ben mijn collega-medici dankbaar die mij hebben toegestaan dat ik hen bijstond in de zorg voor hun patiënten en die nu hun zorg voort zullen zetten. Hun onbaatzuchtig dienstbetoon voldoet aan de twee grote geboden, om God en zijn naaste lief te hebben. Zij hebben geleerd dat men het meeste houdt van hem die het meeste dient.

Ik steun de dienstknechten des Heren, van Jesaja en Ezechiël tot Joseph Smith en Spencer W. Kimball. Ik ben uitermate dankbaar voor het vertrouwen dat zij in mij stellen. Ik getuig van mijn liefde voor hen en voor de hele mensheid die zij dienen.

Welnu, ik ben er volledig van doordrongen dat de roeping van het heilige apostelschap wil zeggen tot de wereld getuigen van de goddelijkheid van de Heer Jezus Christus. Ik weet dat er buiten Hem geen zaligheid is! Zoals de engel tegen koning Benjamin zei: „Zaligheid was, is, en zal komen in en door het zoenoffer van Christus, de Almachtige Here.” (Mosiah 3:18,)

De profeet Joseph Smith werd gevraagd: „Wat zijn de eerste beginselen van uw geloof?” Hij antwoordde: „De eerste beginselen van ons geloof zijn de getuigenissen van de apostelen en profeten aangaande Jezus Christus, dat Hij stierf, begraven werd en op de derde dag weer opstond en ten hemel voer; en alle andere zaken die betrekking hebben op ons geloof zijn slechts toevoegsels.” (*History of the Church*, deel 3, blz. 30.)

De *schepping* van de aarde en alles wat erop leeft, de noodzakelijke *val* waardoor de mensen konden zijn, en de *verzoening* van de Heer, zijn drie fundamentele onderdelen van Gods eeuwige plan. Zonder het zoenoffer zou er geen onster-

„Ik ben uit de strenge discipline van de wet gesmeed — niet de wetten van mensen, . . . maar de eeuwige en onveranderlijke wetten van onze goddelijke Schepper. De onomstotelijkheid van de goddelijke wet wordt de chirurg al gauw duidelijk.”

felijkheid of eeuwig leven zijn. Zijn boodschap is het herstelde evangelie van Jezus Christus, dat bediend wordt door de kerk die zijn naam draagt. Hij bestuurt de aangelegenheden van zijn kerk door de macht van het priesterschap en door openbaring uit de mond van profeten die zijn leer verkondigen aan alle mensen op aarde.

Het getuigenis dat ik geef is slechts een echo van de klinkende getuigenissen van de vierentachtig mannen die geroepen zijn tot het Quorum der Twaalf sinds het voorjaar van het jaar 1820. Ik weet dat God de Vader en zijn Zoon verschenen zijn om deze laatste grote bedeling van eeuwige waarheid in te luiden. Ik getuig dat wij van het huis Israël zijn, en met name van de stam van Jozef, die het geboorterecht bezit en de onherroepelijke verantwoordelijkheid draagt om de wereld voor te bereiden op de wederkomst van de Heiland. En dan zullen uiteindelijk ontelbare menigten onder alle naties, geslachten, talen en volken verkondigen dat Jezus de Christus is, de Zoon van de levende God. Aldus getuig ik plechtig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

„Ik heb de zusters van de kerk lief”

Barbara W. Winder

Algemeen presidente van de zustershulpvereniging

Dit is een ontzagwekkend gebeuren voor mij. Het is altijd al een groot voorrecht om een algemene conferentie van de kerk bij te wonen en met elkaar te vergaderen in de tabernakel, maar het grijpt me bijzonder aan dat ik hier mag zijn in de aanwezigheid van de profeet, te meer daar wij weten dat zijn gezondheid hem niet altijd heeft toegestaan om bij ons te zijn. Te mogen luisteren naar de woorden van deze grote leiders heeft mij ten zeerste ontroerd — ik ben u daar zeer dankbaar voor. Ik heb vanochtend zo genoten van de toespraak van president Hinckley, waarin hij zijn getuigenis gaf!

Ik weet dat het meer is geweest dan een vliegreis die mijn man, president Richard Winder, en mij op dit punt heeft doen aanlanden. Mijn man is de afgelopen tijd president geweest van het Zendingengebied San Diego Californië en wij moesten stilletjes vertrekken om dit weekend de algemene conferentie hier bij te kunnen wonen. Ik heb een getuige-

nis van de openbaringen en de inspiratie die de Heer ons geeft. Ondanks de gevoelens van ontoereikendheid, weet ik dat de Heer zijn kinderen inderdaad helpt en ervoor zorgt dat zijn werk vordert.

Ja, ik ben diezelfde zuster Winder, beste zendingen en zendingzusters in San Diego, die nog geen week geleden bij u was en u herinnerde aan de vaardigheden die u door uw moeders geleerd zijn; zorgen voor een mooi wit en gestreken overhemd met alle knoopjes eraan, altijd uw standaardwerken bij u hebben. Ik heb zelfs het kleine witte handboekje nog bij me. Ja, ik ben diezelfde zuster Winder. En twee korte jaartjes daarvoor was ik dezelfde zuster Winder die in de raadsvergaderingen bijeenkwam met de fijne zusters die u gisteren hoorde spreken. Ik werd door hen onderwezen, alsmede door hun besturen en raadgeefsters en velen van hen zijn niet alleen mijn leraressen, maar ook hele lieve vriendinnen. Ik ben hen — en ook de vele fijne broeders

met wie ik heb mogen dienen en die mij hebben onderwezen — zeer dankbaar. Ik heb de allergrootste waardering voor u.

Wij vrouwen staan onder de leiding van de priesterschap. Ik voel dat mij is geleerd door hen die aan die leiding gehoor hebben gegeven, om de vrouwen van deze tijd door moeilijke tijden heen te helpen, zozeer dat zij warme echtgenoten en moeders, trouwe leden van het koninkrijk van de Heer en waardevolle leden van de maatschappij zijn. Dat zijn de sterke punten die de vrouwen van de kerk gegeven zijn om zich op te concentreren.

Ik wil vandaag ook graag mijn dankbaarheid uitspreken aan mijn ouders en schoonouders voor hun onderwijzen van rechtvaardige beginselen en het waardige voorbeeld dat zij ons gegeven hebben. De landingsbaan waarop wij landden was wel heel hard, maar het gaf niet, want daar stonden onze vier kinderen en hun wederhelft en onze heerlijke kleinkinderen om ons te laten merken dat dit thuis is. Wat ben ik hun dankbaar voor hun steun.

Ik wil ook mijn dankbaarheid kenbaar maken aan de man met wie ik dertig jaar lang samen heb gediend in de zoete banden van het huwelijk. We zijn destijds getrouwd in de Salt Lake tempel, waar wij verzegeld werden door president Harold B. Lee. Ook wij hebben toezeggingen gedaan en hebben samen in harmonie gediend, één van zin en elkander steunend door alle jaren en kerkelijke roepingen en opdrachten heen. Ik heb daarbij moeten denken aan de woorden van Paulus, toen hij de kerk vermaande om eensgezind te dienen en leerde dat alle delen moeten werken voor het welzijn van het geheel. Zo moeten wij ook in het huwelijk en in het gezin gezamenlijk werken. Ik vind dat we gisteren zo prachtig zijn onderwezen.

Ik heb de zusters van de kerk lief en ik

zou een klein beetje willen aanhalen uit die prachtige priesterschapsafdeling van de Leer en Verbonden, afdeling 84. Er staat dat voor het lichaam elke ledemaat nodig is, opdat alles te zamen moge worden opgebouwd, opdat het stelsel volmaakt moge worden gehouden. Zoals Paulus de leden voorhield, zijn de leden van de kerk van de Heer in deze tijd gevraagd zich evenzeer om het welzijn van elkaar te bekommeren als voor hun eigen welzijn.

Ik heb de zusters van de kerk dus lief en ben mij bewust van de waarde van ieder van hen. Ik wil zo graag dat we één zijn, één met de priesterschap in het dienen van onze naaste, het opbouwen van het koninkrijk Gods in deze tijd en het verbreden van de vreugde van het evangelie aan hen die er behoefte aan hebben. Dit is zijn koninkrijk. Wij hebben een grote verantwoordelijkheid om het met anderen te delen. Ik weet dat God leeft en van ons houdt. Dit is het getuigenis dat ik bij u achterlaat en ik beloof u mijn dienstbetoon, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De eenvoud van evangeliewaarheden

*Robert L. Simpson
van het Eerste Quorum van Zeventig*

Toen ik als jonge zending diende onder president Matthew Cowley, die later tot apostel werd geordend, werd op krachtige wijze het onderwerp dat ik vanmorgen wil behandelen aan mij opgedrongen. Hij onderwees ons bij herhaling dat het evangelie van Jezus Christus eenvoudig en prachtig is.

De waarheid van deze verklaring werd mij weer duidelijk toen enige familieleden en vrienden in dit voorjaar het voorrecht genoten om te wandelen waar Jezus gelopen had.

Wij verwonderden ons over de oude stad Jeruzalem. De herders hoedden nog steeds de schapen nabij Betlehem. We wandelden op dezelfde paden op de Olijfberg. Op onze reis noordwaarts bewonderden wij het vreedzame Galilea. Wat hier ongeveer tweeduizend jaar geleden gebeurde kreeg plotseling een nieuwe en diepere betekenis voor ons, terwijl we telkens pauzeerden en we de toepasselijke passages uit de Bijbel met betrekking tot

de gebeurtenissen op de verschillende historische plaatsen lazen, herlazen en overwogen.

We voelden de realiteit van het „levende water” waarvan hij sprak met de vrouw van Samaria. (Zie Johannes 4:10.)

Tranen vloeiden, toen wij in Getsemane dachten aan de onsterfelijke woorden:

„Vader . . . neem deze beker van Mij weg; doch niet mijn wil, maar de uwe geschiede!” (Lucas 22:42.)

Evenals de eenvoudige maar diepzinnige lering op Golgota: „Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.” (Lucas 23:34.)

Toen wij bij het prachtige en vreedzame Galilea stonden herinnerden wij ons zijn eenvoudige maar unieke uitnodiging tot hen die Hij riep: „Komt achter Mij en Ik zal u vissers van mensen maken.” (Matteüs 4:19.)

Dat waren de woorden van de grootste Leraar aller tijden. Hij die de reine en eenvoudige waarheid onderwees in nederige

eenvoud. De herinnering aan deze grote leerstellingen van de Heiland in Israël versterkten ons.

Hoe eenvoudig en rein zijn de leringen die Hij ons gaf. En ook de apostel Paulus was dezelfde mening toegedaan toen hij de heiligen in Korinte schreef „want God is geen God van wanorde, maar van vrede.” (1 Korintiërs 14:33.)

Jacobus zei het op een andere manier: „Maar de wijsheid van boven is vooreerst rein, vervolgens vreedzaam, vriendelijk, gezeglijk en vol van ontferming . . .” (Jakobus 3:17.)

President Cowley had zeker gelijk. Het evangelie van Jezus Christus is eenvoudig en prachtig. Zelfs zo eenvoudig dat een kind van het jeugdwerk een goed begrip van het evangelie kan hebben tegen de tijd dat het acht jaar oud is en het voorrecht heeft om gedoopt te worden. De belangrijkste leringen van de Heiland concentreren zich op het geloof van kinderen.

Denk aan wat geschreven is in Matteüs, toen de discipelen Hem vroegen: „Wie is wel de grootste in het Koninkrijk der hemelen?” (Ik kan me voorstellen, hoe Hij teder het kleine kind op zijn knie zette om meer nadruk te leggen op hetgeen Hij hen op dit moment onderwees.) Toen antwoordde Hij hen „Voorwaar, Ik zeg u; wanneer gij u niet bekeert en wordt als de kinderen, zult gij het Koninkrijk der hemelen voorzeker niet binnengaan. Wie nu zichzelf gering zal achten als dit kind, die is de grootste in het Koninkrijk der hemelen.” (Matteüs 18:1-4;)

Toen Hij zijn discipelen antwoordde, doelde de Heiland zonder enige twijfel op het grote en oprechte geloof van een kind.

Het zou misschien goed zijn als we alleen maar aandacht schonken aan het

gebed van onze kinderen. Toen ons dochtertje Christine nog klein was, kreeg zij geregeld haar beurt voor het uitspreken van het dagelijks gezinsgebed. Vanzelfsprekend baden we steeds voor gezondheid (health). Zij had echter moeite met dat woord en bad steeds voor rijkdom (wealth).

Ik vond dat allang goed, maar onze Hemelse Vader wist wat zij bedoelde en we zijn ook nooit rijk geworden.

De wijze en edele profeet en leraar koning Benjamin leerde zijn volk om de natuurlijke mens weg te cijferen en om door het zoenoffer van Christus de Heer een heilige te worden.

Hij voegde eraan toe dat we gelijk een kind moesten worden, nederig, zachtmoedig, geduldig, liefdevol en behulpzaam om ons te kunnen onderwerpen aan alle dingen, evenals een kind zich aan zijn vader onderwerpt.

Er is ons altijd geleerd, dat het evangelie van Jezus Christus alle waarheid omvat, waar deze ook gevonden wordt. Dit is ook het geval met wetenschappelijke waarheden. Ik ben altijd erg onder de indruk geweest van de eenvoud van waarheden op chemisch gebied en andere wetenschappen. Daar is bijvoorbeeld de eenvoudige uitdrukking H_2O voor water, twee moleculen waterstof en een molecuul zuurstof. Einsteins beroemde relativiteitstheorie uitgedrukt in „E is gelijk aan MC kwadraat” is eveneens betoverend. Het schijnt dat, hoe dichter wij de basis van een waar en zuiver grondbeginsel benaderen, des te eenvoudiger deze wordt.

Het beste voorbeeld op het gebied van godsdienstige waarheid, is misschien wel deze dikwijls aangehaalde tekst uit de Parel van Grote Waarde:

„Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.” (Mozes 1:39.)

Stel u voor, het gehele plan van zaligheid, uitgedrukt in niet meer dan 22 woorden.

Ik vind dat geweldig, want het is waar. Deze uitdrukking is fundamenteel, en begrijpelijk voor iedereen. Het is niet oppervlakkig en het stelt een doel dat door iedereen bereikt kan worden. Alle kinderen van onze Hemelse Vader zijn kandidaten voor verhoging en door ons succes verheerlijken wij God.

De meeste eeuwige waarheden zijn zo eenvoudig uitgedrukt dat niemand ze verkeerd kan opvatten, enkelen daargelaten, zoals in de tijd van Jacob, die het duidelijke woord verachtten en de profeten doodden; en trachtten te vinden wat zij niet konden verstaan”. (Zie Jakob 4:14.)

Denk even na over de volgende, in het kort weergegeven, eenvoudige evangeliewaarheden:

Het betalen van tiende en offerande zal de vensters der hemel voor u openen. (Zie Maleachi 3:10.)

Het naleven van het woord van wijsheid brengt u gezondheid, wijsheid en welvaart. (Zie Leer en Verbonden 89.)

Het bekennen en het nalaten van zonden geeft volledige bekering aan allen die gewillig zijn. (Zie Leer en Verbonden 58:43.)

„Is er iemand bij u ziek? Laat hij dan de oudsten der gemeente tot zich roepen” (zie Jakobus 5:14).

De celestiale heerlijkheid is de beloning voor allen, die zich bekeren, gedoopt worden en in het geloof volharden. (Zie Leer en Verbonden 18:22.)

En zoals Paulus zo duidelijk en eenvoudig onderwijst: „Eén Here, één geloof en één doop.” (Efeziërs 4:5.)

Er is niets dat deze eenvoudige waarheden heeft kunnen veranderen.

En tenslotte, mijn meest geliefde uitspraak: „En de waarheid zal u vrijmaken.” (Johannes 8:32.)

Iedereen wil vrij zijn, vrij van schuld, vrij van egoïsme, vrij van de banden van

„Ons begrip en onze uitleg van de waarheid kan altijd eenvoudig en prachtig zijn.”

slechte gewoonten, ja, zelfs politieke vrijheid is mogelijk door Gods plan van eenvoudige waarheid.

Natuurlijk zou al hetgeen ik aangehaald heb over eenvoud en duidelijkheid zinloos zijn, als het geen vreugde en voldoening voor de mens zou voortbrengen.

Hoe vreugdevol is het aanschouwen van pasgedoopte leden die de geest ontvangen hebben en te zien hoe zij door het gehoorzamen van eenvoudige wetten en leringen hun zegeningen ontvangen. Dit is vooral duidelijk te zien in de gebieden van de wereld waar de kerk nog in de kinderschoenen staat.

Ik wilde dat ik u kon meenemen naar

Koyamputtur in India om de meer dan 100 leden van de kerk te ontmoeten die daar in armoede leven.

Zij bezitten weinig wereldse goederen, soms is er niet voldoende te eten. De meesten hebben niets geleerd, maar hun leven is verbeterd door het herstelde evangelie van Jezus Christus. Hun algemene peil van gezondheid is verhoogd, meer en meer van hen bezoeken de school, zij zingen met enthousiasme de liederen van Zion, en zij lachen vaker. Zij hebben hoop gevonden. Wat deze arme mensen leren van de eenvoudige waarheden van onze Verlosser is niet ingewikkeld of moeilijk te begrijpen. Zij begrijpen het en aanvaarden het.

Toen wij hen onlangs in hun eenvoudige vergaderplaats, maar met een schone vloer, ontmoetten, waren zij zo verlangend om meer te leren. Nieuwsgierige burens kijken belangstellend toe door de open ramen en deur. Het verschil tussen hen die binnen waren en zij die buiten stonden was frappant en duidelijk waar-

neembaar. Het was duidelijk dat de lerenden van het evangelie hen niet alleen geestelijk had veranderd, maar ook op het gebied van persoonlijke hygiëne, gedrag en gezichtsuitdrukking welke als het ware zeggen wilde „we hebben iets nieuws gevonden, eenvoudig en prachtig”.

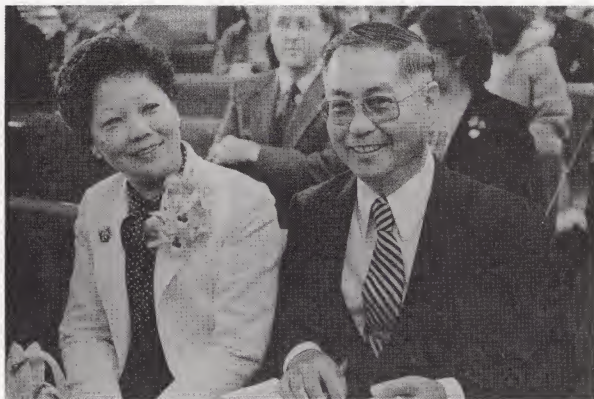
Weinigen zijn bekend met de ware christelijke werken van onze zusterzendingen in de vluchtelingenkampen op de Filippijnen en in Thailand.

Voorname gevechten in Engelen en westerse cultuur, maar door hun zuivere oprechte liefde en gedrag onderwijzen zij de diepere waarheden aan deze arme stervelingen.

Een jonge vluchteling uit Cambodja, die in Californië belandde, liep één van onze kerkgebouwen binnen, omdat hij de naam herkende, die hij gelezen had op het naamplaatje dat een zuster in het kamp droeg en waar hij elke dag naar had gekeken, terwijl zij hem onderwees.

Mensen vergeten vriendelijke daden

die in eenvoud gedaan worden niet gauw. Liefde kan alle verschil overbruggen. Ja, de Geest brengt leven en licht in onze kerk.

Ik denk aan een fijne bekeerling in Engeland. Op mijn verzoek vertelde hij mij over zijn bekering. Hij vertelde dat hij op zijn knieën lag te wieden in zijn voortuintje, toen hij plotseling achter zich in grote eenvoud hoorde zeggen: „Meneer, houdt u van God?” Hij draaide zich om, in de verwachting dat hij een engel zou zien, maar in plaats daarvan zag hij twee engelen, twee mormoonse zendelingen. Zijn reactie was: „Natuurlijk heb ik God lief, komt binnen alstublieft, dan kunnen we erover praten.” Het was allemaal zo eenvoudig, waarachtig en oprecht. Deze benaderingswijze zou door de Heer zelf gebruikt kunnen zijn.

Onlangs kreeg een in Taiwan wonende jonge Amerikaanse dame het gevoel dat de Chinese chauffeur haar maar een

beetje rond reed, om de prijs op te laten lopen. Zij vertelde hem dit in niet mis te verstane bewoordingen, toen de jongeman de auto stopte, de meter afzette en in alle eenvoud zei: „Zoiets doe ik niet, ik ben mormoon.” Totaal ontwapend en gekalmeerd door zijn oprechte antwoord vroeg zij wat een mormoon was. Schijnbaar heeft zij het ontdekt, want drie weken later werd zij gedoopt. Het gebeurt allemaal zo eenvoudig, als het in eerlijkheid en oprechtheid wordt gedaan.

Toen Nephi de zending van de apostel Johannes voorspelde, beschreef hij zijn leerstellingen als „duidelijk en klaar en zeer waardevol en begrijpelijk voor alle mensen”. (1 Nephi 14:23.) Dat ons begrip en onze uitleg van de waarheid altijd eenvoudig en prachtig moge zijn is mijn oprecht gebed voor ons allen in de naam van Jezus Christus, onze Heiland en Verlosser. Amen. □

De toepassing van waarheid

Bisschop J. Richard Clarke
Tweede raadgever in de Presiderende Bisschop

In Johannes lezen wij de beroemde dialoog tussen Pontius Pilatus en Jezus van Nazaret. De Heiland was een raadsel voor de Romein. Hij vroeg: „Zijt Gij dus toch een koning?” Jezus antwoordde: „... Hiertoe ben Ik geboren en hiertoe ben ik in de wereld gekomen, opdat ik voor de waarheid zou getuigen”. (Johannes 18:37.) Pilatus wendde zich af om vervolgens de eeuwenoude vraag te stellen: „Wat is waarheid?” (Johannes 18:18.) Hij wachtte het antwoord niet af. Ik betwijfel of hij er een verwachtte. Pilatus was zich er van bewust dat waarheid door de eeuwen heen het onderwerp van gesprek was geweest tussen Romeinse en Griekse filosofen, en dat het nog steeds een open vraag was.

Ik ben niet van plan vandaag waarheid in abstractheid te beschouwen. Ik wil over het toepassen van waarheid spreken. Het is zowel beginsel als toepassing.

William George Jordan onderwees: „Waarheid is trouw zijn aan rechtvaardig-

heid zoals wij het zien; het betekent moedig te leven in overeenstemming met onze idealen; het is altijd — macht.

„Waarheid gaat alle beschrijving te boven. Net als elektriciteit kan het alleen maar worden uitgelegd door haar manifestaties aan te tonen. Het is het kompas van de ziel, de waker over ons geweten. De laatste toetssteen van rechtvaardigheid. Waarheid is de openbaring van een ideaal, maar het is tevens een inspiratie om dat ideaal te verwezenlijken: Een voortdurende impuls om het na te leven. (*Power of Truth*, Salt Lake City: Deseret Book, 1935, blz. 3.)

Als heiligen der laatste dagen zijn wij toegewijd aan alle beginselen van waarheid. Wij zoeken naar waarheid, wij geloven in waarheid; wij weten dat de waarheid ons vrij zal maken. Om waarlijke discipelen te zijn, moeten wij overeenstemming hebben tussen de beginselen die wij beleiden en de waarheden die wij in praktijk brengen. Wij moeten als het volk van

Ammon zijn, „zij onderscheidden zich ook door hun ijver jegens God, en ook jegens de mensen; want zij waren volmaakt eerlijk en oprecht in alle dingen en zij waren standvastig in het geloof in Christus, zelfs tot het einde. (Alma 27:27.)

Onze ziel moet meer zijn dan een gewit graf, dat van buiten wel schoon schijnt, maar van binnen vol is van doodsbeenderen en allerlei onreinheid. (Zie Matteüs 23:27.) Wij moeten niet alleen *schijnen* doch eerder *zijn* wat God van zijn zonen en dochters verwacht.

Er zijn vele uitdrukkingen voor de uitoefening van waarheid, de vuurproef van onze toewijding. Bijvoorbeeld: *eerlijkheid, onkreukbaarheid, oprechtheid en probiteit*. Ik vind vooral *probitéit* goed. Het komt van het Latijnse woord *probus*, wat goed betekend, en *probare* — bewijzen, wat beproefde en bevestigde onkreukbaarheid aangeeft. Iemand die pro-

biteit ofwel rechtschapenheid door discipline machtig is geworden, totdat het een onderdeel van zijn karakter is geworden, is gelijk een zedelijk kompas dat automatisch onder alle omstandigheden het „zuivere noorden” aangeeft. Dit individu streeft naar instinctieve eerlijkheid, naar impulsief rechtvaardig handelen zonder de voor- en nadelen tegen elkaar af te wegen.

Jordan schreef: „Iemand die waarheid zijn wachtwoord maakt, overweegt zijn woorden, hij probeert nauwkeurig te zijn, niet te weinig te zeggen of te overdrijven . . . wat hij zegt klinkt oprecht, het stempel van puur goud . . . Zijn beloften hebben een betekenis. U neemt het aan als was het een contract. U weet dat hij zijn woord zal houden, wat het hem ook moge kosten.” (*Power of Truth*, blz. 3.)

Misschien kent u dit verhaal van president N. Eldon Tanner nog. Een jongeman

kwam bij hem en zei: „Ik heb een overeenkomst met iemand gesloten waarin staat dat ik ieder jaar bepaalde betalingen verricht. Ik ben achterop geraakt en kan die betalingen niet verrichten, want als ik betaal raak ik mijn huis kwijt. Wat moet ik doen?” President Tanner keek hem aan en zei: „Houdt u aan de overeenkomst.” „Zelfs als het me mijn huis kost?” vroeg de man. President Tanner antwoordde: „Ik heb het niet over je huis, ik heb het over je overeenkomst. En ik geloof dat je vrouw liever een echtgenoot heeft die zich aan zijn beloften houdt, zijn verplichtingen nakomt, zijn beloften en verbonden houdt, en een huis zou moeten huren, dan een huis te hebben en een echtgenoot die zich niet aan zijn verbonden houdt en zijn beloften niet nakomt.” (In *Conference Report*, oktober 1966, blz. 99.)

Ik had enige jaren geleden toen ik de algemene conferentie bezocht een interes-

sante ervaring. Ik ging naar het winkelcentrum om wat te kopen en een cheque te verzilveren. Omdat ik niet uit Utah kwam, werd ik naar de cassière gestuurd en moest ik me identificeren. Ik pakte mijn portefeuille om er een legitimatiebewijs uit te halen. Mijn tempelaanbeveling viel er per ongeluk uit. De cassière zei: „Dat is goed.” „Wat?” vroeg ik. „Uw tempelaanbeveling, ze is toch niet verlopen?” „Nee, ze is niet verlopen.” „Dan is het goed.” zei ze.

Ik dacht hier onderweg naar huis over na. Ik dacht: Zou het niet mooi zijn als we een mormoons legitimatiebewijs hadden? Van een mormoon met zo'n bewijs kun je verwachten dat hij zich aan zijn woord houdt, dat hij eerlijk is tegenover zijn werknemers, en dat hij zijn rekeningen volgens de overeenkomst betaalt. Dan zouden beroepsmensen, handelaars en zakenmensen werken zonder hun zeden voor profijt te ruilen, en elk zal zijn

handtekening met trots onder zijn werk zetten: ieder in alles naar uitmuntendheid strevend. Zou het niet fijn zijn om een „uitverkoren” volk te zijn, bekend door onze eerlijkheid en de kwaliteit van onze diensten? De mormoonse norm van onkreukbaarheid behoort de hoogste norm in de wereld te zijn want wij zijn het verbondsvolk van God.

De Heer doet geen bijzondere concessies aan welke cultuur, ras of nationaliteit dan ook; Hij verwacht van al zijn heiligen, dat zij volgens de normen van het evangelie leven.

Ik geloof dat iedere wet der waarheid die wij nakomen, een samengesteld effect heeft. Ons karakter is een stelsel van gecoördineerde ondersteuningssystemen gelijk men die in een goed gebouwde brug kan vinden. Ieder onderdeel draagt bij aan de stevigheid of zwakheid van het gehele bouwsel. Het rechtschapen individu heeft zijn zeden tot een harmonieus patroon gevormd. Iemand die selectieve eerlijkheid uitoefent, om die te laten samengaan met tijd en omstandigheden, kan zijn leven nooit in balans houden.

Generaal David Shoup, voormalig commandant van de Amerikaanse mariniers, had een zeer geprononceerde mening omtrent het consequent zijn met betrekking tot zedelijke waarden. Over mariniers die ontrouw waren aan hun vrouw, zei hij:

„Het is niet het eigenlijke overspel dat mij zoveel zorgen baart: dat is bij wijze van spreken maar een bijprodukt. Het belangrijke is dat een man die op de een of andere manier het verbreken van de eed die hij voor God en de mens heeft afgelegd toen hij de huwelijksbeloften herhaalde, kan rationaliseren, tevens een man is die, indien hij wil of wanneer blootgesteld aan voldoende druk, zo kan ratio-

naliseren dat hij de eed die hij aflegde toen hij officier werd bij de Amerikaanse mariniers, kan verbreken. Een man die voor wellustige doeleinden ontrouw kan zijn aan zijn vrouw en kinderen, is een man die wegens eigen belang zijn land kan verraden.”

Broeders en zusters, wij handelen vaak beneden onze idealen, maar ons doel moet ons bereik overtreffen als we naar een hogere norm voor onkreukbaarheid willen opklimmen. We hebben allemaal oude gewoonten die we kunnen afschaffen en we kunnen nieuwe gewoonten aankweken. Ons karakter vervolmaken neemt natuurlijk veel tijd en we zullen dit waarschijnlijk niet volledig in dit leven bereiken. Totdat wij uiteindelijk onze doelen bereiken moet succes echter beoordeeld worden naar de inspanningen en kleine vorderingen. Norman Cousins be-

„Ik geloof dat een van de belangrijkste lessen die een ouder een kind kan leren is dat onkreukbaarheid en eer niet zonder prijs kunnen worden verwezenlijkt. Meestal vereisen zij opoffering, bijna altijd ongemak en vaak moeilijkheden.“

schreef onkreukbaarheid als volgt: „geen weelde voor de vromen: het is het brood des levens voor de oprechte mens . . . voor hem die niet een lang leven zoekt, maar goede spirituele eigenschappen”.

De liefde voor de waarheid en de uitoefening ervan wordt het beste thuis geleerd. De Heer heeft ouders de verantwoordelijkheid gegeven om hun kinderen oprecht voor Hem te leren wandelen. En wederom: „Ik heb u geboden uw kinderen in licht en waarheid groot te brengen . . . (want) licht en waarheid verzaken de boze”. (Leer en Verbonden 68:28.)

Kinderen leren waarheid lief te hebben als zij hun ouders deze waarheid zien toepassen: zij leren naar een edel karakter te streven. Zij hebben vaste voorbeelden nodig, niet alleen maar preken. Ik geloof dat een van de belangrijkste lessen die een ouder een kind kan leren is dat onkreukbaarheid en eer niet zonder prijs kunnen worden verwezenlijkt. Meestal vereisen zij opoffering, bijna altijd ongemak en vaak moeilijkheden.

Met toestemming van president Jeffrey Holland en zijn dochter Mary zou ik graag een voorval willen vertellen dat een aantal jaren geleden heeft plaatsgevonden.

Het is een voorbeeld van wat ik vandaag heb geprobeerd te zeggen — geen waarheid in theorie, maar waarheid in actie.

Broeder Holland vertelde:

Op een avond kwam ik laat thuis uit mijn werk. Mijn negenjarige dochter Mary scheen zich nogal ellendig te voelen . . . ik vroeg of ze zich goed voelde, ze knikte ja, maar ik dacht er anders over. Ik wachtte terwijl ze zich klaarmaakte om naar bed te gaan. En ja hoor, ze kwam stillerjes de huiskamer binnen en zei: 'Pappie, ik moet je spreken.' Ik nam haar bij de hand en we gingen naar haar slaapkamer. Ze begon te huilen.

Ik zag vanmorgen in de winkel een poederdoosje en ik dacht dat mammie dat wel mooi zou vinden. Ik was er zeker van dat het nogal duur was, maar ik pakte het op om het te bewonderen. Meer tranen en strijd om alles te vertellen. 'Het glipte uit mijn handen en viel op de vloer. Ik raapte het snel op, maar het spiegelglas was gebroken. Ik wist niet wat ik moest doen. Ik had niet genoeg geld om het te betalen en ik was helemaal alleen . . . Ik zette het poederdoosje terug en ging weg. O, pappie, ik geloof dat ik oneerlijk ben geweest.' Daarna huilde en huilde ze.

Ik hield haar in mijn armen, toen dat negenjarige lichaampje schokte door de pijn van weggejaagde zonde. Ze zei: 'Ik kan niet slapen en eten en ik kan niet bidden. Wat moet ik doen? Ik zal het nooit kunnen vergeten.'

„Moeder sloot zich bij ons aan en we praatten nog een aardig tijdje. Wij vertelden haar dat we heel trots waren op haar eerlijkheid . . . en we zouden teleurgesteld zijn geweest als zij wel had kunnen eten of goed had kunnen slapen. Ik vertelde haar . . . dat het poederdoosje waarschijnlijk niet te veel zou kosten en

dat we het probleem aan de chef zouden voorleggen en dat wij samen de kosten zouden dekken. Als het poederdoosje er nog steeds was, konden we het misschien voor mama kopen. Het gebroken spiegelkje zou haar er altijd aan herinneren dat haar dochter onfeilbaar eerlijk en geestelijk gevoelig was . . .

Langzaam stopten de tranen, haar lichaampje begon zich te ontspannen en Mary zei: 'Ik geloof dat ik nu kan bidden.'

We hebben getracht onze kinderen te leren dat de waarheid in praktijk brengen de voornaamste deugd is. Indien zij dat beginsel meester worden, komt de rest vanzelf op zijn plaats terecht.

Zoals Jezus van Nazaret de personificatie van waarheid was, zo behoren wij te getuigen. We kunnen over ons geloof spreken; wij kunnen machtige manifestaties en geopenbaarde gaven en machten

bespreken; wij kunnen hoge idealen en edele waarden voorwenden; maar het bewijs van onze toewijding ligt in ons dagelijks handelen.

Laat ons een verbond sluiten evenals Job, zelfs in zijn uiterste nood: „totdat ik de geest geef, zal ik mijn onschuld niet prijsgeven. Aan mijn gerechtigheid houd ik vast en ik geef haar niet op; mijn hart veroordeelt niet een mijner dagen.” (Job 27:5-6.)

De Psalmist stelde de vraag:

„Here, wie mag verkeren in uw tent? Wie mag wonen op uw heilige berg?” (Psalm 15:1.)

Het antwoord was: „Hij, die onberispelijk wandelt en doet wat recht is is en waarheid spreekt in zijn hart” (Psalm 15:2).

In de naam van Jezus Christus. Amen.

□

De Farizeeër en de tollenaar

*Ouderling Howard W. Hunter
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Ik zou het graag willen hebben over een van de gelijkenissen van de Heiland, die in Lucas worden gevonden en die begint met:

„Twee mensen gingen op naar de tempel om te bidden; de één was een Farizeeër, de ander een tollenaar.”

Met deze woorden begint de Meesterleraar een van de vele verhalen, die Hij tijdens zijn aardse zending, die drie jaar in beslag nam, heeft verteld. Er is niets in de gehele literatuur, dat met de gelijkenissen van Christus kan worden vergeleken. Zijn leer was even indrukwekkend voor zijn luisteraars toen, als ze dat vandaag is voor degenen, die zijn woorden lezen. Ze zijn zo eenvoudig, dat een kind ze kan begrijpen, en toch diep genoeg voor de wijsgeer en de filosoof. De gelijkenissen, die hij gebruikte, werden uit het menselijk leven en uit alledaagse gebeurtenissen genomen, die door al zijn toehoorders konden worden begrepen — de zaaier, de verloren schapen, een vrouw die brood

bakte, een vijgeboom, een barmhartige Samaritaan, de verloren zoon.

Elk van de gebeurtenissen, die door de Heiland worden verteld, lijken een beginsel te onderwijzen, of een vermaning te geven aangaande de eigenschappen die nodig zijn om in aanmerking te kunnen komen voor verhoging: geloof, bekering, de doop, het ontwikkelen van talenten, vergeving, steeds goed blijven doen, een goede rentmeester zijn, naastenliefde, genade en gehoorzaamheid. Deze gelijkenissen werden gewoonlijk door Hem gegeven om verdere kennis te verschaffen aan personen, die alreeds geestelijk verlicht waren, in 't bijzonder de discipelen, hoewel ze soms ook wel gericht werden tot andere mensen en tot een gehoor.

De gelijkenis waarvan ik het eerste vers heb voorgelezen werd tot meer dan alleen maar de discipelen gericht. Hoewel het over een Farizeeër en een tollenaar ging, was het niet speciaal voor Farizeeën en tollenaars bedoeld, maar voor

hen, die eigengerechtig zijn, die de deugden van nederigheid missen en die eigen-gerechtigheid als eis voor verhoging gebruiken. In deze gelijkenis sprak de Heiland maar weinig woorden, en toch is hier de les duidelijk. Dit is het hele verhaal, dat Hij toen verteld heeft, zoals we dat in Lucas kunnen lezen.

„Twee mensen gingen op naar de tempel om te bidden; de één was een Farizeeër, de ander een tollenaar. De Farizeeër stond op en bad dit bij zichzelf: O God, ik dank U, dat ik niet zó ben als de andere mensen, rovers, onrechtvaardigen, echtbrekers en ook als deze tollenaar.

Ik vast tweemaal per week, ik geef tienden van al mijn inkomsten.

De tollenaar stond van verre en wilde zelfs zijn ogen niet opheffen naar de hemel, maar hij sloeg zich op de borst en zeide: O God, wees mij, zondaar, genadig! Ik zeg u: Deze keerde, in tegenstelling met de ander, gerechtvaardigd naar

huis toe. Want een ieder, die zich verhoogt, zal vernederd worden, doch wie zich vernedert, zal verhoogd worden.” (Lucas 18:10-14.)

De scene speelt zich kennelijk af in de tempel te Jeruzalem, waar de twee mannen heengegaan waren om te bidden tijdens het uur voor persoonlijk gebed.

Het is interessant dat de Meester juist een Farizeeër en een tollenaar uitkoos als hoofdpersonen in het verhaal, die religieus gesproken de twee uitersten vormden in de Joodse samenleving.

De Farizeeën waren de grootste en invloedrijkste sekte van de drie sekten van het jodendom ten tijde van Christus. De Farizeeën kwamen voort uit de geleerden van de lekenadvocaten uit de Griekse periode en groeiden uit tot de voornaamste religieuze en politieke partij. De voornaamste eigenschap van de Farizeeën was hun overdreven vasthouden aan de wetten en hun wettische onbuigzaam-

heid. Ze stonden bekend om hun nauwgezetheid in de interpretatie van de wet tot in het kleinste detail. Bijgevolg raakten ze hierdoor bekend als de strengste Joodse sekte in het naleven van hun traditie. Zij beschouwden de niet-Farizeeën als onrein en hielden zich daardoor gescheiden van degenen die zij als het gewone volk beschouwden.

Paulus was een Farizeeër, de zoon van een Farizeeër, hij werd opgeleid door Gamaliël, eveneens een Farizeeër. Driemaal heeft hij verklaard lid van die sekte te zijn. De eerste maal was toen hij terechtstond, later in zijn verweer tegen Agrippa en weer later in zijn brief aan de Filippijzen. Deze opleiding tot Farizeeër maakte hem extremistisch in zijn toewijding aan de Joodse wetten, hetgeen de vraag beantwoordt, waarom hij zo'n fanatiek vervolger van de christenen was vóór zijn ervaring op de weg naar Damascus.

Tollenaars waren belastingontvangers op wie verachtelijk werd neergekeken. De gewone belasting, zoals grondbe-

lasting, werden door de Romeinse ambtenaren geïnd; maar tolbelasting voor het vervoer van goederen werd gewoonlijk onder contract met de Romeinen, door joden geïnd. Deze ontvangers, of tollenaars, maakten winst op deze transacties. Hun landgenoten hadden niet meer respect voor hen dan voor dieven en rovers. De handel leende zich voor geknoui en afpersing en de tollenaars hadden de reputatie dat ze een deel van de belastinggelden aan de strijkstok lieten hangen.

De joden gingen gebukt onder de Romeinse bezetting en overheersing, en ze beschouwden het betalen van belastingen als huldebetoon aan de keizer. Joden, die zulke belastingen voor de Romeinen inden, stonden te boek als verraders en werden veracht vanwege het feit dat ze een vreemde veroveraar dienden. De joden voerden dit zelfs zover door, dat tollenaars en hun gezinsleden geen openbaar ambt mochten vervullen, of getuigenis mochten afleggen voor een joodse rechtbank. We weten dat Matteüs een tollenaar, een belastingontvanger, was tot dat hij tot discipel geroepen werd, en ook hij werd uiteraard door de joden veracht evenals de anderen, die dat beroep uitoefenden.

Een kennis van de achtergrond van deze twee mannen, die uit de twee uitersten van de Joodse samenleving voortkwamen, helpt ons deze door de Heer gesproken gelijkenis over de Farizeeër en de tollenaar, beter te begrijpen en ook waarom ze zo baden in de tempel.

Toen de twee mannen de tempel hadden betreden, stond de Farizeeër alleen, op een afstand van de tollenaar, en dankte God dat hij niet zo was „als de andere mensen, rovers, onrechtvaardigen, echtbrekers“, die de geboden en de wetten

niet naleven, „of ook als deze tollenaar”, zei hij. Hoewel hij God formeel dankte, waren zijn egocentrische gedachten op zijn eigengerechtigheid gericht. Om zichzelf te rechtvaardigen voegde hij er nog aan toe: „ik vast tweemaal per week, ik geef tienden van al mijn inkomsten.” Zijn gebed was niet een gebed van dankbaarheid, maar van grootspraak. De pocherige geest en de trots van deze Farizeeër verschilt niet veel van die van de Rabbi Simeon ben Jochai, die in de Talmoed wordt vermeld en die zei: „Als er slechts dertig rechtschapen mensen op de wereld waren, zouden mijn zoon en ik er twee van zijn; maar als er slechts twintig waren, zouden mijn zoon en ik erbij zijn; en als er slechts tien waren, zouden mijn zoon en ik erbij zijn; en indien er slechts vijf waren, zouden mijn zoon en ik deel uit maken van die vijf; en als er slechts twee waren, zouden mijn zoon en ik die zijn; en indien er slechts één was, dan zou ik zelf die ene zijn.” (*Bereshith Rabba*, s. 35, deel 34.)

De tollenaar, die van verre stond, de last van zijn zonden torsend, zich bewust

van zijn zonden en zijn onwaardigheid voor God, sloeg zijn ogen neer en „wilde zelfs zijn ogen niet opheffen naar de hemel” toen hij bad. In diepe ellende sloeg hij zich op de borst en smeekte: „O God, wees mij, zondaar, genadig!”

Zou er een groter contrast kunnen bestaan in de gebeden van twee mensen? De Farizeeër zonderde zich af, omdat hij geloofde dat hij beter was dan anderen mensen, die hij als laag-bij-de-gronds beschouwde. De tollenaar deed dat ook, maar juist omdat hij zich onwaardig achtte. De Farizeeër dacht alleen maar aan zichzelf en beschouwde ieder ander als zondaar, terwijl de tollenaar vond dat iedereen rechtschapen was vergeleken met hem, een zondaar. De Farizeeër vroeg niets van God, doch vertrouwde op zijn eigengerechtigheid. De tollenaar smeekte God om genade en vergeving voor zijn zonden.

Jezus ging door met zijn verhaal en zei: „Ik zeg u, deze”, Hij bedoelde de tollenaar, de verachte belastingontvanger, „keerde, in tegenstelling met de ander,

gerechtvaardigd naar huis terug." (Lucas 18:14.) Met andere woorden, de Heer zei dat hij vergeven of gezuiverd was. De volgende tekst geeft verdere betekenis aan wat de Heiland bij een andere gelegenheid eens zei: „Indien uw gerechtigheid niet overvloedig is, meer dan die der schriftgeleerden en Farizeeën, zult gij het Koninkrijk der hemelen voorzeker niet binnengaan." (Matteüs 5:20.)

De Meester besloot toen de gelijkenis met deze woorden: „Want een ieder, die zich verhoogt, zal vernederd worden, doch wie zich vernedert, zal verhoogd worden." (Lucas 18:14.)

Dit zijn bijna dezelfde woorden, die door hem in het huis van een van de hoofden der Farizeeën werden uitgesproken. (Zie Lucas 14:11.)

Nederigheid is een goddelijke eigenschap, weggelegd voor ware heiligen. Het is gemakkelijk te begrijpen, waarom een trots mens faalt. Hij steunt volledig op zichzelf en is daar content mee. Dit uit zich duidelijk bij hen, die naar een hoge maatschappelijke positie streven en die daar anderen voor aan de kant schuiven,

dit doet zich voor in zaken, in de regering, bij het onderwijs, in de sport of op welk gebied danook. We moeten ons oprecht bezighouden met het succes van anderen. Degene, die trots is, sluit zich van God af en daardoor leeft hij niet meer in het licht. De apostel Petrus maakte eens de volgende opmerking:

„Omgordt u allen jegens elkander met nederigheid, want God wederstaat de hoogmoedigen, maar de nederigen geeft Hij genade.

Vnedert u dan onder de machtige hand Gods, opdat Hij u verhoge te zijner tijd." (1 Petrus 5:5-6.)

Vanaf het begin der tijden zijn er mensen met trots geweest en mensen, die de vermaning nederig te zijn wel hebben gevolgd. De geschiedenis levert het bewijs, dat zij, die zich verhoogd hebben, vernederd zijn, doch de nederigen zijn verhoogd. Op elke drukke straat zijn er Farizeeën en tollenaars. Misschien draagt een van hen onze naam. Moge de Heer ons zegenen in ons streven zijn leer te verstaan en na te volgen, is mijn bede in zijn heilige naam. Amen. □

Het schitterende visioen bij Palmyra

*Ouderling James E. Faust
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Ik groet alle nieuwe algemene autoriteiten. Ik ben bijzonder ingenomen met de toetreding van ouderling Oaks en ouderling Nelson tot het Quorum der Twaalf Apostelen. Broeder Nelson heeft mijn hart dieper geraakt dan enig andere man. Hij heeft mijn hart in zijn handen gehad, er in gesneden en acht geleidingssystemen aangebracht. Hij en de Heer gaven me letterlijk een nieuw hart. En dat hart stroomt over van liefde voor hem, voor broeder Oaks en voor u allemaal.

Vele jaren geleden bezocht ik voor het eerst een bosachtige streek van buitengewone schoonheid bij Palmyra, New York. Deze streek staat onder de leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen bekend als „het heilige bos.” Op de dag van ons bezoek kusten de bijen de wilde bloemen,

en de zachte bries deed de bladeren van de bomen ritselen. Het is een plaats van volmaakte vrede en rust. Het was niet moeilijk te geloven, dat op die plek de hemelen geopend werden en dat er een schitterend visioen werd ontvouwd.

Ik heb het hier over de ontzagwekkende ervaring van Joseph Smith, toen hij in het voorjaar van 1820, God de Vader en zijn Zoon, Jezus Christus aanschouwde. Geen enkele gebeurtenis is heerlijker, meer betwist, of belangrijker geweest in het verhaal van Joseph Smith dan dit visioen. Mogelijk is het de opmerkelijkste gebeurtenis geweest, die sinds de opstanding op aarde is geschied. Zij, die geloven, dat het niet heeft plaatsgevonden, hebben de grootste moeite het weg te redeneren. Er is sinds dat voorval te veel gebeurd om zonder meer te ontkennen dat

het ooit heeft plaatsgevonden. Enkele jaren later, toen hij nog steeds onder uitwerking van die gebeurtenis leed, zei Joseph Smith: „Als ik dit niet zelf ervaren had, zou ik het zelf niet geweten hebben.”

De jonge Joseph Smith, veertien jaar oud, woonde in het voorjaar van 1820 met zijn familie dichtbij Palmyra, New York. Joseph kwam, met vele anderen, onder invloed van de religieuze opwinding van die dagen. Verlangend zelf de waarheid te weten te komen, en aangemoedigd door de brief van Jacobus, knielde hij neer in eenzaam, vurig gebed in dat prachtige bos, niet ver van zijn huis. In het begin werd hij heftig aangegrepen door de „macht van een werkelijk bestaand wezen uit de niet-zichtbare wereld.” (Joseph Smith — Geschiedenis 16.) In een poging zich daaraan te onttrekken, span-

de hij zich in met alle kracht God aan te roepen om hem van deze geweldige boze macht te bevrijden. Over dit moment zei hij: . . . juist op dit ontstellende moment zag ik recht boven mijn hoofd, een kolom licht, sterker glanzend dan de zon, die geleidelijk neerdaalde tot ze op mij viel.

Niet zodra verscheen dit licht, of ik voelde mij bevrijd van de vijand, die mij gekluisterd hield. Toen het licht op mij rustte zag ik twee personen boven mij in de lucht staan, wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaan. Eén Hunner sprak tot mij, mij bij de naam noemende, en zei, op de ander wijzend: Deze is mijn Geliefde Zoon — hoor Hem!” (JS-G 16-17.)

De boodschap, die Joseph van de Vader en de Zoon ontving, was dat de volledige waarheid niet op aarde was en dat hij

Ouderling Russell M. Nelson (links), gesteund als lid van het Quorum der Twaalf, met quorumleden Neal A. Maxwell en James E. Faust.

zich niet bij de godsdienstige richtingen van die dagen moest aansluiten, evenals andere dingen van grote betekenis, die niet opgetekend werden.

Joseph verklaarde in zijn verslag: „Hij zei nog vele dingen, die ik nu niet kan opschrijven.” (JS-G 20.) Het is duidelijk dat Joseph op deze gelegenheid overstelpt werd door de instructies, die hij ontving.

Joseph vertelde deze wonderbaarlijke ervaring spoedig aan anderen buiten zijn familie. Als gevolg moest hij spot, minachting en zelfs haat doorstaan. Zijn moeder, Lucy Mack Smith, vertelt het volgende over de periode na het eerste visioen: „Vanaf deze tijd tot 21 september 1823, werkte Joseph zoals gewoonlijk bij zijn vader, en er gebeurde in die tussentijd niets dat erg belangrijk was, hoewel hij allerlei verzet en vervolging onderging van verschillende religieuze groeperingen.” (*History of Joseph Smith by His Mother*, blz. 74.) Vooroordeel en haat zouden Joseph tot zijn martelaarschap blijven achtervolgen.

Joseph zei zelf over deze ervaring: „Ik had werkelijk een licht gezien, en in het midden van dat licht had ik twee Personen gezien, en Zij hebben waarlijk tot mij gesproken, al werd ik gehaat en vervolgd, omdat ik zei dat ik een visioen had gezien, het was toch waar; en zolang als de mensen mij vervolgden, smaadden, en ligende alle kwaad over mij spraken, omdat ik dat zei, kwam de vraag bij mij op: Waarom word ik vervolgd wegens het vertellen van de waarheid? Ik heb werkelijk een visioen gehad . . . ik wist het, en ik wist dat God het wist, en ik kon het niet ontkennen, en durfde dat ook niet; want ik wist dat ik daarmee zou zondigen tegen God, en onder veroordeling komen.” (JS-G 25.)

Er zijn verschillende andere verhalen van het prachtige visioen bij Palmyra, die

„Geen enkele gebeurtenis is heerlijker, meer betwist, of belangrijker geweest in het verhaal van Joseph Smith dan dit visioen. Mogelijk is het de opmerkelijkste gebeurtenis geweest, die sinds de opstanding op aarde is geschied.”

vóór de dood van de profeet door medewerkers of vrienden zijn opgetekend, die de profeet verschillende malen het eerste visioen hebben horen vertellen. Deze verhalen bevestigen het eerste visioen zoals dat door Joseph Smith is opgeschreven.

In de verslagen van de profeet en zijn moeder, Lucy Mack Smith, wordt ook een aanzienlijke historische achtergrond gegeven, die door bijkomende bronnen als accuraat worden bevestigd. Zo spreekt de profeet, bijvoorbeeld, in het gepubliceerde verslag van het eerste visioen over de religieuze geestdrift, die er op de streek waar de familie Smith toen woonde, rustte. Brigham Young, onder andere, bevestigde later: „Ik kan me nog goed de hervorming herinneren die onder de verschillende christelijke groeperingen in het land plaatsvond, toen Joseph nog jong was — de baptisten, de methodisten, de presbyterianen en andere.” (*Journal of Discourses*, 12:67.)

Drie jaar na het visioen bij Palmyra, verscheen de engel Moroni. Later ontving Joseph de gouden platen waarvan hij het Boek van Mormon vertaalde. Daarna ont-

ving hij de sleutels en macht van het heilige priesterschap van God, en vestigde De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Joseph Smith heeft uitgelegd waarom hij zijn geschiedenis heeft geschreven: „Teneinde het publiek van zijn dwaling terug te voeren en allen, die de waarheid zoeken deelgenoot te maken van de feitelijke toedracht, voor zover mij bekend.” (JS-G 1.)

Wat kunnen wij van het eerste visioen leren?

1. Het bestaan van God onze Vader als een persoonlijk wezen en het bewijs dat de mens naar het beeld van God werd geschapen.

2. Dat Jezus een persoon is, onderscheiden en afzonderlijk van de Vader.

3. Dat de Vader verklaard heeft dat Jezus Christus zijn Zoon is.

4. Dat Jezus de Bode van openbaring

is, zoals ons dat in de Bijbel wordt geleerd.

5. Dat de belofte van Jacobus, om God om wijsheid te vragen, vervuld werd.

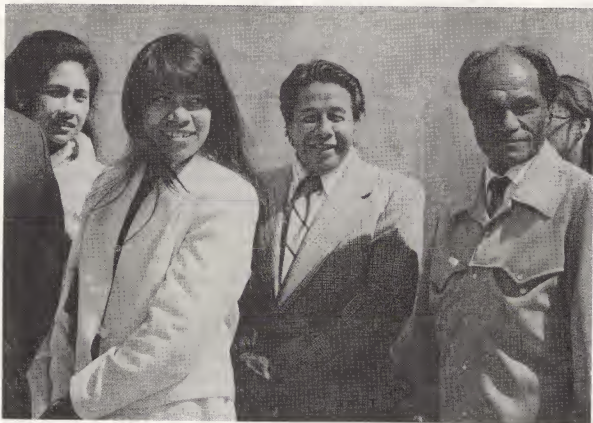
6. De realiteit van een echt wezen uit de niet-zichtbare wereld, die Joseph trachtte te vernietigen.

7. Dat er een afval was van de kerk, die door Jezus Christus was gesticht — Joseph werd verteld zich bij geen van de sekten aan te sluiten, want die onderwezen de leer van mensen.

8. Joseph Smith werd een getuige van God en zijn Zoon, Jezus Christus.

Het eerste visioen bevestigd, dat er drie onderscheiden Goden zijn: God de Vader — Elohim, tot wie we onze gebeden richten; Jezus Christus — Jehova; en de Heilige Geest — de Trooster, door wiens Geest we de waarheid van alle dingen te weten kunnen komen.

In dit visioen kwamen de instructies

van Jezus. President Joseph Fielding Smith heeft eens gezegd:

„Ik zou uw aandacht willen vestigen op iets kleins in het eerste visioen van de profeet Joseph Smith. Het is erg belangrijk, en Joseph Smith had er geen idee van. Als hij het allemaal gelogen had, zou hij er nooit aan gedacht hebben. U zult zich herinneren uit wat u gelezen hebt, dat de Vader en de Zoon verschenen; en de Vader introduceerde de Zoon en vertelde de profeet naar de Zoon te luisteren. Laten we veronderstellen dat de profeet uit het bos gekomen was en zou hebben gezegd dat de Vader en de Zoon aan hem verschenen waren en dat de Vader had gezegd: „Joseph wat wil je?” en dat, toen hij zijn vraag gesteld had de Vader hem geantwoord had; dan hadden we geweten dat het verhaal van de profeet niet waar kon zijn.

Alle openbaringen komen door Jezus Christus. Ik heb geen tijd dat in de Schriften te gaan opzoeken en de tekst ervan aan te geven, maar het is een feit.” (*Answers to Gospel Questions*, 5 delen, deel 1, blz. 16.)

Wat vloeide er voort uit het eerste visioen, dat de geprofeteerde bedeling van de volheid der tijden inluidde?

1. Het Boek van Mormon, een getuige van Jezus Christus, werd ontvangen.

2. Het priesterschap, ofwel het gezag de zaligmakende verordeningen uit te voeren, werd hersteld; ook de priesterschapsmacht om te verzegelen.

3. De Kerk van Jezus Christus werd weer op aarde georganiseerd.

4. Er kwamen openbaringen tot de profeet Joseph Smith, voor de opbouw van Gods koninkrijk op aarde en de verkondiging van universele zaligheid aan het mensdom.

5. Sleutels, beginselen en machten

werden hersteld om de drieledige zending van de kerk ten uitvoer te brengen — het prediken van het evangelie, de leden te vervolmaken en tempels met hun verordeningen voor de verlossing van de levenden en de doden.

Wat voor een man was Joseph Smith, die met God sprak? Wat was zijn reputatie? Welke invloed, zo die er geweest is, leek het grote visioen bij Palmyra op hem te hebben? Zoals door de engel Moroni voorzeggd, is er sindsdien goed zowel als kwaad van hem gesproken. De *New York Sun* vermeldde in de nazomer van 1843:

„Die Joe Smith, de stichter der mormonen, een man van groot talent, een diep denker, een vlotte spreker, een bekwaam schrijver, dat hij een man is met een grote geestelijke kracht, kan niemand ontkennen. Dat zijn volgelingen bedrogen zijn, geloven we allemaal.

Er zijn er maar weinig, die zulke daden hebben volbracht en zulke duidelijke wonderen hebben verricht. Het is niet gering om in de gloed van de negentiende eeuw de mensen nieuwe openbaringen te geven, een nieuwe godsdienst te stichten, nieuwe vormen van aanbidding in te stellen, een stad te bouwen met nieuwe wetten, instellingen en vormen van architectuur, — om kerkelijke, civiele en militaire rechtspraak in te stellen, scholen te stichten, zendelingen uit te zenden en in twee werelddelen bekeerlingen te winnen: en toch is dit alles door Joseph Smith gedaan, en dat ondanks alle mogelijke oppositie, bespottling en vervolging.” (*History of the Church*, 6:3.)

Een zekere mijnheer Reed, die geen lid van de kerk was, heeft eens van hem gezegd: „De eerste maal, dat ik met generaal Smith kennis maakte was in 1823. Hij kwam bij mij in de buurt wonen, hij was toen ongeveer achttien jaar oud, en ver-

bleef daar twee jaar, gedurende welke tijd ik hem goed heb leren kennen. Ik weet dat zijn karakter onberispelijk was; dat hij bekend stond om zijn eerlijkheid en oprechtheid; dat hij zich in de hoogste kringen bewoog en dat hij dikwijls een intelligente jongeman genoemd werd van goede moraal en met een verstand dat tot de hoogste intellectuele prestaties in staat was." (*Times and Seasons*, 1 juni 1844, blz. 549.)

Josiah Quincy, de burgemeester van Boston, zei van hem: „Een fijne jongeman, zou een voorbijganger instinctief hebben gemompeld, wanneer hij deze opmerkelijke figuur zou zijn tegenkomen.” (*Figures of the Past*, Boston: Robert Brothers, 1883, blz. 381.)

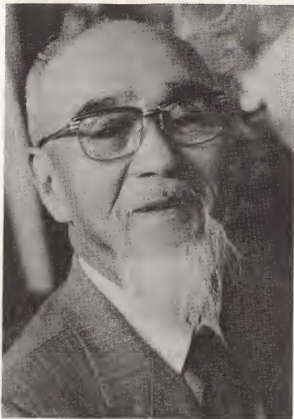
William M. Allred, een van zijn volgelingen, vertelde eens dat enkele stijve mensen moeite hadden met het feit dat de profeet Joseph met de jongens ging bal-

len. Hij zei, met betrekking tot de profeet: „Hij vertelde toen een verhaal van een zekere profeet, die in de schaduw van een boom zich op een of andere manier zat te vermaken, toen er een jager langskwam met zijn pijl en boog, die hem berispte. De profeet vroeg hem toen of hij zijn boog altijd gespannen hield. De jager gaf een ontkennend antwoord. De profeet vroeg hem vervolgens waarom niet, en hij zei dat het zijn veerkracht zou verliezen als hij de boog gespannen hield. De profeet zei, dat het precies hetzelfde was met zijn verstand, hij wilde dat niet altijd gespannen houden.” (*Juvenile Instructor*, 1 augustus 1892, blz. 472.)

William Taylor, de broer van president John Taylor, zei aangaande de persoonlijkheid van de profeet: „Er is reeds veel gezegd over zijn hartelijkheid en zijn aantrekkingskracht. Ik heb dit zelf gezien — de mensen, oud en jong, hielden van hem en vertrouwden hem instinctief.” Hij zei verder: „Mijn toewijding voor de profeet was dezelfde als die van vele anderen, die onder zijn invloed kwamen.”

Josephs aantrekkingskracht werd door zijn vrouw Emma bevestigd, in een brief, die ze na zijn dood aan een van hun zonen heeft geschreven: „Ik verwacht niet dat je veel meer in de tuin kunt doen dan je vader, en ik wilde ook nooit dat hij in de tuin ging werken, want als hij dat deed, dan stonden er binnen vijftien minuten drie, vier of soms een half dozijn mannen om hem heen, die de grond sneller plattraptten, dan hij het kon schoffelen.” (*Emma Smith Papers*, 1 augustus 1868 of 1869, blz. 4.)

De praktische wijsgeer, Brigham Young, stierf met de naam van Joseph op zijn lippen. Al eerder had hij gezegd: „Ik eer en vereer de naam van Joseph Smith. Zijn leer vind ik geweldig. Ik zou telkens

wel Halleluja willen roepen, wanneer ik er aan denk dat ik Joseph heb gekend, de profeet die de Heer geroepen heeft. Ik ben vermetel genoeg om te zeggen, dat er, Jezus uitgezonderd, nooit een beter man op aarde heeft geleefd, of nog zal leven." (*Discourses of Brigham Young*, blz. 458-59.)

Mijn medewerkers en ik zijn ook zijn getuigen. Wij zijn getuigen van de vruchten van dit werk over de gehele wereld. De volgelingen van het herstelde evangelie van Christus kunnen in meer dan honderd landen worden gevonden. Over het algemeen zijn deze mensen: fatsoenlijk, nuchter, kuis, eerlijk, vredelievend, gezinsgericht en vaderlandslievend.

„Want elke boom wordt aan zijn eigen vrucht gekend. Want van dorens leest men geen vijgen, en van een braamstruik oogst men geen druif." (Lucas 6:44.)

Het eerste visioen van de jonge Joseph

bij Palmyra, New York, in 1820, staat aan de basis van dit grote werk: de prediking en vestiging van het evangelie van Christus. Er is teveel gebeurd om dit prachtige visioen als een fabel van de hand te wijzen.

Aangezien er niemand bij Joseph was, toen dit grote visioen plaatsvond in het bos bij Palmyra, kunnen we slechts een getuigenis ontvangen van de waarachtigheid ervan, door het eigen verslag van Joseph Smith te geloven, of door de getuigenis van de Heilige Geest, of beiden. Ik heb die overtuiging, die diep in mijn ziel gegrift staat. Als bijzondere getuige van dezelfde Christus, die met de Vader is verschenen en de jonge Joseph instrueerde, geef ik u mijn getuigenis van de waarheid van dat schitterende eerste visioen in dat bos bij Palmyra. Ik verklaar dit in alle eenvoud in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het duidelijke geluid van de bazuin

*Ouderling Angel Abrea
van het Eerste Quorum van Zeventig*

Enige jaren geleden wandelde ik door een plantsoen, waarvan er zo veel zijn in Argentinië, dichtbegroeid met bomen en opgesierd met wat standbeelden. Ik bleef staan bij een beeldhouwer, die met hamer en beitel zijn project aan het voltooien was, een moeder met een kindje in haar armen.

Hij legde de laatste hand aan de marmeren handen van de moeder, het trof mij hoe hij op meesterlijke wijze zijn eigen stijl er in wist te leggen.

Terwijl ik daar zo gefascineerd stond te kijken, en probeerde zijn vaardigheden in mij op te nemen, kwam er een schoenpoetsertje naast mij staan. Nadat hij belangstellend had toegekeken hoe de kunstenaar de laatste hand aan het kunstwerk legde, wendde het jongetje zich tot mij en vroeg mij verbaasd: „Meneer, waarom maakt hij het nu weer kapot?”

De naïeve en onverwachte vraag van deze jongen stemde mij tot nadenken

over het voorbeeld dat wij voortdurend stellen. Ik besepte, hoe belangrijk ons voorbeeld kan zijn evenals de kracht of zwakte waarmee wij onze persoonlijk overtuiging in ons dagelijks leven ten toon spreiden.

De woorden van Paulus schoten mij te binnen: „Immers, indien de bazuin een onduidelijk geluid geeft, wie zal zich gereed maken tot de strijd?” (1 Korintiërs 14:8.)

Naargelang de omvang van onze activiteit, of binnen de grenzen van onze verantwoordelijkheid, beïnvloeden wij allen een aantal van Gods zonen of dochters. Onze houding, woorden en daden geven een boodschap aan anderen die hun leven op de één of andere wijze beïnvloeden, hetzij ten goede of ten kwade.

Onze daden zijn het resultaat van onze onwetendheid of kennis, het resultaat van ons ongeloof of van het getuigenis dat wij bezitten.

Wat wij zijn en wat wij denken, kunnen

wij niet verloochenen. Wij worden wat wij nastreven. Het voorbeeld dat wij zetten en het leven dat wij leiden weerspiegelt wat wij werkelijk zijn.

In de vermaning, die Alma aan zijn zoon Corianton gaf zien wij hoe de kwade gevoelens die wij in ons hart koesteren ons tot daden verleiden die een slecht voorbeeld zijn voor anderen en hun leven ten kwade beïnvloeden.

„Laat u niet door enig ijdel of dwaas gedoe misleiden. Laat de duivel uw hart niet wederom . . . weggleiden . . . want toen zij Uw gedrag zagen, wilden zij niet in mijn woorden geloven.” (Alma 39:11.)

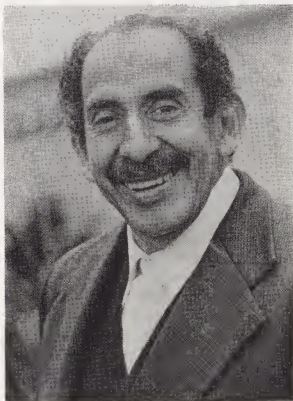
Aan de andere kant geeft Nephi ons een zeer duidelijk voorbeeld van de macht van een getuigenis, dat een gevoel van zekerheid geeft, toen hij op een verzoek van zijn vader Lehi, antwoordde: „Ik zal heengaan en doen wat de Heer heeft bevolen.” Hij zei niet: „Ik zal gaan en zien wat er gebeurt” of „Ik zal gaan en zie wel wat ik daar aantref”. Zo'n antwoord zou zeker verwarring hebben gesticht. Integendeel, zijn houding was als van iemand die niet twijfelt en dienovereenkomstig handelt. Het is interessant dat Nephi niet slechts zijn besluit en vastberadenheid om het verzoek van zijn vader in te willigen tot uitdrukking bracht, maar tevens uitlegde waarom hij zo handelde, toen hij zei: „Want ik weet, dat de Heer geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt.” (1 Nephi 3:7.)

Op een andere gelegenheid ontving Nephi de volgende opdracht van de Heer: „Gij zult een schip bouwen op de wijze, die Ik u zal tonen, opdat Ik uw volk over de wateren moge voeren.” (1 Nephi 17:8.)

Nephi's reactie op deze opdracht was niet zoals velen zouden hebben ver-

wacht, en dat voor sommigen zeer logisch zou klinken: „Heer, ik heb nog nooit een schip gebouwd. Ik weet niet hoe ik het doen moet. En wat U van mij verlangt is meer dan ik kan opbrengen. Bovendien zullen mijn broeders er zeker op tegen zijn, wat mijn taak nog veel moeilijker maakt. Is er geen andere manier?” Zulke gedachten kwamen helemaal niet bij hem op, toen hij zijn beslissing nam. Zijn antwoord was eenvoudig: „Heer, waarheen zal ik gaan, opdat ik erts vinde om te smelten, zodat ik gereedschap moge vervaardigen om het schip te bouwen . . .” (1 Nephi 17:9.)

Met deze woorden toonde Nephi zijn vastberadenheid en voornemen om de zending waartoe God hem geroepen had te volbrengen. En toen zijn broeders begonnen te morren en weigerden het schip te bouwen, confronteerde hij hen met de kracht van zijn getuigenis en zei: „. . . Indien God mij had geboden alle dingen te

doen, zou ik ze kunnen doen. Indien Hij mij zou gebieden, dat ik tot dit water moest zeggen: Word aarde, dan zou het aarde worden, en indien ik het zou zeggen, zou het geschieden.

En nu, indien de Heer zo machtig is en zoveel wonderen onder de kinderen der mensen heeft gewrocht, waarom zou Hij mij dan niet kunnen onderrichten om een schip te bouwen?" (1 Nephi 17:50-51.)

De houding en handeling die leerzame voorbeelden scheppen, zijn die die voortkomen uit een sterk getuigenis. De overtuiging die in ons leeft is belangrijker dan ons leven, indien die overtuiging het resultaat is van een sterk getuigenis, door openbaring verkregen. Hij verschaft ons de moed om het hoofd te bieden aan de beproevingen van het leven in de volle overtuiging dat onze Hemelse Vader onze daden zal goedkeuren, ongeacht de omstandigheden die ons omringen, de

onwetendheid van velen en de last van de beproevingen.

Er zijn in de wereld miljoenen mensen die bereid zijn om te doen wat mogelijk schijnt, maar de prijs gaat naar hen die bereid zijn het schijnbaar onmogelijk te volbrengen.

Bepaalde dingen kunnen volbracht worden door persoonlijke efficiëntie en vakmanschap. Het onmogelijke kan alleen tot stand komen door geloof en getuigenis.

De geboden die wij als zonen en dochters van God ontvangen hebben, hebben wij niet gekregen op voorwaarde dat zij ons tot Hem zullen terugbrengen wanneer wij slechts doen wat mogelijk schijnt, en wanneer de omstandigheden gunstig zijn.

Gehoorzaamheid om te doen wat God van ons verlangt was, is en zal altijd een onwrikbaar grondbeginsel zijn in het leven van hen die de Heer als zijn profeten geroepen heeft. Zo heeft de profeet Joseph Smith, bijvoorbeeld, eens gezegd: „Mijn levensregel is: als de Heer het gebied, doe het!" (*History of the Church*, 2:170.)

Joseph Smith was zonder twijfel een profeet met een sterke, vastberaden geest. Eens zei hij tegen zijn neef George A. Smith: „Wees nooit ontmoedigd. Als ik in de diepste grot van Nova Scotia zou zitten met het rotsgebergte erop gestapeld, zou ik volharden, geloof betrachten en de moed er in houden, en ik zou er zeker uitkomen." (In John Henry Evans, *Joseph Smith, an American Prophet*, blz. 9.)

Het leven van de profeet, van wie ik getuigenis geef, was een voorbeeld van wat hij verkondigde en een duidelijke boodschap van zijn overtuiging. Deze vastberadenheid, die zich uit in een voorbeeldig leven, is niet slechts voorbehouden aan

een kleine minderheid, zoals velen zouden willen geloven, maar kan en moet de voortdurende houding zijn van allen die de raad van God willen volgen om zijn beloofde zegeningen te ontvangen: „Wees getrouw tot de dood, en Ik zal u geven de kroon des levens.” (Openbaring 2:10.)

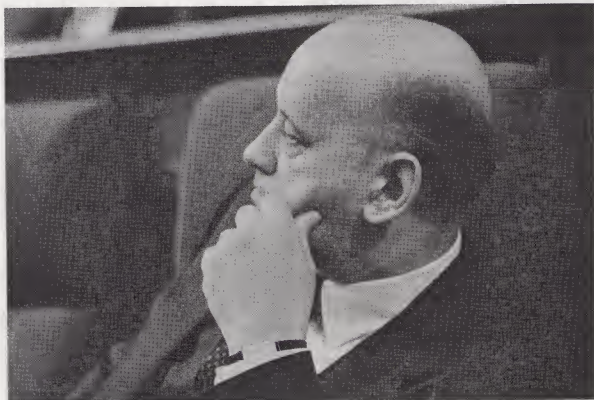
In de Schriften vinden wij veel voorbeelden van ouders die door hun daden „boodschappen” aan hun kinderen kunnen zenden, die hun op het pad der duisternis kunnen brengen, of die hen juist tot zaligheid leiden.

Jacob sprak als volgt tot de Nephieten: „Daarom gij zult aan uw kinderen denken, hoe gij hun hart hebt gegriefd met het voorbeeld, dat gij hun hebt gegeven; en denkt er tevens aan, dat gij wegens uw vuilheid uw kinderen ten ondergang kunt brengen, en dat hun zonden ten laatste dage op uw hoofd zullen worden verhaald.” (Jakob 3:10.)

Deze woorden demonstreren duidelijk de dramatische invloed en macht van het voorbeeld van ouders in het leven van hun kinderen.

Een slecht voorbeeld of „een onduidelijk geluid van de bazuin” dat de kinderen in het gezin ontvangen, bestaat soms uit het kritiseren van kerkleiders of het spreken van mooie woorden buitenshuis, maar harde en onvriendelijke woorden thuis.

Het geluid en de boodschap is onduidelijk, wanneer de kinderen zien dat het betalen van tiende alleen plaats vindt wanneer het financieel gelegen komt, of als zij horen hoe hun ouders het betalen van tiende rechtvaardigen wanneer hun geloof wankelt. Het voorbeeld is verwrongen wanneer de kinderen zien dat het heiligen van de sabbat afhangt van één of andere sportmanifestatie op die dag, of van het mooie weer.

Ouderling Angel Abrea van het Eerste Quorum der Zeventig.

Zij die aldus handelen kunnen vergeleken worden met iemand die door President Hugh B. Brown wordt beschreven als: „Hij die de voorschriften kent en ze niet nakomt, kan vergeleken worden met iemand die bij duisternis een kaars aansteekt en dan zijn ogen sluit.” (In *Relief Society Magazine*, oktober 1969, blz. 725.)

Laat ons nu de andere zijde van de medaille bekijken en het duidelijke geluid van de bazuin overwegen in het voorbeeld van Jozua. Toen het tijd was voor zijn volk om zich te binden en een definitief besluit te nemen, zei hij in zijn laatste toespraak:

„Maar indien het kwaad is in uw ogen, de Here te dienen, kiest dan heden, wie gij dienen zult . . . maar ik en mijn huis, wij zullen de Here dienen!” (Jozua 24:15.)

Kunt u zich voorstellen, welk een sterke en zuivere invloed het in het leven van kinderen zou zijn, als alle ouders dezelfde houding en vastberadenheid als Jozua zouden tonen. Voor het opbouwen van eeuwige gezinnen hebben wij meer lichtende voorbeelden nodig en zeer zeker minder verontschuldigingen en minder werkers der duisternis. Het is gemakkelijk om over het evangelie te praten, maar moeilijker om het te leven. Het is gemakkelijk om over Christus te prediken, maar moeilijker om Hem te volgen.

Als het evangelie een deel van ons leven wordt zal het onze beslissingen en daden beïnvloeden. Wij worden voorbeelden en modellen die anderen kunnen onderwijzen welk pad, dat tot het eeuwige leven leidt, zij moeten volgen. Dit kan echter alleen als wij de evangeliebegin-selen naleven.

Het is van belang dat wij, nu de Heer ons voor zo'n belangrijke zending geroepen heeft, namelijk om heilanden der

mensen te zijn, zijn vermaning indachtig zijn:

„Voorwaar, zeg Ik tot u allen: Staat op, en laat uw licht schijnen, opdat het een banier voor de natiën moge zijn.” (Leer en Verbonden 115:5.)

Wij kunnen niet falen omdat onze Heiland, Jezus Christus ons het voorbeeld heeft gegeven: „Ziet, Ik ben het Licht; Ik heb u een voorbeeld gegeven.” (3 Nephi 18:16.)

Wij kennen het doel, wij hebben het voorbeeld, laat ons nu alle krachten aanwenden en besluiten dit pad te volgen.

„Welnu, mijn geliefde broederen, hierdoor weet ik, dat indien iemand niet tot het einde toe volhardt in het volgen van het voorbeeld van de Zoon des levenden Gods, hij niet zalig kan worden.” (2 Nephi 31:16.)

In de naam van de Heiland, Jezus Christus. Amen. □

Tel uw zegeningen!

Ouderling Yoshihiko Kikuchi
van het Eerste Quorum van Zeventig

Waarom moest een jonge moeder sterven?

Mijn vriend, Milton, heeft zes kinderen. Zijn vrouw kwam in een verkeersongeval om het leven en liet hem met zes kinderen achter. Op een dag kwam zijn oudste dochtertje in tranen bij zijn bed; Milton dacht eerst dat ze onenigheid met haar broers had gehad. „Nee, nee, pappie,” zei ze. „Ik ben zo eenzaam. Waar is mammie? Ik wil mammie terug.” Haar vader nam haar in zijn armen en zei: „Mammie is nu bij onze Hemelse Vader. We zullen mammie terugzien.”

Ik snikte het uit

De moeder van een elfjarige jongen werd ernstig ziek. Zijn vader bracht haar van Arizona naar Salt Lake City. Een paar dagen later schreef deze jongen: „We geloven allemaal dat we beter voor mama zullen zorgen als ze gauw thuis komt.” La-

ter schreef hij: „We missen u erg . . . We hebben het hier erg druk. We hebben het telegram ontvangen en zijn erg blij dat mama buiten gevaar is . . . Ik moet nu eindigen want het is bijna bedtijd. Zuster Allen heeft in de godsdienstles verteld dat we om acht uur naar bed moeten, zodat we genoeg slaap krijgen. Het is nu al bijna half negen. Dag. Uw liefhebbende zoon, Spencer Kimball.” (Spencer W. Kimball, blz. 45)

Daags nadat hij deze brief had gepost, overleed zijn moeder. De daaropvolgende dag ontving hun bisschop een telegram en alle kinderen van de familie Kimball werden van school naar huis geroepen. Ze renden naar huis waar de bisschop hun vertelde: „Jullie moeder is gestorven.” Spencer zei later over deze gebeurtenis: „Het kwam als een donderslag bij heldere hemel. Ik rende de achtertuin in. Ik wilde alleen zijn in mijn stortvloed van tranen. Uit het gezicht en gehoor van iedereen, snikte ik het uit. El-

ke keer dat ik „Ma” zei, barstte ik opnieuw in tranen uit totdat ik uitgehuild was. Ma dood! Dat kon niet! Wij konden zo niet doorgaan met ons leven . . . Ik dacht dat mijn elfjarige hart zou breken!” (Spencer W. Kimball, blz. 46)

Waarom sterven? Waarom ziekte? Waarom rampspoed? Waarom moet ik lijden? Teleurstelling ondergaan? Waarom moet ik het bittere lijden des levens doormaken? Waarom moet ik verdriet onder vinden?

Toen ik vijf jaar oud was stierf mijn vader, en vier kinderen moesten het zonder vader stellen, wegens de Tweede Wereldoorlog. Ons leven veranderde drastisch; we werden straatarm. Op een dag, die me nog glashelder voor de geest staat, was ik aan het spelen in het park, iedere andere jongen was daar met zijn vader, behalve

ik. Ik dacht bij mezelf: O, leefde me vader nog maar.

Wij weten weinig over de wil des Heren, en dan oordelen wij de Heer vaak naar onze geringe wijsheid. Ik spreek tot hen die nu door bitter lijden gaan of veel verdriet ondervinden. De Heer heeft u lief, de Heer vergeet u nooit! Hij heeft gezegd: „Weet dan, mijn zoon (of dochter) dat dit alles u ondervinding zal geven, en voor uw welzijn zal zijn.” (LV 122:7.)

Lijden kan mensen tot heiligen vormen

Ouderling Spencer W. Kimball heeft gezegd: „Omdat we mens zijn, willen we lichaamspijn en mentale smart graag uit ons leven bannen en ervoor zorgen dat het ons altijd voor de wind gaat, maar als we de deur van smart en ellende dicht

Ouderling Russel M. Nelson, geroepen als lid van het Quorum der Twaalf (rechts), wordt hartelijk begroet door ouderling Yoshihiko Kikuchi van het Eerste Quorum der Zeventig.

zouden doen, kan dat ertoe leiden dat we onze beste vrienden en weldoeners buiten sluiten. Lijden kan mensen tot heiligen vormen, als zij zich oefenen in geduld, lankmoedigheid en zelfbeheersing" (Faith Precedes the Miracle, blz. 98).

Ik herhaal: „Lijden kan mensen tot heiligen vormen, als zij zich oefenen in geduld, lankmoedigheid en zelfbeheersing" en zij rechtvaardig leven.

Laten we allemaal wat leren van een vriend van mij. Opeen dag dook hij tijdens een zwempartijtje, dat georganiseerd was door de firma waar hij die zomer in Nebraska voor werkte, in het water, en raakte toen vrij hard de bodem. Hij brak zijn nek en verlamde daarmee zijn hele lichaam. Hij kon zelfs niet meer ademen. De dokter zei: „Hij haalt waarschijnlijk de ochtend niet eens."

Hij had altijd veel aan sport gedaan en had na het vervullen van een zending in Japan, zijn B. A.-graad in politieke wetenschappen behaald. Toen het tragische ongeval plaatsvond studeerde hij rechten en had hij nog maar één jaar te gaan aan de Brigham Young University. Hij was getrouwd en had twee kinderen. Het tragische ongeval veranderde zijn leven volkomen. Hij wist niet eens of hij de volgende dag nog wel zou leven. De emotionele en fysieke pijn die hij moest doorstaan als volledig gehandicapte was onvoorstelbaar.

Niettegenstaande de toestand waarin hij verkeerde in het medisch centrum van de University of Utah, was hij vastbesloten om zijn rechtenstudie af te maken. Het was een welhaast onmogelijke opgave. Maar goede vrienden, ware Samaritanen, brachten hem de aantekeningen en op de band opgenomen lezingen van de universiteit. O God, zegen deze ware Christenen. Hij sloeg de bladzijden van

zijn boek om met behulp van een mondstokje, en als het boek dichtsloeg wachtte hij vaak een lange tijd totdat iemand hem te hulp kwam.

Tenslotte voltooide hij zijn rechtenstudie. Hij werd toegelaten tot de orde der advocaten in Utah en werd een beëdigd advocaat.

Het was tijdens zijn studie, terwijl hij nog onder doktersbehandeling stond, en probeerde zijn krachten te herwinnen dat zijn vrouw hem met zijn twee zoons verliet en van hem scheidde. In deze levensfase voelde hij zich meer dan ooit „bedroefd en beangst" (Zie Matteüs 26:37). Maar hij klaagde nooit en zegende zelfs de geliefden die hem verlaten hadden. In zijn hart bad hij: „Uw wil geschiede" o, Heer! (Zie Matteüs 26:42.) Het was zijn Golgota, hij aanvaardde zijn „drinkbeker" en dronk die uit als een zegen.

In de lofzang „O, vast als een rotsteen" zingen we de volgende woorden:

*Als door bitter lijden ik u roep te gaan,
en gij veel verdriet ondervindt
op uw paân,
Zo zal Ik in smarten geenszins
van u vliên,
Maar bijstand en hulpe in kommer
u biên.
(HL. nr. 152.)*

Mijn vriend Mick maakte kennis met een fijne jonge vrouw, Cheryl. Ze trouwden en zien nu met grote vreugde de geboorte van hun baby tegemoet. Wat een wonder. De Heer heeft gezegd: „Zo zal Ik in smarten geenszins van u vliên." Welnu, afgelopen vrijdag zijn ze in de tempel verzegeld voor tijd en eeuwigheid. Ik had het voorrecht om de plechtigheid te voltrekken voor dit fijne echtpaar.

Zijn ringpresident, broeder Banks, be-

schreef hem als „een zeer ootmoedig mens met een sterk geloof,” en zijn secretaresse zei van hem: „Tijd is altijd belangrijk voor hem geweest . . . zelfs de seconden tellen voor hem. Hij heeft geen tijd verspild. Hij heeft meer bereikt dan ooit tevoren.”

De macht om lief te hebben

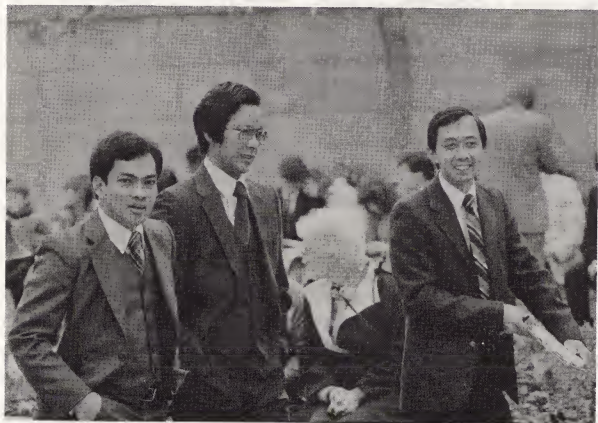
De Heer heeft gezegd: „. . . Want de macht is in hen.” (LV 58:28.) U en ik hebben die macht, het is de grootste macht, de macht der liefde. Wij kunnen zijn liefde voelen als we ons er maar voor open stellen. Onze liefhebbende Hemelse Vader gaf ons:

De macht om lief te hebben!
De macht om te denken!
De macht om geloof te hebben!
De macht om te bidden!

De macht om te scheppen!
De macht om te zien!
De macht om te voelen!
De macht om aan te raken!
De macht om te spreken!
De macht om voor anderen te zorgen!
De macht om ons over hen te bekommeren!
De macht om met hen te delen!
De macht om te geven!
De macht om dank te zeggen!
(„Zegeningen”, Yoshihiko Kikuchi, 1978.)

Vooraf „de macht om lief te hebben.” Liefde is de grootste gave van God. Liefde is de gave Gods. Broeders en zusters, als u en ik deze macht, de macht der liefde, bezitten, kunnen wij met zijn Geest wandelen, zelfs als wij bitter lijden ervaren.

Laten wij onze zegeningen tellen:

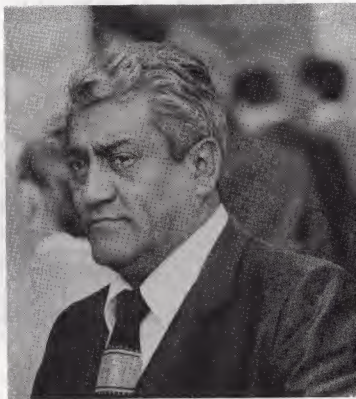

Als op 's levens zee de stormwind om
 u loeit,
 als gij tevergeefs uw arme hart
 vermoeit,
 tel dan al zegeningen, één voor één,
 en gij zegt verwonderd: God liet
 nooit alleen!
 Tel uw zegeningen, één voor één,
 tel ze alle, doch vergeet er geen,
 tel ze alle, noem ze één voor één,
 en gij ziet Gods liefde dan door
 alles heen!
 Drukken 's levens zorgen u soms
 droef terneer,
 schijnt het kruis te zwaar u,
 zeg het aan de Heer!
 Gij toch zijt gezegend, wil op
 Christus zien,
 dan zal 't harte zingen en de
 zorgen vliên.
 Dus in alle moeiten, zorgen zonder tal,
 wees toch nooit ontmoedigd,
 God is overal,
 dank Hem voor uw zegen, eng'len
 luist'ren toe,
 schenken troost en hulpe u, volg dus
 blij te moe.
 (HL. nr. 21.)

Laat wij ervoor waken de grote wijsheid van de Heer te oordelen met ons beperkt verstand.

De Heiland wil een helpende hand toesteken

Bent u onbemind? Ongelukkig? Gehandicapt? Gescheiden? Bent u net als mijn vriend verlamd? Bent u boos? Haat u iemand? Koestert u wrok jegens iemand? Bent u een alleenstaande moeder omdat uw man u in de steek heeft gelaten? Bent u eenzaam omdat uw echtgenoot is overleden?

De Heiland heeft gezegd:

„Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en ik zal u rust geven; neemt mijn juk op u en leert van Mij, want ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen, want mijn juk is zacht en mijn last is licht. (Matteüs 11:28-30.)

Ik geef u mijn getuigenis dat Jezus de Christus is, de Zoon van de levende God. Hij zelf getuigde van zijn grote, heilige bediening, toen hij aan de Nephieten verscheen: „Staat op en nadert tot Mij, opdat gij uw handen in Mijn zijde zult kunnen steken, en opdat gij tevens de tekenen der nagelen in Mijn handen en in Mijn voeten zult kunnen voelen, zodat gij moogt weten, dat Ik de God van Israël ben, en de God der ganse aarde, en voor de zonden der wereld ben gedood.” (3 Nephi 11:14.)

Ik weet dat Hij leeft; ik weet dat Hij ons liefheeft; en ik getuig dit tot u in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Ondersteund door het gebed der kerk

*Ouderling John K. Carmack
van het Eerste Quorum der Zeventig*

Wat het, volgens mij, mogelijk maakt dat ik hier voor u sta, is dat u allen grote vrienden bent.

In de bijzondere openbaring van de Heer aangaande het bestuur in de kerk, zegt Hij dat het Eerste Presidium wordt ondersteund door het vertrouwen, het geloof en het gebed der kerk. (Zie Leer en Verbonden 107:22.) Uit naam van de zes broeders die zojuist zijn geroepen, wil ik het Eerste Presidium verzekeren van ons vertrouwen, geloof en gebed. Wij hebben het Eerste Presidium lief en waarderen het vertrouwen dat zij in ons stellen. Ik wil ook diegenen onder u bedanken die hun vertrouwen in ons kenbaar hebben gemaakt. Het is de enige manier waarop wij dit werk kunnen doen. Wij zijn ons bewust geweest van een overvloedige uitstorting van uw liefde, hetgeen een bijzondere ervaring is geweest.

Ik wil ook graag dat u weet dat we de liefde hebben gevoeld van de heiligen door de hele kerk heen. En wat mijzelf be-

treft, ik ben mij bewust van de liefde van mijn mede-heiligen uit Californië, die hier in zo groten getale aanwezig zijn, en van de geweldige heiligen in Idaho — en als ik iets persoonlijks naar voren mag brengen, van de fijne zendelingen van het Zendingsgebied Boise Idaho. Ik voel hun kracht. Natuurlijk zijn onze families de onmisbare hoeksteen van die schragende liefde. Het is heerlijk om bij deze grootse kerk te horen.

Nu wat de roeping betreft, de ontzagwekkende roeping die wij hebben ontvangen: de Zeventig worden geroepen om het evangelie te prediken en bijzondere getuigen te zijn voor de niet-joden en voor de ganse wereld. Bij het onderzoeken van mijn hart is de enige kwalificatie die mij te binnen wil schieten — en ik meen ook namens mijn broeders te spreken — dat wij een bijzonder groot getuigenis hebben van dit werk.

Ik getuig van twee dingen. Ten eerste, dat er een werkelijke Jezus Christus is,

die belang stelt in ieder van ons persoonlijk. En ten tweede, dat als wij Hem zoeken, Hij ons de vrede brengt die alle verstand te boven gaat.

Afgelopen oktober maakte ik een rondreis door het zendingsgebied. Ik bevond mij in de buurt van het plaatsje Fairfield (Idaho) en verdiepte mij in de Schriften, en met name in het verhaal van het eerste visioen, zoals dat in de Parel van Grote Waarde staat, en dat ik alle zendingen gevraagd had uit hun hoofd te leren. En terwijl ik dit mooie verhaal uit het hoofd doornam, viel mij een unieke ervaring te beurt.

Ik ontving een zeer bijzonder getuigenis, dat hetgeen Joseph Smith had verteld met de woorden die hij in de Parel van Grote Waarde schreef, precies datgene weergaf wat er gebeurd was. In zekere zin maakte ik, als het ware, zelf het eerste visioen mee. En door de kracht van de Heilige Geest werd ik er getuige van, een persoonlijke getuige. Ik geef u dit getuigenis, dat de Vader en de Zoon daadwerkelijk aan de profeet Joseph Smith verschenen zijn. Ik vermoed dat mijn ervaring erg veel leek op ervaringen die velen onder u ook hebben gehad.

Toen president Hinckley donderdagmiddag opbelde (en het was toen pas dat we voor het eerst vermoedden dat er veranderingen in ons leven op til waren), zei hij: „Broeder John, ik wil graag een persoonlijk gesprek hebben met jou en zuster Carmack. Wees zo goed morgenochtend de eerste vlucht hier naartoe te nemen en naar mijn kantoor te komen.” Hij voegde er nog aan toe: „Maak je maar niet ongerust.” Nou, daar hadden we echt wat aan.

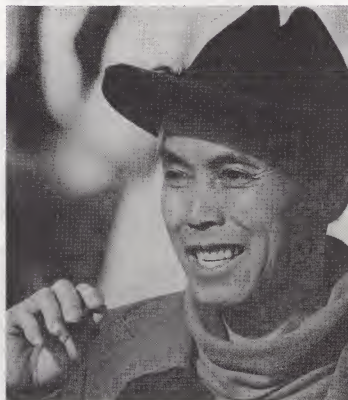
Het mocht echter niet baten. We maakten ons natuurlijk wel ongerust. Maar in de vroege uurtjes van de ochtend voel-

den wij de troost van de Geest van de Heiland. Er kwam vrede in ons hart en wij slaagden er in nog wat te rusten.

Mag ik er de hele kerk op wijzen, in het bijzonder de jonge mensen en de zendingen over de gehele wereld, vooral hun gebeden tot onze Hemelse Vader in die vroege ochtenduren niet te verwaarlozen. Het is door die gebeden dat u Hem kunt bereiken, en waardoor u vrede kunt hebben.

„Want wij hebben geen hogepriester, die niet kan medevoelen met onze zwakheden, maar een, die in alle dingen op gelijke wijze (als wij) is verzocht geweest, doch zonder te zondigen.” (Hebreeën 4:15.)

Het was, meen ik, C.S. Lewis (Britse schrijver, 1898-1963), die George MacDonald (Schotse romanschrijver, 1824-1905) aanhaalde en zei dat wij op een huis lijken. Wanneer Christus bij ons binnenkomt, doet dat afschuwelijke pijn.

„De Heer Jezus Christus stelt belang in ieder van ons persoonlijk, en als wij Hem zoeken, brengt Hij ons de vrede die alle verstand te boven gaat.”

„We wisten wel dat er iets aan het dak en de goten moest gebeuren,” zei Lewis, „maar plotseling merken we dat Hij hier een nieuwe verdieping erop zet en daar een nieuwe vleugel toevoegt. We waren ons ervan bewust dat ons huisje opgeknapt moest worden en dat die dingen nodig moesten gebeuren, maar dit?” (zie *Mere Christianity*, New York: MacMillan Publishing Co., 1943, blz. 174.) Ja, de liefde van Christus kan hard aankomen. Wat probeert Hij met ons te doen? In zijn bestseller, *The Road Less Traveled*, (New York: Simon and Schuster, 1978), zegt dr.

M. Scott dat hoezeer we ook om de hete brij heendraaien, allen die de vraag stellen: „Waar voert Gods liefde toe?” tot één enkele schrikbaarjagende conclusie komen: God wil dat wij worden zoals Hij. Wij worden klaargemaakt voor het godschap en dat doet zeer; het doet afschuwelijk zeer, maar vrede is er wel.

In die vroege ochtenduren moest ik denken aan het thema van Ralph Rodgers' toneelstuk, III Nephi:

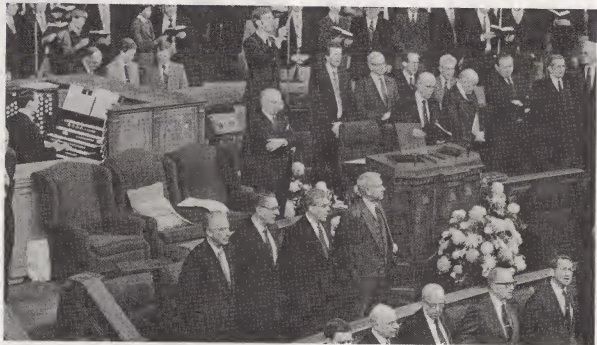
Ik voel de liefde van mijn Heiland in heel de wereld om mij heen . . .

Hij weet dat ik Hem zal volgen, Hem mijn hele leven zal geven.

Ik voel de liefde van mijn Heiland, de liefde die Hij me overvloedig schenkt.

(Uit „I Feel My Savior's Love”, *The Choirbook*, blz. 36-37.)

Uit naam van de broeders die zich bij mij hebben gevoegd, beloven wij u plechtig onze kracht, onze liefde, onze gebeden en ons geloof, in nederige gehoorzaamheid te wijden aan een roeping waar wij niet naar gestreefd hebben, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

„O, jong'ren vol edel streven”

Ardeth Greene Kapp
Algemeen presidente van de jonge-vrouwen

Broeders en zusters, mijn hart is vandaag een en al vreugde en ik loof de grote en nobele leiding van de leiders uit het verleden, die zoveel hebben gedaan om de fundering te leggen voor de hedendaagse jeugd. Ik ben zo verheugd over het erfgoed dat ons is nagelaten door onze voorgangers. Op de drempel van het heden voel ik hoe mijn hart zingt: „O, jong'ren vol edel streven, hou en trouw, hou en trouw, hou en trouw!” (Zo vast als het Rotsgebergte, *Heilige lofzangen*, nr. 192.) In tijden van grote vreugde, van strijd en teleurstelling, hebben mijn fijne man, Heber en ik de Heer leren kennen en hebben wij zijn Geest bij ons thuis en in ons leven gevoeld. Wij hebben die vrede gekend, „die alle verstand te boven gaat” (Filippenzen 4:7), zowel in tijden van teleurstelling als in tijden van grote zegeningen. Ik geloof dat wat wij mijn man thuis het meeste horen zeggen is: „Ik wil weten wat de wil van de Heer is en die vervolgens doen.” Ik sluit me bij die woorden

aan en voeg er mijn gebondenheid hetgeen hij mij door zijn voorbeeld heeft geleerd, aan toe.

Ik moet vandaag denken aan een van mijn voorouders, John P. Greene, die het Boek van Mormon ontving van Samuël Smith, de broer van de profeet. John gaf het op zijn beurt aan zijn vrouw, Rhoda Young, die het weer doorgaf aan haar broers, Phineas en Brigham Young. Ik moet eraan denken dat hij de „marshal” was in Nauvoo en ik verheug me over het erfgoed van trouwe heiligen der laatste dagen vanuit het verleden tot aan deze tijd toe.

Ik ben zo dankbaar voor mijn vader en mijn moeder, die in hun testament niet datgene schreven wat men zou verwachten — stoffelijke zaken — want daar hadden zij niet veel van, maar ons een verklaring nalieten van hun getuigenis van het evangelie van Jezus Christus, hun meest kostbare bezit. En dan moet ik denken aan de regels van dat beroemde gedicht:

*Als u niet trouw blijft aan ons die ster-
ven,*

*zullen wij niet in vrede rusten, ook al
groeien de klapprozen op de velden van
Vlaanderen*

(Uit „In Flanders' Fields” van John
McCrae.)

Geen van ons zal ontrouw worden. Dit is een generatie van hoop en geloof en aspiraties, en als leiders van jonge vrouwen over de gehele wereld, bidden wij zo te mogen leven, dat de goddelijke tussenkomst in ons hart, in ons optreden en in onze houding merkbaar zal zijn en dat wij ontvankelijk zullen zijn voor en zullen reageren op de macht en leiding van het priesterschap en de dragers ervan. Wij worden in deze tijd omgeven door zeer wezenlijke boze krachten, die ons op zeer subtiele manieren trachten af te houden van de beloften en zegeningen van het evangelie van Jezus Christus.

Tegen de jonge vrouwen van de kerk — en tegen een klein meisje dat vandaag naar me toekwam, mijn hand schudde en zei: „Ik ben twaalf jaar en een bijenkorfmeisje,” — tegen iedere jonge vrouw in

welke uithoek van de kerk ook, zeg ik: „We houden van je, we hebben je nodig, we bekommeren ons over je, we hebben vertrouwen in je, en ons doel — het eeuwige leven — is niet buiten ons bereik.”

Ik heb het voorrecht gehad de macht en kracht te ervaren van de algemene autoriteiten, die zitting hebben in de raden van de kerk en leiding geven aan het grote werk van deze laatste dagen. En wij maken deel uit van dat grote werk. Wij zullen ervoor werken dat iedere jonge vrouw in de kerk moedig in de gelederen zal staan van trouw, verbondenheid en toewijden. Moeders, sta pal; vaders, heb de moed om sterk te zijn. Leiders, ondersteun die geweldige ouders. En verenigd zullen wij een geslacht voorbereiden dat de Heer welgevallig is, opdat Hij een huis van waardige leden zal hebben wanneer Hij wederkeert.

Dit is de heilige en plechtige opdracht waaraan ik al mijn krachten en inspanningen geef. Ik verheug mij in de gelegenheid die mij wordt geboden om aan dit grote werk deel te nemen, en geef u mijn getuigenis in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Zuster Ardeth G. Kapp, die van de vergadering steun ontving als algemeen presidente van de jonge-vrouwen.

„Gaaf dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen”

*Ouderling L. Tom Perry
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Voordat ik begin met de toespraak die ik heb voorbereid, wil ik eerst twee fijne vrouwen bedanken voor het toegewijde werk dat zij vele jaren hebben verricht. Zuster Smith en zuster Cannon, u bent te vergelijken met bakens in zee, die de vrouwen in de kerk en vele daarbuiten tijdens zwaar weer de veilige haven inloodsen. Moge God u zegenen dat uw inspiratie en invloed gevoeld mag blijven worden onder de vrouwen van de wereld.

De Verlosser had maar zo weinig tijd om degenen, die zijn werk na zijn aardse bediening zouden voortzetten, voor te bereiden. Hij moet de druk van deze verantwoordelijkheid gevoeld hebben. Zijn lezingen tijdens die laatste uren hebben altijd veel voor mij betekend. Ze vertegenwoordigen zijn laatste onderricht aan hen die vanaf dat tijdstip verantwoordelijk

wouden zijn voor de voorzetting van het werk.

Gedurende zijn bediening heeft de Verlosser ons aangespoord om te doen wat wij Hem hebben zien doen. Na het Pascha gevierd te hebben tijdens het laatste avondmaal, waste Hij de voeten van ieder van zijn discipelen. Na dit dienstbetoon onderrichtte Hij hen als volgt:

„Indien nu Ik, uw Here en Meester, u de voeten gewassen heb, behoort ook gij elkander de voeten te wassen; want Ik heb u een voorbeeld gegeven, opdat ook gij doet, gelijk Ik u gedaan heb.” (Johannes 13:14-15.)

Het is dus duidelijk: de Meester heeft gediend, ook wij behoren te dienen. Hij heeft onderwezen, ook wij behoren te onderwijzen. Hij heeft gebeden, wij behoren eveneens te bidden. Hij wist dat zo wij

naar de geest van zijn bediening zouden handelen, ons hart zo vervuld zou zijn van hetgeen wij hadden ontvangen, dat wij niet tevreden zouden kunnen zijn, tenzij wij met elkaar zouden delen, dienen, onderwijzen en bidden.

Toen Matteus zijn evangelie voltooide, maakte hij gewag van dit onderricht van de Heer aan Zijn discipelen: „En de elf discipelen vertrokken naar Galilea, naar de berg, waar Jezus hen bescheiden had.

En toen zij Hem zagen, aanbaden zij, maar sommigen twijfelden.

En Jezus trad naderbij en sprak tot hen, zeggende: Mij is gegeven alle macht in hemel en op (de) aarde.

Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb.

En zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld. Amen.” (Matteüs 28:16-20.)

De Schriften staan vol voorbeelden van wat gebeurt met personen als zij werkelijk doordrongen raken van het Evangelie. Laat ons twee voorbeelden in beschouwing nemen. Het eerste is uit het Nieuwe Testament. Daarin staat in het Evangelie van Johannes een verhaal over twee discipelen die Johannes de Doper volgden. Wij lezen:

„De volgende dag stond Johannes daar weer met twee van zijn discipelen.

En toen hij Jezus zag gaan, zeide hij: Ziet, het Lam Gods!

En de twee discipelen hoorden hem dat zeggen, en zij volgden Jezus.

Maar Jezus keerde zich om en zag, dat zij Hem volgden, en Hij zeide tot hen:

Wat zoekt gij? Zij zeiden tot Hem: Rabbi — wat, vertaald, wil zeggen: Meester —, waar houdt gij verblijf?

Hij sprak tot hen: Komt en gij zult het zien. Zij kwamen dan en zagen, waar Hij verblijf hield, en zij bleven die dag bij Hem; En het was omstreeks het tiende uur.

Andreas, de broeder van Simon Petrus, was een van de twee, die het van Johannes gehoord hadden, en Hem gevolgd waren;

deze vond eerst zijn broeder Simon, en zeide tot hem: Wij hebben gevonden . . . de Christus.” (Johannes 1:35-41.)

Toen Andreas iets bijzonders in zijn leven had ontvangen, wilde hij dat met zijn broer delen, en hij rustte niet voordat hij hem had gevonden en verteld dat hij de Heer had gevonden.

Er staat een ander prachtig voorbeeld in het Boek van Mormon over Alma en de zonen van Mosiah. Zij maakten deel uit van hen die de kerk ten gronde probeerden te richten, en gebruikte veel vleiende woorden om het volk ertoe te brengen alderhande ongerechtigheid te bedrijven. Na de smeebeden van Alma's vader kwam de Heer tussenbeide, die Alma tot bekering riep.

Het is interessant wat er met hem gebeurde nadat hij het evangelielicht had ontvangen. De Schriften vermelden:

„En van die tijd af begonnen Alma en zij, die bij hem waren, toen de engel aan hen verscheen, het volk te leren; zij reisden door het ganse land, verkondigden aan al het volk de dingen, die zij hadden gehoord en gezien, en predikten het woord Gods onder grote verdrukking, daar zij door de ongelovigen hevig werden vervolgd, en door velen hunner werden geslagen.” (Mosiah 27:32.)

En daarna, sprekend over de vier zoons van Mosiah, vermeldt de Schrift:

„En zij reisden door het ganse land Zarahemla, en onder al het volk dat door ko-

ning Mosiah werd geregeerd, en zij trachtten ijverig de schade te herstellen, die zij de kerk hadden berokkend, beledend al hun zonden en verkondigden alles, wat zij hadden gezien; en zij legden de profetieën en de schriften uit aan allen, die ze wilden horen.

En aldus waren zij middelen in Gods handen om velen tot de kennis der waarheid te brengen, ja, tot de kennis van hun Verlosser.

En hoe gezegend zijn zij! Want zij boodschapten vrede; zij brachten de goede boodschap van het goede, en verkondigden aan het volk dat de Heer regeert." (Mosiah 27:35-37.)

Na bekering komt het verlangen om anderen erin te laten delen. Niet zozeer uit plichtsbesef, hoewel die verantwoor-

delijkheid bij de priesterschap ligt, maar door een oprechte liefde en waardering voor hetgeen is ontvangen. Wanneer zulk een „parel van grote waarde" in ons leven komt, kan het ons niet bevredigen om haar schoonheid geheel voor onszelf te houden. Ze moet met anderen woorden gedeeld! Daarin ligt de grote vreugde en het geluk van de gave!

Ik kom telkens weer onder de indruk van de echtparen op leeftijd, die na een leven vol dienstbaarheid in hun wijken en ringen, het verlangen koesteren om een full-time zending voor de Heer te vervullen. Ik ben ze overal ter wereld tegengekomen, en ik geloof dat het de gelukkigste mensen zijn die ik ontmoet vanwege de resultaten, die ze bereiken.

Laat mij eens enkele passages voorle-

President Gordon B. Hinckley, tweede raadgever in het Eerste Presidium, begroet de ouderlingen Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie en L. Tom Perry van het Quorum der Twaalf Apostelen.

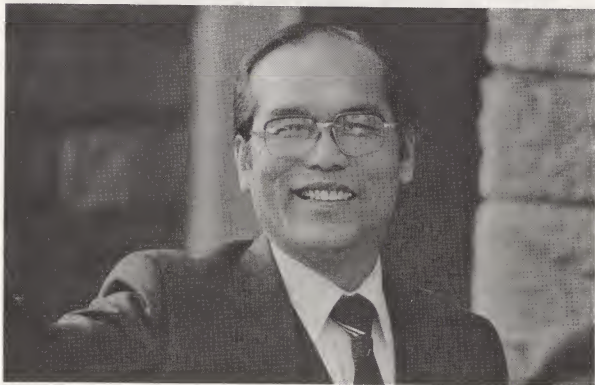
zen uit brieven die zijn geschreven door echtparen die dit grote voorrecht hebben genoten. Het volgende is samengesteld uit brieven die werden geschreven aan de zendingspresident en zijn vrouw, nadat de echtparen enige tijd in het zendingsveld hadden gewerkt.

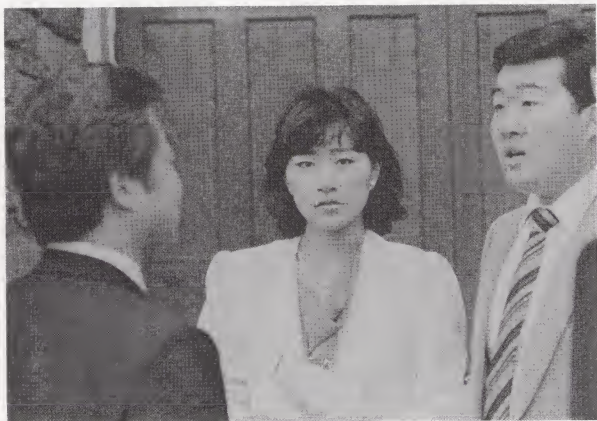
„Wij hebben er nooit om gevraagd op zending te gaan. Wij dachten dat wij niet in aanmerking kwamen om een zending te vervullen. Mijn man had maar vier jaar onderwijs genoten, en was op dat punt erg gevoelig. Hij las veel en had veel succes in het zakenleven. Hij had een bijzondere persoonlijkheid die de mensen aantrok. Verscheidene echtparen die wij kennen waren op zending gegaan en wij verheugde ons over hen. Toen onze bisschop ons in zijn kantoor uitnodigde en zei dat gij er twee weken over had gebeden, en dat de Heer wilde dat wij op zending zouden gaan, waren wij overrompeld. Wij aanvaardden dat, want wij wisten dat de Heer ons had geroepen.”

„Mijn man had ernstige rugklachten. Hij vroeg ons om enig uitstel om een dokter te zoeken die hem op de één of andere manier zou kunnen helpen. Het advies van de dokter was: „Ga maar naar huis en leer met de pijn te leven! Toen wij tot zending werden aangesteld, werd mijn man beloofd dat hij gezegend zou worden met een betere gezondheid. De belofte werd letterlijk vervuld.”

„Wij gingen naar het opleidingsinstituut voor zendingen (OIZ). De paar weken die we daar doorbrachten betekenden heel veel voor ons. Wij hadden wel moeite met het uit het hoofd leren van de discussies, maar we werden gezegend met een nauwe band met de Heer. Hij zegende ons naar onze inspanning. Wij wisten dat wij het in de handen van de Heer moesten leggen, nadat wij alles wat in ons vermogen lag hadden gedaan.”

„In het OIZ is een sfeer van liefde en saamhorigheid die nergens anders te vinden is. Wij gingen wekelijks naar de tem-

pel. Wij ondervonden dat na de tempel het OIZ de beste plaats op aarde is om je dicht bij je Hemelse Vader en Zijn Zoon, Jezus Christus, te voelen."

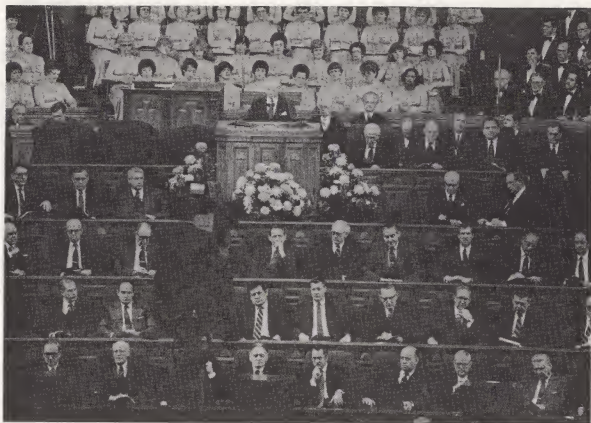
„Het voorrecht om samen een full-time zending te vervullen was een heel bijzondere tijd in ons leven. Het was een tijd waarin wij dichter tot elkaar kwamen. Wij studeerden en baden zoveel samen. Wij leerden beter beseffen wat het betekent afhankelijk te zijn van elkaar. We verheugden ons in een groeiende gewaarwording van elkaars goede eigenschappen. Wij buiten de gelegenheden uit om elkaar te helpen kleine zwakheden te overwinnen. Wij zijn dankbaar dat wij in de herfst van ons leven de kans kregen om samen te rijpen en één te worden. Dit is een ervaring die ieder echtpaar zou moeten beleven als hun gezondheid het toelaat en zij het zich financieel kunnen veroorloven.

Als zij het zich niet kunnen veroorloven, zou hun familie zeer gezegend worden als die kon helpen. Het zou veel beter zijn dan hun een reis naar Hawaii of Europa te geven."

Dit echtpaar vertelde vervolgens dat toen zij hun zending voltooiden, deze woorden tot hen werden gesproken in hun laatste getuigenisvergadering:

„Geliefde broeder en zuster, u kunt zich gewoon niet voorstellen hoe ons leven was voordat u kwam."

Natuurlijk is de thuiskomst na zo'n ervaring niet altijd makkelijk. Net voor Kerstmis ontmoette ik een goede broeder die net uit de Mormon Handicraft winkel kwam. Hij had daar een kerstcadeautje voor zijn vrouw gekocht. Toen hij mij aan zag komen holde hij naar mij toe en vroeg: „Kent u mij nog?" Met een beetje hulp wist ik het weer. We hadden elkaar het laatst gezien in het zendingsveld, en de

levensomstandigheden waren er beslist ander dan thuis. Maar zijn vrouw en hij straalden iets bijzonders uit toen wij de gelegenheid hadden om een dag met hen door te brengen en hun werk gade te slaan.

Ik zei hem: „Het is zeker geweldig om weer thuis te zijn.” Hij aarzelde even, en zei toen: „Weet u, het viel niet mee om weer in het oude ritme terug te komen. Ik heb het gevoel dat ik daar bij de leden in de Filippijnen hoor. Ze hadden ons zo nodig. Dat is hier niet het geval. Kunt u ons niet roepen voor nog een zending?”

Zendingspresidenten geven altijd hetzelfde antwoord als ik hun de volgende vraag stel: „Wat kan ik voor u doen?” Ze zeggen zonder uitzondering; „Stuur meer zendelingsrechtparen.”

En nu voor alle fijne echtparen die vandaag mijn stem horen: Ik wil dat u goed luistert naar wat ik u te zeggen heb: Het

leven is moeilijk geweest, dat weet ik. U hebt hard gewerkt voor de zekerheid die u nu geniet. U hebt gezwoegd, een gezin grootgebracht, en wat gespaard om wat achter de hand te hebben waar u in deze gulden tijd van uw leven van kunt genieten. Maar rustig thuis zitten zal u niet de voldoening geven waar u werkelijk naar verlangt.

Bekroon deze gulden jaren met de zielsverheffende ervaring van een full-time zending.

Ik hoor u getuigenis geven van uw liefde voor uw levenspartner en het evangelie. Als dat werkelijk waar is, zult u net zijn als Andreas of Alma — niet tevreden totdat u de vervulling die u in het evangelie van Jezus Christus hebt gevonden met anderen kunt delen.

President Heber J. Grant heeft gezegd: „Ik heb medelijden met de man of vrouw die nooit de zoete vreugde heeft

gesmaakt, welke de zendeling ervaart, die het evangelie van Jezus Christus verkondigt en oprecht zielen tot de kennis der waarheid brengt, en die de uitingen van dankbaarheid hoort welke opwellen uit het hart van degenen die door zijn arbeid tot een begrip van het eeuwige leven zijn gebracht.

Zo beklaag ik ook degenen die nooit de zoete vreugde hebben gesmaakt die hun ten deel zou vallen als zij de behoeftigen de helpende hand zouden toesteken. Voorzeker zal ons meer geluk ten deel vallen, door te geven dan door te ontvangen. Daar twijfel ik niet aan.

Ook zal ons meer geluk ten deel vallen wanneer wij uitgaan om het evangelie van Jezus Christus te verkondigen en te arbeiden voor de zaligmaking van de mens, dan zij mogelijk zouden kunnen verkrijgen als wij slechts de kennis der waarheid van onze godsdienst bezaten, en dan thuisbleven om ons bezig te houden met de gewone zaken van het leven en de rijkdom van deze wereld te vergaren, die vergaat bij het gebruik ervan.

De grote moeilijkheid is dat wij vaak uit het oog verliezen wat de meest waardevolle arbeid is die wij kunnen verrichten. De arbeid die het meest aangenaam zal zijn in de ogen van onze Hemelse Vader." (Gospel Standards, blz. 104)

Bisschoppen, wilt u alstublieft uw gezonde, gepensioneerde of weldra gepensioneerde echtparen meer aanmoedigen om een zending te overwegen? Velen verwachten uw roeping, maar aarzelen om bij u aan te kloppen en erom te vragen. Hoe groot is onze behoefte aan hun rijpheid, hun wijsheid en hun ervaring in onze snelgroeïende kerk!

Bisschoppen, geef deze echtparen het verlangen en het vertrouwen dat zij nodig hebben voor dit inspirerende werk. Er

*„En nu voor alle
fijne echtparen die vandaag
mijn stem horen: Ik wil dat
u goed luistert naar wat ik u te
zeggen heb: bekroon deze gulden
jaren met de zielsverheffende
ervaring van een full-time
zending.”*

wordt niet van hen verwacht dat zij hetzelfde programma leren en volgen als onze jonge zendingen. Laat hun weten dat wij de talenten willen die zij reeds bezitten na een leven van groei en ontwikkeling.

Moge de Heer onze fijne oudere echtparen in de kerk zegenen met het oprechte verlangen zich geheel in te zetten voor zijn prachtige zendingswerk. Ik getuig tot u van de waarachtigheid van dit prachtige werk, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Kleine daden hebben grote gevolgen

*President Gordon B. Hinckley
Tweede raadgever in het Eerste Presidium*

Broeders en zusters, president Benson verwoordde in feite mijn hartewens toen hij zich versprak en zei dat president Kimball nu tot ons zou spreken. Het is mijn wens dat president Kimball ons zou kunnen toespreken als profeet des Heren.

Zoals u weet, is hij nu in zijn 90ste jaar. Zijn leven is rijk en vruchtbaar geweest en we zijn de gunstelingen geweest van zijn groot en toegewijd leiderschap.

Ik zei daarstraks tegen hem toen wij zo over deze vergaderingen uitkeken: „President, al deze mensen houden van u.” Hij antwoordde: „En ik hou van hen.” Ik hoop dat u dit, nu wij bijna aan het eind van deze grootse algemene conferentie gekomen zijn, als zijn toespraak voor deze conferentie wilt aanvaarden: „Ik hou van hen.”

We hebben van een conferentie genoten, die op vele wijzen opmerkelijk is geweest. De benoeming van twee mannen tot het Quorum der Twaalf Apostelen is

iets dat lang niet is voorgevallen. De laatste keer dat dit gebeurde was 40 jaar geleden was, toen president Kimball en president Benson geroepen werden.

Wij hebben aan het Eerste Quorum der Zeventig een groep gelouterde mannen van geloof en leiderschap toegevoegd, die het werk ten goede zullen komen. Ik had gewild dat zij ons allemaal hadden kunnen toespreken.

We hebben de bouw van 5 nieuwe tempels aangekondigd. Dat brengt ons op een totaal van vijftientwintig nieuwe tempels, deels al in gebruik, deels nog in aanbouw. Niets in de geschiedenis van de kerk of van de wereld kan vergeleken worden met dit werk.

Hoewel president Kimball niet in staat is om ons toespreken, kunnen we toch af en toe met hem overleggen en hij heeft zijn gekeuring gegeven aan de dingen, die gedaan zijn. Zonder die goedkeuring zouden we het niet hebben gedaan.

Nu zijn we gereed om naar huis terug

te gaan. Wij hebben raad ontvangen van de broeders en zijn gesterkt in ons geloof. Nu we elk ons weegs gaan, zou ik de nadruk willen leggen op het belang van het op-de-kleine dingen in ons leven letten. Hebt u ooit een groot hek gezien in de omheining van een boerderij. Wanneer u dat hek open of dicht doet lijkt er maar weinig beweging zijn bij de scharnieren, maar des te meer aan de andere kant van het hek.

In 1831 zei de Heer tot de profeet Joseph Smith: „En uit het kleine komt het grote voort.” (Leer en Verbonden 64:33.) Dit geldt zowel voor goed als kwaad. Kleinen gunsten kunnen tot enorme instellingen uitgroeien. De padvindersbeweging is hier een voorbeeld van, zoals iedereen die met de geschiedenis van deze grote instelling bekend is, wel weet. Dit geldt

ook voor kwade dingen. Kleine handelingen van oneerlijkheid, kleine handelingen van immorele aard, kleine uitbarstingen van boosheid kunnen tot grote en vreselijke dingen uitgroeien.

Eens stond er op deze plek, diezelfde plaats waar nu de tabernakel staat, een oude Bowery — een nogal ruw bouwwerk, waar de heiligen in al hun armoede hun vertier zochten. In september 1857, ontvouwde zich in die oude Bowery de slotscene van een tragedie.

Op die zondag leidde Brigham Young een vergadering en stelde een man aan de aanwezigen voor, die oud, zwak en het leven moe leek te zijn.

President Brigham Young zei tot de aanwezigen: „Broeder Thomas B. Marsh, voormalig president van het Quorum der Twaalf Apostelen, is nu, na een afwezig-

President Spencer W. Kimball en president Gordon B. Hinckley, tweede raadgever in het Eerste Presidium.

heid van bijna 19 jaar tot ons gekomen. Hij bevindt zich op de verhoging en wenst enkele woorden tot u te spreken . . .

„Hij kwam bij mij op kantoor en wilde weten of ik me met hem kon verzoenen, en of er een verzoening tussen hem en de Kerk van de levende God kon plaatsvinden. Hij dacht even na en zei: ik ben met de Kerk verzoend, maar ik wil weten of de Kerk zich met mij kan verzoenen.

„Hij is hier, en ik wil dat hij zegt wat hij op zijn hart heeft . . .

Broeders en zusters, ik wil u broeder Thomas B. Marsh voorstellen. Toen het Quorum der Twaalf voor het eerst georganiseerd werd, werd hij als president ervan benoemd.”

Broeder Marsh kwam naar voren. De-

ze man, die als de eerste president van het Quorum der Twaalf Apostelen werd benoemd en tot wie de Heer op zo'n wonderbaarlijke wijze had gesproken, zoals dit staat opgetekend in afdeling 112 van de Leer en Verbonden — leest u die alstublieft — zei tegen de mensen: „Ik weet niet of ik me aan dit enorme gehoor verstaanbaar kan maken. Mijn stem is nooit erg sterk geweest, maar hij is de laatste tijd erg verzwakt door de teisterende staf van Jehova. Hij heeft mij te zeer lief om mij zonder geseling te laten gaan. Ik heb de hand des Heren gezien in de kastijding waarmee ik geslagen ben. Ik heb gezien en geweten, dat het bewezen heeft, dat Hij me lief heeft; want als Hij zich niet om mij bekommerd had, zou Hij me niet bij de

Na de vergadering wordt president Spencer W. Kimball (midden) begeleid door president Gordon B. Hinckley en zijn privé-secretaris D. Arthur Haycock (links). Links van hen ouderling James E. Faust, van het Quorum der Twaalf en ouderling William R. Bradford van het Eerste Quorum der Zeventig. Rechts ouderling Neal A. Maxwell, van het Quorum der Twaalf.

arm hebben genomen en me zo door elkaar geschud hebben.

Als er onder deze mensen iemand is, die ooit van de Kerk afvalt en doet zoals ik, dan kunt u erop rekenen, dat Hij u geselt, als de Heer u liefheeft. Maar als u mijn advies ter harte neemt, zult u de autoriteiten ondersteunen; maar als u ervan wegloopt en de Heer u even liefheeft als mij, dan geselt Hij u weer terug.

Velen hebben tegen me gezegd: „Hoe komt het dat een man als u, die zoveel van de openbaringen van God, zoals die in het Boek der Leer en Verbonden staat opgeschreven, heeft begrepen, kan afvallen?” Ik heb hun toen verteld, zich niet al te veilig te voelen, maar om goed op te passen, dat ze zelf niet vallen; want het is duidelijk dat er een mogelijkheid is dat iemand afvalt.

Ik kan zeggen met betrekking tot het Quorum der Twaalf, waartoe ik behoorde, dat ik mezelf geen ogenblik minder beschouwde dan wie dan ook in dat quorum, en ik neem aan dat anderen er hetzelfde over dachten; maar laat niemand zich al te veilig voelen; want voor je het weet, begin je te glijden. U zult daarna geen moment denken of voelen zoals vóór u de Geest van Christus verloor; want wanneer de mens afvallig wordt, tast hij slechts in het duister.” (*Journal of Discourses*, 5:206.)

Hij sprak met een stem, die moeilijk verstaanbaar was, en zag er uit als een oude man, terwijl hij in werkelijkheid slechts 57 of 58 jaar was. Hij sprak van de moeilijkheden, die hij had meegemaakt voordat hij uiteindelijk zich op weg begaf naar de vallei van het Grote Zoutmeer en vroeg of hij weer in de kerk gedoopt mocht worden.

Ik vroeg mij af, toen ik dat aandoenlijke verhaal las, wat hem tot deze zielige staat

gebracht had. Ik kwam er achter, door een toespraak van George A. Smith te lezen in de *Journal of Discourses*, die hij een jaar daarvoor in dezelfde Bowery had gegeven. Ik geloof dat het de moeite van het vertellen waard is om aan ons allen duidelijk te maken voorzichtig te zijn met kleine dingen, die tot grote gevolgen kunnen leiden.

Volgens het verhaal van George A. Smith — de Heiligen bevonden zich toen in Far West, Missouri — besloten de vrouw van Thomas B. Marsh, die toen President van de Twaalf Apostelen was, en zuster Harris, dat zij melk wilden ruilen, om een wat grotere kaas te maken dan anders. Om er zeker van te zijn dat alles eerlijk toeging, kwamen ze overeen dat zij de laatste melk van de koe niet voor zichzelf zouden houden, maar dat dat bij de melk gedaan zou worden. Voor degenen, die daar niet mee bekend zijn, de laatste melk, die uit de spenen komt aan het eind van het melken is rijk aan room.

„Mevrouw Harris, naar het scheen, was trouw aan de overeenkomst en bracht mevrouw Marsh de melk, en ook de laatste melk, maar mevrouw Marsh, die extra goede kaas welke maken, hield echter een halve liter laatste melk achter van elke koe.

Hier kwam ruzie over en de zaak werd aan de huisonderwijzers voorgelegd. Die vonden dat mevrouw Marsh zich niet aan de onvereenkomst had gehouden. Zij en haar man waren daar boos over en „ze gingen in hoger beroep hij de bisschop, en er werd een rechtbank gehouden. President Marsh vond dat de bisschop hem en zijn vrouw onrechtvaardig had behandeld, want de kerkelijk rechtbank besloot dat de laatste melk onrechtmatig was achtergehouden, en dat de vrouw haar verbond had geschonden.

„Marsh ging onmiddellijk in hoger beroep bij de hoge raad, die de zaak met veel geduld onderzocht en” zo zegt George A. Smith, „ik verzeker u dat dat een ernstig lichaam was.” Marsh, die het uiterste deed de goede naam van zijn vrouw te verdedigen, hield een wanhopige rede, doch de hoge raad bevestigde uiteindelijk het besluit van de bisschop.

„Marsh die daar niet tevreden mee was, ging nu in beroep bij het Eerste Presidium van de kerk; Joseph en zijn raadgevers moesten nu de zaak bekijken, en zij steunden het besluit van de hoge raad.

„Deze affaire,” vertelde broeder Smith, „blies heel wat stof op, en Thomas B. Marsh verklaarde dat hij het karakter van zijn vrouw zou verdedigen, zelfs als hij ervoor naar de hel moest gaan.

„De toenmalige president van het Quorum der Twaalf Apostelen, de man, die de eerste had moeten zijn om de zaak recht te trekken en schadeloosstelling had moeten geven voor onrecht, door een lid van zijn gezin begaan, nam die houding aan en wat was het gevolg? Hij klopte aan bij de staat en zwoer dat de mormonen vijandig waren tegenover de staat Missouri:

„Die verklaring had een verdelgingsbevel van de regering van Missouri tot gevolg, dat ongeveer 15.000 heiligen uit hun huis joeg en enkele duizenden de dood in door blootstelling aan de elementen. (*Journal of Discourses* 3:283-284.)

Wat klein en onbelangrijk — een ruzietje tussen twee vrouwen over een beetje room. Maar het leidde, of was tenminste een factor, in het verdelgingsbevel van Gouverneur Boggs, dat de Heiligen uit de staat Missouri dreef, met al het verschrikkelijke lijden dat daarop volgde. De man, die deze twist had moeten bijleggen, maar die het liever op de spits dreef, en de ambtenaren van de kerk er mee lastig viel, ging er letterlijk voor door de hel. Hij verloor zijn positie in de Kerk. Hij verloor zijn getuigenis van het evangelie. Negentien jaar wandelde hij in armoede, duisternis en bitterheid en onderging ziekte en eenzaamheid. Hij werd vroeg oud. Tenslotte, evenals de verloren zoon in de gelijkenis van de Heiland (zie Lucas 15:11-32), erkende hij zijn dwaasheid, begaf hij zich pijnlijk naar deze vallei, en vroeg Brigham Young hem te vergeven en toe te staan opnieuw gedoopt te worden. Hij was de eerste president van de Raad der Twaalf geweest, geliefd, gerespecteerd en geëerd in de dagen van Kirtland, en de vroege dagen van Far West. Nu vroeg hij slechts of hij misschien eens weer diaken zou kunnen zijn en deurwaars in het huis des Heren.

We hebben allen dergelijke gevallen meegemaakt. Ik noem deze zaak slechts om een ieder eraan te herinneren dat wanneer we deze grote en inspirerende conferentie verlaten, we dat zullen doen, met het voornemen in ons hart het evangelie na te leven, getrouw te zijn, en de kracht te hebben over kleinigheden heen te stappen, die tot twist en moeilijkheden

kunnen leiden, de kracht te hebben om elkaar te vergeven, tot God op te zien en te leven. (Zie Alma 37:47.)

We kunnen zo gemakkelijk struikelen. Het is soms zo moeilijk om niet op te spelen, wanneer kleinigheden ons tarten.

Laten we er steeds aan denken, dat we zonen en dochters van God zijn, kinderen geboren met een goddelijk geboorterecht, en dat we deel hebben aan het heerlijk evangelie van Jezus Christus, de begunstigden van het priesterschap, dat door de Almachtige ter wille van zijn zonen en dochters is hersteld. Laten we in alles wat we doen met integriteit en eerlijkheid wandelen.

Laten wij arrogantie en trots vermijden en nederig voor de Here wandelen, en met waardering en respect voor allen met wie we omgaan.

„Heb de kracht om over kleinigheden heen te stappen die tot twist en moeilijkheden kunnen leiden, heb de kracht om elkaar te vergeven, en om tot God op te zien en te leven.”

Moge de zegeningen van de Heer met u zijn, mijn broeders en zusters. Moge de vrede van de Heer in uw huis heersen en moge liefde voor Hem in uw hart wonen. Dit bid ik nederig en geef u mijn getuigenis over de waarheid en goddelijkheid van dit werk in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Leden van het Eerste Quorum der Zeventig verlaten het podium aan het eind van een vergadering.

Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium

President
Marion G. Romney
Eerste raadgever

President
Spencer W. Kimball

President
Gordon B. Hinckley
Tweede raadgever

Raad der Twaalf

Ezra Taft Benson

Howard W. Hunter

Thomas S. Monson

Boyd K. Packer

Marvin J. Ashton

Bruce R. McConkie

L. Tom Perry

David B. Haight

James E. Faust

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

J. Thomas Potts

Carlos E. Akay

M. Russell Barkard

Dean L. Larson

Royden G. Derrick

G. Homer Dunham

Richard G. Scott

Marion D. Haines

A. Theodore Tuttle

Franklin D. Richards

Theodore M. Burton

Paul H. Dunn

Herman Reizer, Jr.

Lamm C. Dunn

Robert L. Simpson

Rex D. Pringlar

W. Grant Binghamer

Robert D. Haise

Adney Y. Komatsu

Joseph B. Wirthin

Gene R. Cook

Charles Dozier

William H. Bradford

George P. Lee

John H. Goobitz

Jakob de Jager

Vaughn J. Featherstone

Robert E. Wells

James M. Parramore

Hugh W. Pinnock

F. Enzo Barthe

Yoshitaka Kuzachi

Ronald E. Neuman

Derek A. Culbert

Robert L. Blackman

Rex C. Reams, Sr.

F. Burton Howard

Tausty E. Brewerton

Jack H. Goussard, Jr.

Angra Altesa

John K. Carmack

Russell C. Taylor

Robert B. Halbertson

Devere Hamis

Spencer H. Othorn

Philip T. Sonntag

Victor L. Brown

H. Burke Peterson

J. Richard Clarke

Tawab al-Majidi

Overige leden van het Eerste Quorum der Zeventig

Presiderende Bisschop

Emeritus algemene autoriteiten

Leden van het Eerste Quorum der Zeventig

Emeritus Patriarch

Ebed G. Smith

Sterling J. Skiff

Henry D. Taylor

Bernard P. Brockbank

James A. Cullmore

Joseph Angstrom

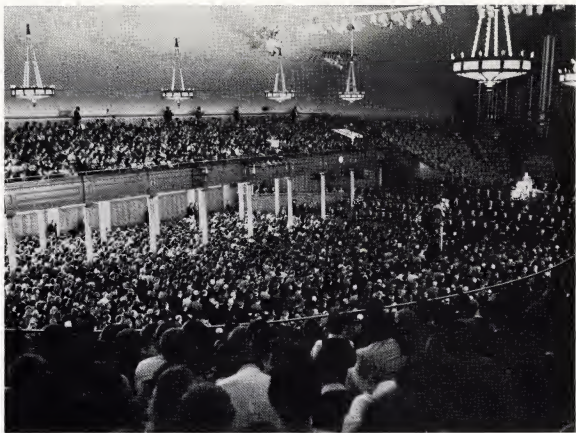
John H. Vandenberg

D. Leslie Stone

Foto's van de
conferentie

L.D.S. CHURCH
TRANSLATION DIVISION
LIBRARY

OCT 08 1984